

СИДНИ ШЕЛДЪН, ТИЛИ БАГШОУ БЕЗРАЗСЪДНО

Част 3 от „Трейси Уитни“

Превод от английски: Венцислав Божилов, 2016

chitanka.info

На Белеп.

С любов.

Тази творба е художествена измислица. Героите, събитията и диалозите са плод на въображението на автора и не трябва да се възприемат като действителни. Всяка прилика с реални събития или лица, живи или мъртви, е напълно случайна.

ПЪРВА ЧАСТ

1.

*Кралска военна академия „Сандхърст“, Англия
събота, 22 ноември, 21:00 ч.*

— Сър!

Кадет Себастиан Уилямс нахълта в кабинета на генерал-майор Франк Дориън. Лицето му бе бледо, косата разрошена, униформата — в пълен безпорядък. Устните на генерала се свиха. Ако затвореше очи, можеше направо да чуе как стандартите се плъзгат надолу, подобно на лайна по мокър камък.

— Какво има?

— Принц Ахилеас, сър.

— Принц Ахилеас? Кадет Константинос ли имате предвид?

Уилямс заби поглед в земята.

— Тъй вярно, сър.

— Е? Какво за него?

За един ужасен момент генерал Дориън си помисли, че Уилямс ще се разциври.

— Мъртъв е, сър.

Генерал-майорът махна някакво мъхче от куртката си. Беше висок и слаб, с жилавото тяло на маратонец и лице, което бе така изсечено и ъгловато, че сякаш бе от кремък. Изражението на Франк Дориън остана непроницаемо.

— Мъртъв?

— Да, сър. Намерих го... увиснал. Току-що. Беше ужасно, сър!

— Кадет Уилямс започна да се тресе.

„Господи, ама че срам“ — помисли си генералът.

— Покажете ми.

Франк Дориън взе очуканото си куфарче и последва разстроения кадет по коридора без прозорци към спалните помещения. Момчето подтичваше и крайниците му се движеха като на кукла с оплетени конци. Франк Дориън поклати глава. Войници като кадет Себастиан Уилямс олицетворяваха всичко, което не бе наред в днешната армия.

Никаква дисциплина. Никакъв ред. Никакъв шибан кураж.

Принцът на Гърция Ахилеас Константинос беше същата картинка. Разглезен, накичен с титли. Тези момчета сякаш си мислеха, че постъпването в армията е някаква игра.

— Вътре е, сър. — Уилямс посочи тоалетните. — Той още... Не знаех дали трябва да срежа въжето.

— Благодаря, Уилямс.

Изсеченото като от гранит лице на Франк Дориън не показваше никакви емоции. В началото на петдесетте, сивокос и скован, Франк беше роден войник. Тялото му бе продукт на дългогодишна сурова физическа дисциплина, съвършеното допълнение на неговия подреден, овладян ум.

— Свободен сте.

— Сър? — Кадет Уилямс се поколеба. Нима генерал-майорът наистина му казваше да се махне?

Не че искаше да вижда отново Ахилеас. Гледката на трупа на приятеля му вече се беше запечатила в съзнанието му. Подутото лице с изцъклените очи, поклащащо се гротескно от гредите на тавана като някакво натъпкано със слама чучело от празник с лагерен огън. Уилямс се беше уплашил до смърт, когато го откри. На хартия можеше и да е войник, но истината бе, че никога досега не бе виждал мъртвец.

— Да не сте глух? — озъби се Франк Дориън. — Казах, свободен сте.

— Сър. Слушам, сър.

Франк Дориън изчака кадет Уилямс да се махне. После отвори вратата на тоалетните.

Първото, което видя, бяха ботушите на младия гръцки принц, поклащащи се на нивото на очите му пред една отворена кабинка. Черни, идеално излъскани, по устав. Същинска прелест, по мнението на генерал Дориън.

Всеки кадет на Сандхърст трябваше да бъде с такива ботуши.

Погледът му се плъзна нагоре. Униформените панталони на принца бяха изцапани. Срамно, макар и не изненадващо. За съжаление, червата често се изпускаха в момента на смъртта, като едно последно опозоряване. Носът на Дориън се сбърчи от противната воня, която го лъхна.

Отново вдигна поглед нагоре и се спря върху лицето на мъртвото момче.

Принц Ахилеас Константинос се взираше в него, изцъклените му кафяви очи бяха разширени, сякаш завинаги изумени, че светът може да е толкова жесток.

„Глупаво момче...“ — помисли си Франк Дориън.

Самият той бе достатъчно запознат с жестокостта. Тя изобщо не го изумяваше.

Въздъхна — не заради полюшващото се тяло, а заради лайняната буря, която щеше да връхлети всички. Член на гръцкото кралско семейство, извършил самоубийство. В Сандхърст! При това намерен обесен. Като обикновен крадец. Като страхливец. Като никой.

Това нямаше да се хареса на гърците. Нито пък на британското правителство.

Франк Дориън направи кръгом, върна се спокойно в кабинета си и вдигна телефона.

— Аз съм. Боя се, че имаме проблем.

*Словакия, бивша социалистическа република
неделя, 23 ноември, 02:00 ч.*

Капитан Боб Дейли от Уелските мускетари погледна в обектива и произнесе кратката реч, която му бе връчена предишната вечер. Беше уморен и премръзнал и не разбираше защо похитителите му устройват това представление. Те не бяха глупаци. Нямаше как да не знаят, че исканията им към британското правителство са нелепи.

Затваряне на Националната банка на Англия.

Конфискуване на имуществото и парите на всеки британски гражданин с активи на стойност над един милион паунда.

Затваряне на фондовата борса.

Никой от радикалната лява организация Група 99, която бе отвлякла Боб Дейли от една уличка в Атина, не вярваше, че тези неща ще се случат. Отвличането на Боб и речта, която произнасяше сега, беше просто рекламен трик. След няколко седмици похитителите му щяха да го пуснат и да измислят някакъв друг начин да се появят във водещите международни новини. Ако не друго, Група 99 бяха истински майстори на саморекламата.

Наречена на онези 99 процента от населението на планетата, които контролират по-малко от половината от световното богатство,

Група 99 описваше себе си като банда от „хакери робинхудовци“, вдигнали мерника на интересите на големия бизнес от името на „лишените“. Млади, отлично владеещи новите технологии и отхвърлящи всякаква йерархия, досега техните действия се ограничаваха до кибератаки срещу цели, които смятаха за покварени. Сред тях попадаха мултинационални компании като „Макдоналдс“, както и всякакви правителствени агенции, за които се смяташе, че са на страната на богатите, на омразния 1 процент. ЦРУ се озова с хакната система и стотици компрометиращи лични имейли видяха бял свят. А Министерството на отбраната на Великобритания бе представено с метафорично свалени гащи, когато стана ясно, че е приемало подкупи, за да осигури места в Сандхърст за синчетата на богатия европейски елит. След всяка атака екраните на мишената се изпълваха с реещи се червени балони — логото на групата и шеговит намек за популярната през 80-те песен „99 червени балона“. Именно такива дребни детайли, чувството за хумор и незачитането на авторитети бяха превърнали Група 99 почти в култ за младите хора по цял свят.

През последната година и половина групата бе насочила вниманието си към глобалния фракинг бизнес и предприе унищожителни атаки срещу „Ексон Мобайл“ и „Бритиш Петролиъм“, както и срещу двамата най-големи китайски играчи в бранша. Екологичната тема бе увеличила почитателите им сред младите и им бе спечелила множество видни поддръжници от Холивуд.

Капитан Боб Дейли също им се възхищаваше, макар да не споделяше политиката им. Но след като прекара три седмици заключен в планинска барака в някаква затънтена гора в Словакия, шегата започваше да губи очарованието си. А сега го бяха събудили в два часа след полунощ и го бяха измъкнали навън да записват някакъв нелеп видеоклип, при това на температури под нулата. Беше толкова студено, че чак зъбите го боляха.

Все пак, каза си той, поне след това представление ще се прибере у дома.

Похитителите вече му бяха казали. Той щеше да си тръгне пръв. После, няколко седмици по-късно, щяха да пуснат американеца. Журналистът Хънтър Дрекъл беше отмъкнат от улиците на Москва през същата седмица, в която бяха устроили засадата на Боб в Атина.

Отвлечането на Хънтър изглеждаше едва ли неслучайно, спонтанен акт за вдигане на шум в Щатите. Това на Боб бе планирано внимателно. Случи се при първото му излизане зад граница за МИ-6, по време на тренировка, и някой от Група 99 очевидно знаеше къде точно ще бъде и кога. Боб беше убеден, че имат свой човек в службата. Просто нямаше друго разумно обяснение. Отвлечането му бе замислено така, че да посрами максимално както армията, така и МИ-6. Каузата на Група 99 се подпомагаше и от факта, че Боб всъщност бе почитаемият Робърт Дейли, от богато семейство от висшата класа, с много добро положение и връзки. Никой не обичаше богаташки синчета.

— Не го приемай лично — усмихнато му каза един от похитителите на перфектен английски. — Но ти си като постер на привилегировано момче. Просто приеми това като натрупване на опит. Ще изпълниш своята роля в борбата за равенство.

Е, определено беше опит. Хънтър Дрекъл му бе станал добър приятел. Двамата бяха пълна противоположност. Боб Дейли бе традиционен, консервативен и страстен патриот, докато Хънтър не зачиташе нормите, беше индивидуалист и обичаше риска във всичките му форми. Но нищо не можеше да сближи двама души повече от три месеца в барака наред нищото. Когато най-сетне се върнеше у дома, Боб можеше да издаде мемоарите си и да се оттегли както от армията, така и от несполучливата си кариера на шпионин. Съпругата му Клеър щеше да остане очарована.

— Гледайте право в обектива, моля. И се придържайте към текста — каза гъркът, когото наричаха Аполон.

Всички в Група 99 имаха гръцки прякори, които използваха и онлайн, макар че членовете бяха от цял свят. Аполон обаче беше истински грък и един от основателите на Група 99. Организацията можеше да проследи произхода си до Атина и еуфорията след избирането на най-левия премиер досега, профсъюзната луда глава Елиас Калес. Може би поради тази причина си бяха останали и гръцките прякори.

Боб Дейли и Хънтър Дрекъл не харесваха Аполон. За разлика от останалите, той бе арогантен и без чувство за хумор. Днес беше облечен в черна униформа и с плетена качулка, разкриваща само очите и устата му.

„Играе си на войник — помисли си Боб Дейли. — Големият мъж в кампуса.“

А всъщност беше жалка картинка. Какво щяха да правят тези хлапета, когато пораснат? Когато цялото приключение, наречено Група 99, приключи? Когато го хванеха — а в това Боб беше абсолютно сигурен — Аполон щеше да получи сериозна присъда зад решетките. Беше ли се замислял изобщо за това?

— Името ми е капитан Робърт Дейли — започна Боб. Гледаше право в обектива и изричаше перфектно думите. Колкото по-бързо приключеше всичко, толкова по-скоро щеше да се върне в бараката и в топлото легло. Дори хъркането на Хънтър Дрексъл беше за предпочитане от това да стои навън на снега и да играе по свирката на този палячо.

Когато приключи, той се обърна и погледна Аполон.

— Е?

— Много добре — отвърна онзи с качулката.

— Свършихме ли вече?

Боб Дейли видя как гъркът се усмихва през цепките на маската.

— Да, капитан Дейли. С вас е свършено.

И после, докато камерата продължаваше да записва, Аполон извади пистолет и пръсна главата на Боб Дейли.

Манхатън

събота, 22 ноември, 21:00 ч.

Алтея гледаше на екрана на лаптопа си как куршумът пръсва черепа на Боб Дейли. Седеше, скръстила дългите си крака, на велуреното канапе в апартамента си за 5 милиона долара. Отвън снегът се сипеше тихо над Сентръл Парк. Беше чудесна зимна вечер в Ню Йорк, ясна и студена.

Кръвта и мозъкът на капитан Дейли изпръскаха обектива на камерата.

„Великолепно — помисли си Алтея и я заля вълна на задоволство. — Да гледам такова нещо в реално време, от комфорта на дневната ми. Технологиите наистина са изумителни.“

Пресегна се и докосна екрана с перфектния си маникюр. Почти очакваше да усети влагата. Кръвта на Дейли щеше още да е топла.

„Добре — помисли си тя. — Мъртъв е.“

Тялото на англичанина кълмна напред и падна като чувал с картофи на земята. После Аполон пристъпи към камерата. Свали качулката си, избърса обектива и ѝ се усмихна.

Алтея забеляза издутия му панталон. Явно да убива го възбуждаше.

— Доволна ли си? — попита я той.

— Много.

Тя изключи компютъра, отиде до хладилника и извади бутилка „Кло д'Амбони“, реколта 1996-а. Отвори я, наля си чаша и вдигна тост към празната стая.

— За теб, скъпи.

След няколко часа екзекуцията на капитан Дейли щеше да стане новина номер едно по целия свят. Отвлеченията и убийствата вече бяха нещо обичайно в Близкия Изток. Но това беше Западът. Това беше Европа. Това беше Група 99, хакерите робинхудовци. Добрите момчета.

Колко шокирани и ужасени щяха да са всички!

Алтея прокара длан по дългата си тъмна коса.

Изгаряше от нетърпение.

2.

— Кошмар.

Джулия Кабът, новият премиер на Великобритания, се хвана за главата. Седеше зад бюрото в личния си кабинет на Даунинг Стрийт 10. Освен нея в стаята бяха шефът на МИ-6 Джейми Макинтош и генерал-майор Франк Дориън. Високопоставен военен от кариерата, Дориън беше и старши агент на МИ-6 — факт, известен само на шепа подобрани хора, сред които съпругата на генерала не фигурираше.

— Моля ви, кажете ми, че ще се събудя.

— Боб Дейли е онзи, който няма да се събуди, госпожо премиер — сухо отбеляза Франк Дориън. — Хич не ми се иска да казвам „нали ви казах“.

— Тогава недей — озъби му се Джейми Макинтош. Франк беше храбър мъж и чудесен агент, но склонността му да гледа от позицията на голям моралист можеше да е много уморителна. — Никой от нас не би могъл да го предскаже. Това е шибаният Европейски съюз, а не Алепо.

— И тайфа тийнейджъри с червени балони и якета с качулки, а не ИДИЛ — отчаяно добави Джулия Кабът. — Група 99 не убива хора. Просто не го правят!

— Докато го направят — каза Франк. — И ето че го направиха. И кръвта на капитан Дейли е по нашите ръце.

Трудно беше да не приеме лично убийството на Боб Дейли. Отчасти защото Франк Дориън добре го познаваше. Бяха служили заедно в Ирак при обстоятелства, които нито Джулия Кабът, нито Джейми Макинтош можеха да си представят. И отчасти защото Франк беше предупредил, че е опасно да гледат на Група 99 като на някаква шега. Подобни организации винаги започваха с възвишени идеали и — поне според опита на Франк — почти винаги завършваха с насилие. Можеше да се появи отцепническа група, по-гадна и по-кръвожадна от другите, която в крайна сметка да отнеме властта от умерените. Беше се случило с комунистите в Русия след революцията. Беше се случило с истинската ИРА. Беше се случило и с ИДИЛ. Нямаше значение каква

е идеологията. Достатъчно е да имаш гневни, лишени от собственост, пълни с тестостерон млади мъже с жажда за власт и внимание — и накрая се случват лоши, много лоши неща.

МИ-6 от седмици наред разполагаше с информация къде държат капитан Дейли и Хънтър Дрекъл. Но никой не беше действал според тази информация, тъй като никой не вярваше, че заложниците са в сериозна опасност. Всъщност, когато Франк предложи да пратят САС на спасителна мисия, върху него се нахвърлиха както от правителството, така и от разузнавателните служби.

— Да не си полудял? — беше му казал Джейми Макинтош. — Словакия е страна от Европейския съюз, Франк.

— И какво от това?

— Такова, че не можем да пратим наши войници в друга суверенна страна. В проклет съюзник. И дума да не става.

Така не беше предприето нищо и сега стотици милиони по целия свят бяха видели как мозъкът на Боб Дейли се размазва по екрана. Знаменитости, които миналата седмица се редяха на опашка да се снимат със значки с червени балони на вечерните си костюми в подкрепа на възвишените цели на групата за икономическо равенство, сега бързаха да се дистанцират от ужаса. Отвличане и убийство, при това тук, в Европа.

— Разбирам, че си ядосан, Франк — мрачно рече Джулия Кабът. — Но се нуждаем от конструктивен принос. Американците надигнаха вой до небето. Страхуват се, че техният заложник ще е следващият.

— И би трябвало да се страхуват — каза Франк.

— Всички искаме да пипнем кучите синове. — Кабът се обърна към шефа на разузнаването. — Джейми, какво ще правим сега?

— Група 99. Основана в Атина през 2015 г. от млади гръцки компютърни специалисти и бързо спечелила привърженици от Европа до Южна Америка, Азия, Африка и по целия свят. Заявените им цели са икономически, борба с бедността и с глобалното неравенство. Най-общо класифицирани като комунисти, макар да не са заявили политическа, национална или религиозна принадлежност. Онлайн използват гръцки прякори и са много, много умни.

— А лидерите им? — попита Кабът.

— Появиха се едно-две имена. Смятаме, че известният като Хиперион е дваисет и седем годишен венецуелец на име Хосе

Ернандес. Именно той пусна личните имейли на бившия шеф на „Ексон“.

— Онзи с транссексуалната любовница и пристрастеността към кокаина ли? — Кабът помнеше как Група 99 ужили злочестия петролен бос. Въпреки оставката му акциите на компанията се сринаха и се стигна до загуба на стотици милиони долари.

— Същият. Ироничното е, че самият Ернандес е от богато семейство. Може да са му помогнали да не бъде пипнат от властите. Но част от проблема е, че няма ясни лидери. Група 99 е против традиционната йерархия във всичките ѝ форми. Тъй като съществува в интернет и е анонимна, тя е по-скоро слабо свързана общност, отколкото класическа терористична организация. Отделните индивиди и клетки действат независимо под един голям чадър.

Кабът въздъхна.

— Значи е хидра е хиляда глави. Или без нито една глава.

— Именно.

— Ами финансирането? Знаем ли откъде идват парите им?

— Това е нещо по-интересно. Пилеят доста пари за организация, която претендира да е против натрупаното богатство. Инвестират в технологии, за да финансират кибератаките си. А да бъдеш винаги с една крачка напред в борбата със системи като тези на „Майкрософт“ и Пентагона е доста скъпо начинание.

— Представям си — каза Кабът.

— Освен това смятаме, че те стоят зад многомилionните анонимни дарения за благотворителни организации и леви политически партии. Множество източници сочат към една американка като техен основен дарител и движеща сила зад стратегическите цели на групата. Помните ли атаката срещу ЦРУ миналата година, когато публикуваха куп компрометиращи лични имейли на най-големите клечки от Лангли?

Премиерът кимна.

— Американците смятат, че е нейно дело. Тя действа под прякора Алтея, но това е в общи линии единственото, което се знае за нея.

Джулия Кабът стана и отиде до прозореца, като усещаше погледа на Франк Дориън върху гърба си. Смяташе стария войник за труден човек. Преди седмица се бе срещнала с него да обсъдят трагичното и

водещо до дипломатически скандал самоубийство на младия гръцки принц в Сандхърст. Тогава ѝ направи впечатление колко малко съчувствие към момчето проявяваше генерал Дориън, както и пренебрежителното му отношение към политическите последици от смъртта му на британска земя, при това под опеката на британската армия.

— Може би е бил депресиран? — Тези негови думи бяха най-близки до някакво обяснение на случая. А когато го притисна, той определено се раздразни. — Моите уважения, госпожо премиер, но аз бях негов командващ офицер, а не психотерапевт.

„Да — беше си помислила гневно Джулия Кабът. — А аз съм твоят командващ офицер.“

Запита се дали Дориън е толкова груб, защото в крайна сметка тя е жена, или просто винаги си е такъв.

В този случай обаче генералът бе прав. Кръвта на Боб Дейли наистина беше по техните ръце. Ако същото се случеше и с американския журналист Хънтър Дрексъл, тя никога нямаше да си го прости.

— Трябва да работим с американците по този въпрос — обяви тя. — Пълна прозрачност.

Джейми Макинтош повдигна мълчаливо вежди. „Пълна прозрачност“ не беше от фразите, които го караха да се чувства добре. Ама никак.

— Трябва да измъкнат своя човек. Онзи Дрексъл. Искам да дадеш на ЦРУ всичко, с което разполагаш, Джейми. Възможни местоположения. Всичко.

— Значи ще им помагаме да спасяват своя човек, след като зарязахме нашия собствен? — Франк Дориън изглеждаше подobaващо бесен.

— Ще извлечем всичко добро от една каша, генерале — отвърна премиерът. — И в замяна ще очакваме ЦРУ да споделят с нас всичките си сведения за глобалната мрежа на Група 99. Досега кибератаките им са насочени предимно към американски цели. Американските компании и правителствени агенции са атакувани много по-силно от нас. Сигурна съм, че вече имат планина от документи за кучите синове.

— Несъмнено имат, госпожо премиер — сухо рече Франк Дориън.

Странно как този човек успяваше да направи всеки коментар да прозвучи като критика.

— Нещо ги е накарало да сменят тактиката си — каза Кабът, без да му обръща внимание. — Нещо ги е променило, превърнало ги е от високотехнологични шегаджии в похитители и убийци. Искам да разбера какво е това нещо.

— Не ми харесва. Изобщо не ми харесва.

Президентът Джим Хейвърс изглежда намръщено тримата мъже, седнали пред бюрото му в Овалния кабинет. Грег Уолтън, дребният плешив шеф на ЦРУ, Милтън Бък, главният агент по контратероризъм на ФБР, и генерал Теди Макнами, началник на Генералния щаб.

— На никой не му харесва, господин президент — каза Грег Уолтън. — Но какви са алтернативите? Ако не измъкнем Дрексъл още сега, може да видим как и неговият мозък цапа екрана. Ако не действаме според тази информация...

— Знам. Знам. Ами ако не е там, тогава какво? Щом англичаните са толкова сигурни, защо не измъкнаха своя човек?

Президентът Хейвърс се намръщи още повече. Натискът от страна на Конгреса и общественото да спаси Хънтър Дрексъл беше огромен. Но ако сведенията, които бяха получили току-що от англичаните, бяха верни, спасяването на Дрексъл означаваше военна акция в страна от Европейския съюз. Съединените щати бяха подложени на достатъчно силен огън, когато пратиха войници в Пакистан да отстранят Бин Ладен. А тази игра щеше да е съвсем друга.

Словакия беше съюзник, западна демокрация. Президентът и народът нямаше да реагират добре на американски хеликоптери, нахлуващи във въздушното им пространство и спускащи тюлени в планините им, за които категорично отричаха, че са използвани като убежище от Група 99 или от които и да било други терористи.

Ами ако словаците бяха прави и британското разузнаване грешеше? Ами ако Хейвърс пратеше войски и се окажеше, че Дрексъл изобщо не е там? Дори един-единствен словак да си разлееше кафето

заради тази операция, Хейвърс щеше да бъде изправен пред ООН и замерян с яйца, преди някой да успее да каже „нарушаване на международните закони“.

— Може да го пуснат — каза президентът сякаш на себе си.

Тримата изгледаха своя главнокомандващ по начин, който грубо можеше да се преведе като „а прасето може и да полети“.

— Просто казвам, че е възможно.

— Предполагам, че англичаните са си мислели същото до миналата седмица — каза Грег Уолтън.

— Възможно е случилото се с капитан Дейли да е изключение — възрази президентът, който отчаяно се ловеше за всяка сламка. — Отклонение от нормата. В края на краищата, досега Група 99 никога не е прибегвала до насилие.

— Е, вече определено прибягнаха, сър — мрачно каза генерал Макнами. — Можем ли наистина да си позволим подобен риск?

— Не разбирам защо изобщо им е трябвало да отвличат Хънтър Дрексъл. — Президентът Хейвърс прокара раздражено длан по косата си. — Така де, с каква цел? Посредствен журналист с пристрастия към хазарта, уволнен от „Вашингтон Пост“ и „Ню Йорк Таймс“. Между другото, това само по себе си е сериозна похвала. Как такъв човек може да бъде представител на онзи един процент от хората, които онази група твърди, че ненавижда? Доколкото разбрах, едва е успявал да плаща сметките си. Как може да е представител на каквото и да било?

— Той е американец — спокойно отбеляза човекът от ФБР, Милтън Бък.

— Нима това е достатъчно?

— За някои да — каза Грег Уолтън. — Не е задължително тези хора да мислят рационално, сър.

— И още как. — Президентът поклати гневно глава. — В един момент пускат балончета в компютрите на хората и щурмуват сцената по време на Оскарите, а в следващия снимат клипове с убийства. Господи! Какво следва? Дали няма да започнат да изгарят хора в клетки? Това е някакъв шибан кошмар. Става въпрос за Европа.

— Аушвиц също е бил там — отбеляза генералът.

Настъпи напрегната тишина.

Ако пратеше тюлените и операцията се окажеше успешна, президентът Хейвърс щеше да стане герой, поне у дома. Разбира се, щеше да бъде много задължен на англичаните. Джулия Кабът вече настоя за повече информация за глобалната мрежа и източниците на финансиране на Група 99 и по-конкретно информация за „Алтея“, която ЦРУ не беше склонна да споделя. Ако се получеше, президентът Хейвърс нямаше да има друг избор, освен да ѝ даде сведенията. Но щеше да си заслужава. Рейтингът му щеше да изхвърчи направо в космоса.

От друга страна, ако Дрексъл не беше там, където твърдяха англичаните, на въжето щеше да увисне Хейвърс, а не Джулия Кабът. Международната репутация на Америка щеше да се срина. И Хейвърс щеше да каже „сбогом“ на втория си мандат.

Президентът затвори очи и бавно издиша. В този момент Джим Хейвърс мразеше Хънтър Дрексъл почти толкова, колкото и Група 99.

„Как се стигна дотук, по дяволите?“

— Майната му. Да го направим. Да идем да приберем кучия син.

3.

Хънтър Дрексъл долепи ухо до радиото и заслуша напрегнато. Гласът на говорителя на Би Би Си праснеше в мрака.

— Расте загрижеността за състоянието на отвлечения американски журналист Хънтър Дрексъл. Междувременно във Военната академия Сандхърст с минута мълчание бе почетена паметта на капитан Робърт Дейли, чието брутално убийство от терористичната Група 99 миналата седмица шокира света.

„Значи вече са терористична Група 99. — Хънтър се изсмя горчиво. — Странно как едно нищо и никакво убийство променя всичко.“

Преди две седмици Би Би Си не можеше да се насити на Група 99. Подобно на другите световни медии, те славословеха хакерите робинхудовци като фенове на концерт на „Уан Дайрекшън“.

Но пък от друга страна, дали Хънтър беше по-добър от останалите? В края на краищата, той също беше сгрешил в преценката си за Група 99.

Когато го отвлякоха, работеше върху статия за корупцията в глобалния фракинг бизнес. Особено го интересуваха милиардите долари, течащи между Съединените щати, Русия и Китай, и тайния начин, по който се сключваха договорите за сондиране, при които петролните гиганти от трите страни прибираха неприлично големи печалби. В Хюстън, Москва и Пекин се сключваха сделки с ръкостискане, които крещящо погизваха международните търговски закони. Тогава Хънтър виждаше в Група 99 съюзник, изправил се също като него срещу безчинстващата корупция в енергийния бизнес. Ироничното бе, че отиваше в московския офис на „Крю Инкорпорейтид“ за среща с основателя и собственик на компанията Камерън Крю, смятан за един от малкото „добри“ във фракинга, когато беше завлечен в странична уличка, упоен с хлороформ и напъхан в багажника на мерцедес, при това не от мутрите на Кремъл, а от хора, за които смяташе, че са на негова страна.

Не помнеше почти нищо от дългия път до бараката. Смениха колите поне веднъж. Имаше и кратък преход с хеликоптер. И после се озова тук. Няколко дни по-късно се появи Боб Дейли, представен на Хънтър като „съквартирант“. Всичко беше много цивилизовано. Топли легла, радио, сносна храна и, за удоволствие на Хънтър, тесте карти. Ако се налагаше, можеше да оцелее без свобода. Дори сексът бе лукс, без който можеше да мине. Но животът без покер не си струваше. Двамата с Боб играеха всеки ден, понякога часове наред, като залагаха камъчета като две хлапета. Ако не беше въоръжената охрана отвън, Хънтър щеше да си помисли, че участва в някаква студентска шега или в телевизионно риалити шоу. Дори момчетата от охраната изглеждаха смутени и малко засрамени, сякаш си даваха сметка, че шегата е отишла твърде далеч, но не бяха сигурни как да дадат назад, без да станат за смях.

С изключение на Аполон.

Хънтър мразеше да използва тъпия гръцки прякор. Беше толкова претенциозен... Но това бе единственото име, с което разполагаше за копелето, което бе застреляло Боб, така че трябваше да се примири. Аполон винаги беше различен. По-гневен, по-намусен, по-самомнителен от другите. Хънтър го бе идентифицирал от самото начало като гадняр. Но за нищо на света не би му минало през главата, че е готов да извърши убийство.

Екзекуцията на Боб беше оставила целия лагер в дълбок шок. Не беше само Хънтър. Останалите също изглеждаха искрено ужасени от случилото се. Някои плачеха. Повръщаха. Но на никой не му стискаше да се изправи срещу Аполон.

Това беше. Новата реалност.

Всички бяха затънали до шиите.

Радиосигналът се губеше. Хънтър въртеше отчаяно копчето в търсене на нещо, каквото и да било, което да го разсее от страховете му. Беше попадал в опасни ситуации и преди през кариерата си на журналист. Бяха стреляли по него в Алепо и Багдад, размина се на косъм с вертолетна катастрофа в Източна Украйна. Но когато си във военна зона, караш на адреналин. Нямаше време за страх. Лесно беше да си храбър.

Тук, в тишината на бараката, без нищо друго, освен празното легло на приятеля му и собствените му трескави мисли за компания,

страхът възседна Хънтър като някаква гигантска черна крастава жаба. Изкарваше въздуха от тялото и надеждата от душата му.

„Ще ме убият. Ще ме убият и ще ме заровят в гората, до Боб.“

В началото, през часовете и дните след смъртта на Боб, Хънтър се бе осмелил да се надява. „Някой ще ме намери. Вече сигурно всички ме търсят. Англичаните. Американците. Някой ще дойде и ще ме спаси.“

Но дните отминаваха, никой не дойде и надеждата умря.

Радиото на Хънтър изпраща силно и сигналът напълно изчезна. Той с неохота се мушна обратно под завивките и се опита да заспи. Беше невъзможно. Крайниците го боляха от умора, но мозъкът му работеше на пълна скорост. Образите летяха насреща му като куршуми.

Майка му в апартамента си в Чикаго, не на себе си от притеснение, седнала в разнебитения си фотьойл.

Последната му любовница Фиона от „Ню Йорк Таймс“, която му крещи заради двете тенекии, които ѝ бе вързал в деня, в който замина за Москва. „Дано някоя мутра на Путин те пипне и те пребие до смърт с манивела. Задник!“.

Боб Дейли, пускащ някаква тъпа шега в нощта, преди да заснемат клипа с него.

Нощта преди Аполон да пръсне мозъка му.

Щяха ли да снимат клип и с него? Дали петната от кръвта на Боби още бяха по обектива?

„Не!“.

Полазиха го ледени тръпки на ужас, подобно на иглички, по кожата.

„Трябва да се разкарам оттук!“.

Задъхан, Хънтър рязко се изправи, като се мъчеше да овладее червата си. „Моля те, Господи, помогни ми! Покажи ми как да се махна от това.“

До този момент не беше осъзнавал колко отчаяно не му се умира. Може би защото това бе моментът, в който щеше да разбере със сигурност, че ще умре. Ако имаше спасителна операция, тя вече трябваше да е проведена.

„Никой не знае къде съм.“

Никой няма да дойде.“

И всъщност защо да идват? Хънтър Дрекъл никога не бе изпитвал или показвал особена вярност към родината си. Какво право имаше да очаква загриженост от нейна страна?

Открай време не разбираше концепцията за патриотизъм. Идеята за принадлежност към страна или идеология просто не му се побираше в главата. Хора като Група 99, посветили целия си живот на някаква кауза, винаги го озадачаваха. „Защо?“. Хънтър Дрекъл виждаше света само като хора. Като индивиди. Хората имаха значение. Идеите не. Светогледът на Хънтър бе по-близък до светогледа и политическите схващания на Група 99, отколкото до тези на Боб Дейли. Но въпреки това Боб беше добър човек. А Аполон, или каквото там му беше истинското име, бе лош човек. В крайна сметка това бе единственото, което имаше значение, не етикетите, под които живееше единият или другият:

Войник.

Радикал.

Терорист.

Шпионин.

Това бяха просто празни думи.

Ако Хънтър Дрекъл се идентифицираше изобщо с каквото и да било, то бе журналистиката. Писането означаваше нещо. Истината означаваше нещо. Това бе максимумът, до който Хънтър можеше да достигне в идеологията.

Огледа малкото помещение, което бе негов дом през последните няколко месеца, и се опита да успокои дишането си. Тежката дървена врата беше запречена с разцепен дънер, а отвън имаше въоръжена охрана, която периодично се сменяше. След смъртта на Боб на прозореца заковаха две яки железни пръчки. Отвън се простираха километри непроходима гора — огромна армия от високи, мрачно поклащащи се борове над дебелия бял покривало на снега. В моментите, когато фантазията им се развихряше, Хънтър и Боб бяха кроили планове за бягство. Всички до един безумно рисковани. От онези, които биха проработили в анимационно филмче. И всички включваха двама души. Бягството на сам човек бе невъзможно. Единственият изход оттук беше онзи, през който беше излязъл Боб Дейли.

Хънтър легна обратно, почувства се малко по-спокоен. Приемане, това беше ключът. Да се откажеш. Но как човек можеше да приеме собствената си смърт?

Мислите му се насочиха към една история, която бе чул по радиото вчера — за гръцкия принц, който се обесил в Сандхърст. Ахилеас. Звучеше като едно от тъпите имена, с които се наричаха в Група 99. Около смъртта на момчето се бе вдигнал много шум и бе започнало „официално разследване“.

Както винаги, Хънтър беше завладян от човешката страна на историята.

Ето един млад мъж, разполагащ с всичко, за което си заслужава да се живее, но въпреки това избрал да умре.

Ако можеше да разбере този импулс, импулсът, който бе накарал младия принц да прегърне смъртта като любовница, дали щеше да се страхува по-малко?

Постепенно Хънтър Дрексъл се унесе в неспокойна дрямка.

Отначало шумът беше като тихо бръмчене. Като от някакви досадни насекоми.

Но после се засили. Бръмчене на вертолетни перки, което не можеше да се сбърка с нищо.

— Димитри... — Единият пазач на Хънтър сграбчи другаря си за рамото и го разтърси, за да го събуди. — Чуй.

Другият бавно и с мъка излезе от съня си. Димитри изглеждаше на деветнайсет. И двете момчета бяха французи. Миналата година по това време бяха изучавали компютърни науки в Париж. Влезли в Група 99 заради купона, защото много от приятелите им го правели и защото в общи линии подкрепяли идеята да натрият носовите на свръхбогаташите в света. Нито един от двамата не бе подозирал, че ще се озове в словашка гора със замръзнали топки, въоръжен с автомат.

Докато се изправиха на крака, прожекторите вече шареха в небето. Целият лагер беше окъпан в ослепителна светлина. После се чуха първите изстрели.

— Бягай! — извика приятелят му.

Димитри побягна. Чу изстрели зад себе си и видя как приятелят му пада на земята. Не спря. Краката му бяха като от желе, сякаш нещо

бе изсмукало всички сили от тях.

Лагерът представляваше подкова от палатки около бараката. Имаше и две постройки от олекотени тухли, едната, от които се използваше като склад за оръжие, а другата играеше ролята на контролен център и си имаше генератор, сателитен телефон и специално модифициран лаптоп. Втората постройка бе най-близо. Димитри тръгна с олюляване към нея. Навсякъде виждаше хора от групата, които излизаха от палатките, замаяни и уплашени. Някои размахваха оръжия, други бяха невъоръжени. Двете момчета от Германия Атлас и Кронос бяха вдигнали ръце. Димитри гледаше с ужас как въпреки това бяха покосени от куршумите и мятаха гротескно ръце, крайници, като някакви танцуващи кукли на конци, докато умираха.

И тогава нещо го блъсна отзад. Не беше куршум или камък. А порив на вятъра, толкова силен, че го изкара от равновесие. Хеликоптерите се бяха приземили. Изведнъж всичко стана хаос, светлина и врява. Гласове с американски акцент крещяха: „ДОЛУ НА ЗЕМЯТА! ДОЛУ!“.

Димитри изкрещя като ужасено малко дете. Внезапно нечий ръце го сграбчиха под мишниците и го замъкнаха в контролния център.

— Добре си. — Гласът на Аполон бе твърд и спокоен. Димитри се вкопчи в него като в спасителен пояс.

— Ще ни избият! — изкрещя момчето.

— Няма. Ние ще избием тях.

Димитри видя как Аполон дръпна със зъби халката на ръчна граната и я метна към мъжете, които току-що бяха убили приятелите му. Взривът откъсна краката им.

— Дръж. — Аполон му подаде граната. — Цели се в хеликоптерите.

Хънтър Дрекъл се беше сврял под масата в бараката.

Ревът на хеликоптерите „Чинук“ беше най-прекрасният звук, който бе чувал някога.

„Те са тук! Откриха ме!“.

Дори стрелбата, така познатото па-па-па-па на автоматите, което помнеше от Ирак и Сирия, му действаше успокояващо, като приспивна

песничка или майчин глас.

Бум! Вратата на бараката експлодира, навсякъде се разлетяха трески. За секунди помещението се изпълни с дим, който го дезориентира. Ушите му писнаха, очите му се напълниха със сълзи. Чуваше гласове, викове, но всичко бе приглушено, сякаш се намираше под вода. Зачака някой да влезе, войник или дори някой от похитителите му, но никой не дойде. Хънтър запълзя по корем и пипнешком се насочи към мястото, където доскоро се намираше вратата.

Отвън се ориентира бързо. Звездите са горе. Снегът е долу. Американците (може би?) бяха предимно пред него и отдясно, точно срещу лагера. Отляво оцелелите от Група 99 бяха заели позиция в двете тухлени постройките и отвърщаха на огъня. Изстрелите проблясваха в мрака като светулки. От време на време някоя сигнална ракета осветяваше всичко. После различни тичащи хора. Трима американски войници бяха повалени пред очите на Хънтър, на няма и метър от него. Похитителите му очевидно нямаха намерение да се предават без бой.

Нещо изскимтя като ранено животно отляво и го накара да се обърне.

— Помощ!

Запълзя натам и стигна до английското момче с прякор Персей, проснато на снега. Хънтър изпитваше особена симпатия към Персей с неговите кльоцави като на пиле крака, типичен кокни акцент, и кръглите очила с дебели стъкла. Хънтър го беше кръстил „Кълвачев“. Двамата често играеха покер. Беше добро момче.

Сега той лежеше безпомощно на студената земя с широко отворени ужасени очи. Около него имаше тъмно алено петно. Хънтър погледна надолу и видя, че двата му крака под коленете липсват.

— Ще умра ли? — изхлипа той.

— Не — излъга Хънтър и легна до него.

— Не усещам краката си.

— Студено е — каза Хънтър. — И си в шок. Ще се оправиш.

Персей отвори и затвори очи. Не му оставаше още много.

— Съжалявам — прошепна той. — Никога не съм искал...
всичко това.

— Знам — каза Хънтър. — Вината не е твоя. Как е името ти? Истинското ти име.

Зъбите на момчето затракаха.

— Дж-Джеймс.

— Откъде си, Джеймс?

— Хакни.

— Хакни. Добре. — Хънтър приглади косата му. — Как е в Хакни?

Момчето затвори очи.

— Имаш ли братя и сестри, Джеймс? Джеймс?

Той изпусна една дълга, накъсана въздишка и повече не помръдна.

Хънтър усети как очите му се пълнят със сълзи, а тялото му с гняв.

Не гняв. Ярост.

Джеймс беше негов приятел. Просто едно шибано хлапе, по дяволите.

— НЕ! — Започна да крещи, целият насъбрал се страх от последните няколко дни изригна навън в див, животински вой на ярост и мъка от загубата. В този момент не му пукаше дали ще умре. Изобщо. Погали нежно студеното мъртво чело на Джеймс, изправи се и се затича към светлината на хеликоптерите.

И тогава се случи.

Единият хеликоптер експлодира и се превърна в огнено кълбо, което се понесе на десетки метри нагоре като комета. Хънтър зяпна с ужас. Хрумна му, че американците можеха всъщност и да изгубят сражението. Спасителната мисия не вървеше така гладко, както бяха планирали. Всичко се объркваше. Умираха войници. Група 99 се съпротивляваше, биеше се за живота си.

Продължи да тича — какво друго можеше да направи? Щеше да тича, докато нещо не го спре. Докато краката му не бъдат отнесени като тези на Джеймс, докато някой куршум не пръсне черепа му като на Боб Дейли или докато не бъде свободен, за да напише истината за случилото се тази нощ. Истината за всичко.

Светлините ставаха по-ярки. Заслепяващи. Хънтър си помисли, че може би се намира до контролния център на Група 99, но не беше сигурен. В този миг вторият „Чинук“ оживя с рев и перките му се

завъртяха съвсем близо. Хънтър гледаше как маскирани фигури скачат в него един по един, докато машината висеше на сантиметри над земята. Над главата му полетяха куршуми. И тогава, точно пред него, някой му протегна ръка през касапницата.

— Качвай се!

Американският войник се беше подал от хеликоптера и се мъчеше да достигне ръката на Хънтър. Беше по-млад от него, но думите му бяха заповед, не покана.

Хънтър се поколеба като заек, попаднал в светлините на автомобил.

Помисли си за историята, която стана причина за отвлечането му.

За истината, за противната истина, която толкова много хора искаха да потулят.

Ако се качеше на хеликоптера, дали щеше да може да я разкаже някога? Дали щеше да изпълни мисията си?

Погледна назад. Десетки тела лежаха сред овъглените останки на лагера, който бе неговият свят през последните няколко месеца. Всичко се беше случило за минути. Лоши, добри и наивни момчета, избити като добитък. Както беше убит и горкият Боб Дейли.

А сега някакъв самоуверен млад американец му подаваше ръка, предлагаше му изход. Точно онова, за което се бе молил.

— Качвай се!

Хънтър Дрексъл погледна с благодарност спасителя си.

После се обърна и побягна в нощта.

4.

— Как така „избягал“?

Президентът Джим Хейвърс отдръпна невярващо слушалката от ухото си.

— Избягал, сър — повтори генерал Теди Макнами. — Дрексъл отказал да се качи в хеликоптера.

Последва дълго мълчание.

— Мамка му — каза президентът.

— Как така „избягал“?

Британският премиер разтърка уморено очи.

— Не знам по какъв друг начин да го кажа, Джулия — рязко каза президентът на Съединените щати. — Отказал да се качи в хеликоптера. Избягал в шибаната гора. Преебани сме.

„Тоест, ти си преебан, Джим“ — помисли си Джулия Кабът.

Мислите й препускаха, докато се опитваше да измисли как да се възползва най-добре от ситуацията.

— Вече разговарях със словашкия президент, вдигна олелия до небето — продължи да дрънка президентът Хейвърс. — Генералният секретар на ООН иска спешно да излезе с изявление по темата.

— Какво му каза?

— Още нищо.

— Какво ще му кажеш?

— Че Дрексъл не е бил там. Че са го преместили. Но че нашите момчета успешно са затрили група терористи.

— Добре — каза Джулия Кабът.

— Мога ли да разчитам на подкрепата ти?

— Разбира се, Джим. Винаги.

Президентът Хейвърс въздъхна.

— Благодаря, Джулия. Трябва да проведем обща среща на разузнаването. Да решим какво да правим оттук нататък.

— Съгласна.

— Колко скоро могат да дойдат хората ти във Вашингтон?

— Смятам, че предвид обстоятелствата, Джим, по-добре е твоите хора да дойдат в Лондон. Не мислиш ли?

Джулия Кабът се усмихна. Приятно бе поне веднъж да има преимущество пред американците. Точно сега тя бе единственият приятел на Джим Хейвърс на този свят и той го знаеше. Трябваше да изиграе картите си по най-добрия възможен начин.

— Ще видя какво мога да направя — сърдито измърмори Джим Хейвърс.

— Чудесно. — Джулия Кабът затвори.

Седмица по-късно четирима мъже седяха около маса в Уайтхол и се поглеждаха предпазливо един друг.

— Радвам се, че дойдохте, господа. — Джейми Макинтош нави ръкавите на ризата си и се наведе напред, като се усмихваше дружелюбно на американските си колеги. — Несъмнено сте имали трудна седмица.

— Меко казано. — Грег Уолтън от ЦРУ изглеждаше уморен до смърт. Негодуваше, че са го привикали в Лондон, особено по време, когато любимото му Управление беше разкъсвано на парчета от Конгреса у дома. Но поне се опита да бъде любезен. За разлика от колегата си от ФБР, Милтън Бък.

— Надявам се, че имате да добавите нещо важно към тази операция — изръмжа Бък към Джейми Макинтош. — Защото ако трябва да съм честен, нямаме време да ви водим за ръчичка.

Франк Дориън, който седеше до Джейми Макинтош, се наежи.

— И още как — язвително каза той. — След забърканата от вас каша, която трябваше да е съвсем проста спасителна операция, основана на наши абсолютно точни сведения, сигурно искате да посветите колкото се може повече време на обучение на хората си. Ясно е, че имат нужда.

Милтън Бък го изглежда така, сякаш всеки момент щеше да го фрасне в зъбите.

— Добре, достатъчно. — Джейми Макинтош погледна унищожително Франк Дориън. — Сега не е време да се бием в гърдите. Да оставим това на политиците. Тук сме, за да съчетаем

ресурсите си и да споделим информация за Група 99 и ще правим точно това. Какво ще кажете аз да започна?

Грег Уолтън се облегна назад в стола си.

— Чудесно. С какво разполагате?

— Като начало, знаем името на убиеца на капитан Дейли.

Уолтън и Бък се спогледаха изумени.

— Сериозно?

Франк Дориън плъзна една папка по масата.

В горния ляв ъгъл имаше снимка на красив тъмнокож мъж с яка челюст, дълъг орлов нос и притворени, недоверчиви очи. Излъчваше някакво бдително високомерие, като у хищна птица.

— Алексис Аргирос — обяви Джейми Макинтош. — С прякор Аполон. Един от основателите на Група 99 и определено неприятен тип. Израснал в приемно семейство в Атина. Вероятно малтретиран като малък. Отпаднал от гимназията, но блестящо владеещ компютрите и обсебен от игри с насилие от началото на тийнейджърските си години. Мрази жените. Садист. Самовлюбен. Всичко това е от докладите на социалния работник, който е отговарял за него.

— Криминално досие? — попита Грег Уолтън.

— И още как. Дребни кражби, вандализъм, палеж. Две години в затвор за малолетни за изнасилване. И заподозрян в ужасен случай за жестоко отношение към животни, при който котка била изгорена жива с малките ѝ.

— За изнасилване само две години ли дават? — учуди се Грег Уолтън.

— Гърците не могат да си позволят разходите за затворите си — прозаично обясни Джейми Макинтош. — Особено след наложения режим на икономии. Както и да е, според нас Аргирос е човекът, дръпнал спусъка във видеото с екзекуцията на Дейли. Той е командвал лагера, който нападнахте, и е изгряваща звезда в Група 99. От месеци се опитва да насочи организацията към по-насилствени методи и е в конфликт с умерените членове на групата. Аргирос се обръща към недоволните младежи по същия начин, по който джихадистите привличат западни момчета след войната в Сирия. Предлага им цел и чувство за принадлежност, като поднася всичко това в красивата опаковка за социална справедливост...

— И после убива хора — прекъсна го Грег Уолтън.

— Именно. Опасяваме се, че смъртта на капитан Дейли може да бележи началото на нова ера за глобалния терор. Много жалко, че не убихте Аргирос, когато имахте този шанс.

— Защо сте сигурни, че не сме? — попита Грег Уолтън.

Този път отговори Франк Дориън.

— Защото прихванахме интернет трафик между Аполон и неизвестна връзка в Съединените щати. Алексис Аргирос е жив и здрав и в момента издирва Дрексъл, също като нас. Не се заблуждавайте. Група 99 иска Хънтър Дрексъл мъртъв.

— И откъде знаете всичко това? — кисело попита Милтън Бък. Як, красив мъж на средна възраст с черна коса и лице, което би трябвало да е симпатично, Бък успешно скриваше чара си под плътния воал на арогантността.

— Нашите методи не ви влизат в работата — рязко отвърна Франк Дориън. — Събрали сме се да споделим оперативна информация, а не да ви казваме как сме се сдобили с нея. А сега, с какво разполагате вие?

Милтън Бък погледна Грег Уолтън, който кимна. Бък извади старомоден диктофон и го сложи на масата.

— Докато сте сваляли маската на маймуната — презрително каза човекът от ФБР, — ние се съсредоточихме върху дресъора.

Джейми Макинтош въздъхна. Започваше да намира позирането на Милтън Бък за особено дразнещо.

— Вашият Аполон може и да е дръпнал спусъка — продължи Бък, — но е изпълнявал нареждания отгоре.

Той натисна копчето за възпроизвеждане. В помещението зазвуча женски глас. С американски акцент, възпитан, мек и тих. Качеството на звука беше отлично, сякаш жената седеше с тях.

— *Всичко готово ли е?*

— *Да* — отговори мъжки глас. — *Всичко е изпълнено според инструкциите.*

— *И ще го видя на живо, така ли?*

— *Точно така. Ще бъдеш тук, с нас. Не се безпокой.*

— *Добре.* — Можеха буквално да чуят усмивката на жената. — *Накарай го първо да произнесе речта си.*

— *Разбира се. Както се разбрахме.*

— *И точно в девет вечерта нийоркско време ще го застреляш в главата.*

— *Да, Алтея.*

Милтън Бък спря записа и се усмихна самодоволно.

— Това, господа, беше одобряването на екзекуцията на капитан Дейли. Жената от записа, известна с прякора Алтея, е истинският мозък зад Група 99. По следите ѝ сме от осемнайсет месеца.

— Вече знаехме за Алтея — пренебрежително каза Джейми Макинтош, което видимо подразни човека от ФБР.

— Но не сте знаели, че тя пряко е наредила убийството на Дейли, нали? — контрира Грег Уолтън.

— Не — призна Джейми. — Какво друго знаете за нея? Самоличност?

— Засега не — малко смутено призна Грег Уолтън.

— Следите я от осемнайсет месеца и още не знаете коя е, така ли? — невярващо попита Франк Дориън. — Тогава какво знаете?

— Знаем, че насочва средства към Група 99 през сложна мрежа офшорни сметки, която подробно сме проследили — рязко каза Милтън Бък.

— Разполагаме с някои непотвърдени описания на външността ѝ — добави по-спокойно Грег Уолтън. — Според свидетели от различни банки и хотели, които смятаме, че е използвала, тя е висока, с привлекателна външност и тъмнокоса.

— Е, това стеснява кръга на заподозрените — саркастично промърмори Франк Дориън.

Милтън Бък изглеждаше така, сякаш всеки момент ще се възпламени.

— Знаем, че тя е организирала атаката срещу ЦРУ и блокирането на борсовите сървъри на Уолстрийт преди две години — озъби се той. — Знаем, че лично е уредила отвличането и убийството на един от вашите хора, генерал Дориън. С две думи бих казал, че знаем много повече от вас.

— Откога разполагате с този запис? — попита Джейми Макинтош.

Грег Уолтън изгледа предупредително Милтън Бък, но беше твърде късно.

— От три седмици — самодоволно каза Бък. — Пуснах записа на президента в деня след убийството на Дейли.

Един мускул на челюстта на Джейми потрепна.

— Три седмици. И никой не е помислил да сподели тази информация с нас по-скоро?

— Споделяме я сега — каза Грег Уолтън.

Франк Дориън стовари юмрук върху масата, а чашите подскочиха.

— Не е достатъчно добре, по дяволите! — изрева той. — Дейли беше един от нас. На кого са му нужни врагове, щом има съюзници като вас?

— Франк. — Джейми Макинтош задържа ръката на стария войник, но Дориън гневно се освободи.

— Не, Джейми. Това е фарс! Поднасяме на американците с лъжичка важна информация, подробна информация, осигуряваме им *точното* местоположение на техния заложник. А те през цялото време са разполагали с жизненоважни сведения за убиеца на Боб Дейли? Това е неприемливо.

Бък заплашително се наведе напред.

— И кой сте вие, генерале, да ни казвате кое е приемливо? Да ви е минавало през ума, че може би просто нямаме доверие на англичаните, за да им предоставяме информация? В края на краищата, напоследък хората ви измират като мухи.

— Моля?

— Помислете само. Първо член на гръцкото кралско семейство умира под носа ви, генерале — обвинително каза Бък. — Младеж, който по една случайност е бил близък приятел на капитан Дейли. После, само няколко дни по-късно, самият Дейли е убит, което, меко казано, досега не беше в стила на Група 99. Сега, може да кажете, че между двете събития няма връзка...

— Разбира се, че няма връзка! — пренебрежително отвърна Франк Дориън. — Принц Ахилеас се самоуби.

Милтън Бък повдигна вежди.

— Нима? Защото другата възможност е Група 99 да има свой човек в британската армия. Може би някой в Сандхърст или в горните ешелони на Министерството на отбраната — което също беше обект на атака, ако си спомняте.

— Както и ЦРУ! — изкрещя Дориън. — Принц Ахилеас беше обратен. Обесил се е от срам, кретен такъв.

— Как ме нарече? — Бък скочи на крака.

— ДОСТАТЪЧНО. — Грег Уолтън най-сетне изгуби търпение. — Сядай, Милтън. ВЕДНАГА.

Грег беше старшият тук. Не беше прелетял хиляди километри, за да гледа как колегата му от ФБР и генерал Дориън се хващат за гушите като две зле обучени кучета.

В тона на генерала, с който говореше за гръцкия принц, имаше нещо, което го накара да настръхне. Грег също беше хомосексуалист. Намираще липсата на съчувствие към мъртвото момче едновременно за противна и смущаваща.

— Каквото и да е станало по отношение на споделянето на информация, станало — каза той, като изглежда последователно Бък и Дориън. — Отсега нататък имаме пряка заповед от Белия дом и Даунинг Стрийт да си сътрудничим изцяло и ще направим точно това. Изпълняваме съвместна операция. Така че ако някой от двамата има проблем с това, съветвам ви да го преодолеете. Веднага.

Франк Дориън погледна към Джейми Макинтош за подкрепа, но такава нямаше. Той изглежда още веднъж кръвнишки Милтън Бък и седна на мястото си намусен. Бък последва примера му.

— Добре. И тъй, имаме да споделим с вас още едно важно нещо — продължи Грег Уолтън. — Някой от вас да е чувал за лице на име Трейси Уитни?

Франк Дориън забеляза как Милтън Бък се напрегна при споменаването на името.

— Никога не съм чувал за нея — каза той.

— Трейси Уитни измамницата ли? — намръщи се Джейми Макинтош.

— Измамница, крадла на бижута, компютърен гений, взломаджийка — уточни Грег Уолтън. — Резюмето на госпожица Уитни е дълго и разнообразно.

— Отдавна не бях чувал това име. Мислехме, че е мъртва — каза Джейми.

Той обясни на Франк Дориън как заедно с партньора си Джеф Стивънс Трейси Уитни била заподозряна в поредица дръзки престъпления из цяла Европа преди десетилетие, как измъкваха от

покварени богаташи милиони долари в бижута и изящно изкуство и дори откраднаха един от големите майстори от музея „Прадо“ в Мадрид. Но нито Интерпол, нито ЦРУ, нито МИ-5 успели да изкарат доказателства срещу нея. — Направо не ми се мисли колко часове и пари се пропиляха в опит да надхитрим тази жена. — Каза го почти с носталгия. — А после тя буквално изчезна и това беше всичко. Мисля, че Джеф Стивънс още се подвизава в Лондон, но май вече е във играта. — Джейми се обърна към Грег Уолтън. — Не разбирам какво общо може да има Трейси Уитни с всичко това.

— Ние също — призна Грег. — В деня след провалилия се рейд в Словакия получихме криптирано съобщение в Лангли от Алтея, в което се споменава Трейси Уитни.

— Не просто се споменава — намеси се Милтън Бък. — Повече от ясно е, че двете се познават.

— Какво се казва в съобщението? — попита Джейми Макинтош.

— В общи линии, беше подигравка — отвърна Уолтън. — „Никога няма да ме хванете. Ще ви надхитря също като Трейси Уитни. Обзалагам се, че Трейси би могла да ме открие. Защо не кажете на агент Бък да ѝ се обади...“. Такива неща. Явно познава Трейси, но това не е всичко. Тя познава историята на Агенцията с Трейси. Знае, че агент Бък е имал вземане-даване с нея.

Грег Уолтън запозна накратко британските си колеги с операцията по откриването и залавянето на Библейския убиец преди няколко години. Как Трейси и Джеф Стивънс отново се появили и как Трейси сключила несигурен съюз с Интерпол и ФБР, за да изправят Даниел Купър пред съда.

— Агент Бък ръководеше операцията. Тя беше успешна, но може да се каже, че отношенията между Милтън и Трейси бяха... — той обмисляше подходящата дума, — ... бурни. Алтея го знае.

— Разбирам — лукаво каза Франк Дориън. — В такъв случай може би вие имате информатор на Група 99 в редиците си?

Коментарът беше насочен към Милтън Бък, но отговори Грег Уолтън.

— Всичко е възможно, генерале. Засега сме открити за всяка опция.

— Свързахте ли се с госпожица Уитни? — попита Джейми Макинтош. — Любопитно ми е да чуя какво има да каже тя за всичко

това.

— Още не — отвърна Уолтън. — Искаме да поставим въпроса лице в лице. Трейси има лошия навик да изчезва, когато нещо я подплаши. Ако знае предварително за Алтея, може просто да побегне.

— Сега щяхме да сме при нея, ако не ни бяха натирили да се срещаме с вас — изтърси Милтън Бък. — Губим ценно време.

— Знаете ли, самата Трейси също имаше донякъде робинхудовски комплекс — каза Джейми, без да обръща внимание на ехидната забележка. — Двамата с Джеф крадяха само от хора, които смятаха, че го заслужават. И беше абсолютна магьосница с компютрите. Мисля, че стихията ѝ беше международното банкиране. Няма да се изненадам, особено ако се окаже, че тя и Джеф са забъркани с Група 99.

— Съмнявам се — каза Грег Уолтън. — Не съм сигурен за Джеф Стивънс, но Трейси Уитни се е променила. Последния път тя беше наш безценен помощник. Мисля, че може да ѝ се има доверие.

Франк Дориън се намръщи, но премълча. Тази Трейси Уитни никак не му харесваше. Професионална крадла и лъжкиня. Едва ли можеше да е човек, когото биха желали в екипа си.

— Не мисля, че връзката е Група 99 — продължи Грег Уолтън. — Алтея може да е познавала Трейси от затвора. Или чрез Джеф Стивънс. Може да е била от любовниците на Джеф, конкуренция в измамите или дори някоя от целите на Трейси и Джеф. В края на краищата знаем, че е богата. Има безброй възможности. Да се надяваме, че след като разговаряме лично с Трейси, тя ще хвърли повече светлина.

— На този етап трябва ли да знаем още нещо? — попита Джейми с тон, който намекваше, че срещата е към края си.

— Не мисля. — Грег Уолтън стана. — Нищо съществено. Откриването на Хънтър Дрекъл и отвеждането му у дома си остава официална първостепенна цел на операцията. Но идентифицирането на Алтея е най-важната стратегическа задача. Надяваме се, че госпожица Уитни ще може да ни помогне в това. Разбира се, би било хубаво да получим и главата на Аргирис на поднос. Може би вие ще се заемете с това?

Джейми Макинтош кимна.

Двамата американци тръгнаха към вратата.

— И още нещо, господин Уолтън — обади се Франк Дориън зад гърба им.

— Да?

— Хънтър Дрексъл. Защо според вас е отказал да тръгне със спасителите си? Защо е избягал?

Грег Уолтън и Милтън Бък се спогледаха.

— Нямам представа, генерале — открито рече Уолтън. — Но когато го намерим, бъдете сигурен, че това ще бъде първият ни въпрос към него.

Четирийсет минути по-късно премиерът звънна на Джейми Макинтош.

— Можете ли да работите с тях? — попита Джулия Кабът, след като Джейми ѝ разказа за срещата с американците.

— Разбира се, госпожо премиер. Франк не е голям почитател на момчето от ФБР, но ни дадох много полезна информация.

— Имате ли им доверие?

Джейми Макинтош се разсмя.

— Доверие? Каква очарователно старомодна идея! Разбира се, че им нямам доверие.

Джулия Кабът също се усмихна.

— Много добре. Просто проверявах.

— Лъжат като дърти цигани за Дрексъл — каза Джейми.

— Мислите, че знаят защо е избягал ли?

— Мисля, че знаят и че ще направят всичко, за да ни попречат да научим. Много ми се иска да намерим господин Дрексъл преди тях, за да разберем какво крият.

— Е — рече Джулия Кабът, — в такъв случай просто трябва да го направим, нали така?

— Можете ли да работите с тях? — Гласът на президента Хейвърс беше напрегнат като опъната струна.

— Да, сър — каза Грег Уолтън. — Агент Бък в началото не се спогоди с един от техните. Но срещата беше конструктивна. Макинтош е човек, на когото може да се разчита.

— Внимавайте на всяка крачка, Грег — предупреди го президентът. — Има места, на които искаме МИ-6 да души, и такива, на които не искаме.

— Разбира се, сър. Разбрано. Ще ги държим под контрол.

— Ами Трейси Уитни?

— Ще държим под контрол и нея.

— Добре. Погрижете се. Лека нощ, Грег.

— Лека нощ, сър.

Генерал-майор Франк Дориън беше у дома в дневната си и гледаше президента Хейвърс по телевизията.

Седнал в Овалния кабинет с американското знаме зад себе си, облечен в скъп тъмен костюм и копринена вратовръзка, със сресана назад сребристосива коса, Хейвърс приличаше точно на онова, което беше — най-могъщия човек на света.

— Преди седмица Съединените щати удариха в сърцето терористична организация, която желае да унищожи нашия начин на живот. Група 99 вече брутално уби един британски заложник, капитан Робърт Дейли. Имахме основания да смятаме, че вторият им заложник, американският журналист Хънтър Дрексъл, го очаква същата участ. Разполагахме също с информация, че господин Дрексъл е държан в същия лагер в Словакия, където беше убит капитан Дейли. Въз основа на тази информация беше проведена грижливо планирана тайна операция. И да, операцията наистина включваше кратко навлизане на американски войници на словашка територия. Съединените щати не се извиняват за този акт. Макар да се окаже, че господин Дрексъл е бил преместен от похитителите си другаде след смъртта на капитан Дейли, ние установихме, че и двамата са били държани на територията на Словакия, въпреки че страната отрича да дава убежище на терористи. Нещо повече, мисията не се оказа напразна. Бяха убити десетки терористи, същите, които са отговорни за варварското убийство на капитан Дейли. За съжаление, шестима американски военнослужещи също изгубиха живота си. Не се заблуждавайте. Съединените щати остават твърдо решени да се борят с терористите, които заплашват нашите граждани и нашата сигурност навсякъде, където се намират. И независимо какви са техните така наречени мотиви или основания за

действията им. Зная, че сигурно ще се намерят и такива, които да ни критикуват. Но това винаги е било и си остава политиката на тази администрация. Група 99 не е безобидна организация. Те не са борци за свобода и защитници на бедните. Те са терористи. Оставаме уверени, че съвместно с британските ни партньори скоро ще открием господин Дрексъл. А междувременно похитителите му да ме чуят добре: не можете да избягате. Не можете да се скриете. Ще ви намерим и ще ви унищожим.

Генерал-майор Франк Дориън се намръщи и изключи телевизора. Хейвърс беше толкова фалшив, че чак го заболяваха зъбите. Разбира се, повечето политици бяха такива. Но американците бяха невероятно лъскави лъжци. Истински виртуози в неискреността. Майстори на подвеждането.

Как ги презираше само!

Мислите на Франк се насочиха към Хънтър Дрексъл, за когото бяха изречени всички тези лъжи. Съединените щати бяха рискували почти тотална дипломатическа изолация заради човек, който не само че беше избягал от войниците, изпратени да го спасяват, но и който според всички сведения беше типичен журналист, интересуващ се единствено от историята си, верен на никой друг, освен на себе си. Комарджия и закоравял женкар, Хънтър Дрексъл беше заминал за Москва, оставяйки след себе си върволица разбити сърца, гневни издатели и кредитори, които си търсеха парите. Хора като него не заслужаваха да бъдат спасявани. Не биваше храбри, честни и верни мъже да рискуват живота си заради него.

Генерал-майор Франк Дориън ценеше много верността. Вярност към семейството, към религията (Франк беше възпитан като заклет англиканец и се смяташе за консервативен с главно К), към страната. Но най-вече Франк Дориън вярваше във верността към британската армия.

С радост би умрял за армията.

И би убивал заради нея.

В света на Франк Дориън човек правеше онова, което трябва да прави. Да изпълни дълга си, какъвто и да е той. Напоследък дългът беше насочил Франк в доста неочаквана посока. Беше принуден да взема трудни решения. Противни решения. Но нито веднъж той не се

усъмни в действията си, нито в началниците. Подобни неща не бяха присъщи за един войник.

Армията беше животът му. Разбира се, имаше съпруга, Синтия, която обичаше. А също операта, розите, църковния хор, книгите по история на Византия. Но всички те бяха само плодове на дървото. Армията беше дървото. Без нея битието на Франк щеше да е само лишена от смисъл поредица дни, без никакъв ред, дисциплина и цел.

Каква беше целта на хора като Хънтър Дрекъл? Или на луди глави като Група 99, отвратителни комунисти още преди да започнат да избиват хора? Или на жени като Треиси Уитни, крадла и измамница, на която поради някаква необяснима причина Джейми Макинтош като че ли се възхищаваше?

За пореден път Франк Дориън се замисли за безпорядъчния свят, в който трябваше да работи. *Разузнаване*. Работа на ума. Едва ли имаше друг занаят с по-неподходящо име.

И все пак. Дългът зовеше.

— Желаш ли чаша чай, Франк?

Гласът на Синтия Дориън долетя от кухнята, успокояващо нормален и смислен.

— С удоволствие, скъпа — извика ѝ в отговор Франк.

Един ден всичко това щеше да приключи.

Един ден щяха да се върнат към нормалния живот.

Сгушена в дългото си палто от норки, за да се предпази от хапещия нюйоркски вятър, с кожена шапка, под която диамантените ѝ обеци от „Тифани“ проблясваха като сталактити на ослепителното зимно слънце, Алтея погали с облечена в черна ръкавица ръка надгробния камък и пръстите ѝ нежно проследиха буквите на надписа, състоящ се от една-единствена дума.

Даниел.

— Мъртъв е, скъпи — прошепна Алтея. — Боб Дейли е мъртъв. Пипнахме го.

Беше изпитала истинско удовлетворение, докато гледаше как черепът на англичанина се пръска по екрана на компютъра. Но това не ѝ донесе усещането за край, на което се беше надявала. Днес беше дошла при гроба на Даниел с надеждата той да ѝ даде известен покой.

Но не се получи.

„Може би защото всъщност не е тук?“. Простата мраморна плоча беше само мемориал. Под нея нямаше нищо. Благодарение на тях Алтея никога нямаше да научи къде всъщност лежеше любимият ѝ Даниел и дали изобщо е бил погребан. Бяха ѝ откраднали тази утеха, както ѝ бяха откраднали и всичко друго.

„Затова нямам чувството, че се е свършило — внезапно осъзна тя. — Капитан Боб Дейли беше само началото.

Трябва да унищожа всички.

Както те унищожиха мен.“

Алтея се запита защо от ЦРУ още не бяха потърсили Трейси Уитни.

Жизненоважно бе Трейси да участва в това. Съобщението ѝ беше кристално ясно. Защо чакаха?

Ако онзи малоумник Грег Уолтън не се задействаше скоро, щеше да е принудена да поеме нещата в свои ръце. Усещаше как леденият вятър хапе бузите ѝ и се надяваше, че няма да се стигне дотам.

Богатството беше хубаво нещо.

Но могъществото бе още по-хубаво.

5.

Трейси Уитни гледаше през прозореца как снежинките се сипят леко по земята, докато пришиваше етикетите с името на сина си върху футболния му екип. *Никълъс Шмид, 9G*. Това беше вторият екип, който ѝ се наложи да купува от лятото насам. Четиринайсетгодишният ѝ син растеше като бурен. „Вече сигурно е по-висок от Джеф“ — помисли си Трейси.

Никълъс познаваше Джеф Стивънс като чичо Джеф, международен търговец на антики и стар приятел на майка му. Вярваше, че истинският му баща е човек на име Карл Шмид, германски индустриалец, загинал при трагичен инцидент със ски, докато Ник е бил още в корема на майка си. Това беше историята, която Трейси беше разказала на него и на всички останали в Стиймбоут Спрингс, малкото колорадско градче, което бе техен дом вече близо петнайсет години. Но историята не бе вярна. Джеф Стивънс беше бащата на Ник. Освен това беше измамник и крадец, един от най-добрите в света. Макар и не *толкова* добър като Трейси.

Трейси остави шортите и се зае с тениската. Тъмносините цветове на отбора я накараха да си помисли за очите на Ник — пронизително сини, също като тези на баща му. Освен това имаше атлетичното тяло и тъмната коса на Джеф, както и онази неустоима комбинация на мъжественост и чар, която привличаше жените като нощни пеперуди към светеща лампа. Трейси не беше виждала Джеф от три години, откакто спаси живота му, измъквайки го от онзи бивш агент психопат на име Даниел Купър. Но често си мислеше за него. Всъщност всеки път, когато Никълъс се усмихнеше.

Последната среща с Джеф Стивънс бе безумен период от живота на Трейси — кратко, брутално завръщане към адреналина и опасностите на един свят, за който си мислеше, че е оставила завинаги зад себе си. След това беше сключила сделка с ФБР, с която си гарантира, че няма да я преследват и може да се върне към спокойната анонимност на Стиймбоут Спрингс. Чичо Джеф им беше гостувал веднъж и поддържаше връзка с пощенски картички от най-различни

части на света. Освен това беше отворил сметка за попечителство над Ник, в която имаше десетки милиони долари. „Какво мога да кажа? — писа той на Трейси. — Бизнесът с антики е в разцвет. На кого да го оставя?“.

Джеф знаеше, че старият каубой Блейк Картър, който въртеше ранчото на Трейси и на практика бе отгледал Никълъс, беше далеч по-добър, по-безопасен и по-надежден баща, отколкото би могъл да се надява да бъде самият той. Подобно на Трейси, той искаше синът им да има стабилен и щастлив живот. Затова бе направил върховната саможертва и беше си отишъл. Трейси го обичаше за това повече, отколкото за всичко останало.

Понякога я тормозеше фактът, че всичко, което знаеше Ник за нея и за истинския му баща, е лъжа. „Собственият ми син изобщо не ме познава.“ Но тя намираще утеха в думите на Блейк Картър. „Той знае, че го обичаш, Трейси. В крайна сметка това е важното.“

Най-сетне огромната купчина екипировка си получи етикетите и беше сгъната. Трейси се протегна, наля си бърбън и хвърли още една цепеница в откритото огнище, което заемаше централно място в просторната дневна. Загледа как искрите полетяха високо във въздуха, като прасяха силно като изстрели. Топлата, успокояваща миризма на борова смола и дърво изпълни помещението и се смеси с аромата на канела от кухнята. Трейси въздъхна доволно.

„Обичам това място.“

Със стройната си фигура, спускащата се до раменете кестенява коса и живите интелигентни очи, които ставаха от зелени като мъх до нефритени според настроението ѝ, Трейси открай време беше красавица. Вече не бе млада, но въпреки това въздействаше опияняващо на мъжете. Имаше нещо неуловимо, някаква предизвикателна и изкушаваща искрица в очите ѝ, която бе неподвластна на годините. Дори в джинси, дебели меки ботуши „Ъг“, пуловер с висока яка и без грим, както беше в момента, Трейси Уитни можеше с един поглед да озари стаята. Онези като Блейк Картър, които я познаваха най-добре, виждаха в нея нещо друго — дълбока като океана тъга, прекрасна по свой собствен начин. Това бе наследството на загубата — на изгубения живот, изгубените надежди, изгубената свобода. Трейси бе преживяла всичко това. И процъфтяваше. Но тази мъка си оставаше част от нея.

Отпи от тъмното питие и се наслади на топлината, която се плъзна по гърлото в гърдите ѝ. Всъщност не биваше да пие — беше едва четири следобед — но си го заслужаваше след цялото това проклето шиене. Пък и имаше чувството, че е вечер. Отвън здрачът вече отстъпваше на мрака, синьото като индиго небе бавно преливаше в черно. Снегът беше натрупал повече от педя, пухкав и недокоснат, подобно на глазурата на сватбена топка, надупчена единствено от тъмнозелени смърчове и борове, които протягаха клони нагоре към небето. Къщата показваше най-доброто от себе си през зимата, когато достигащите от пода до тавана прозорци разкриваха великолепните, покрити със сняг върхове на Скалистите планини. Терминът „бляскава изолация“ спокойно можеше да се припише и на това място. Това бе една от причините Трейси да избере къщата преди толкова много години.

Силно чукане на вратата прекъсна унеса ѝ.

Трейси се усмихна.

„Дотук с изолацията.“

Ранчото може и да беше отдалечено, но Стиймбоут Спрингс си оставаше малко градче, а Трейси бе майка на един от по-буйните му тийнейджъри. Докато вървеше към вратата, тя се запита кой ли може да е посетителят.

„Възпитателят?

Директорът на училището?

Ядосаната майка на някоя мажоретка от осми клас?

Шерифът?

Господи, само да не е шерифът.“

Блейк щеше да побеснее, ако Ник е направил поредната си лудория. Миналия път беше успял да препрограмира компютрите на училищната библиотека така, че половината ученици получиха право на отстъпка от таксите. В резултат училището плати над две хиляди долара на приятелчетата му, преди главният библиотекар да се усети и да се обади на ченгетата.

Тогава шериф Рийвс прояви снизхождение към Ник. Но още една издънка и щеше да го използва за пример за другите.

Трейси си сложи най-любезната усмивка на лицето и отвори вратата.

Лъхна я леден полъх, потръпна.

На верандата стояха двама мъже. С дълги палта от кашмир, меки шапки с тесни периферии и шалове. Единият не ѝ беше познат, но не и другият.

— Здравей, Трейси.

Агент Милтън Бък от ФБР се опита да се усмихне, но усмивката бе толкова нетипична за него, че се получи насмешлива физиономия.

— Това е мой колега, господин Грегъри Уолтън от ЦРУ. — Бък посочи по-дребния мъж до себе си, който подскачаше от крак на крак, за да се стопли. — Може ли да влезем?

Пет минути по-късно Трейси и двамата агенти седяха неловко около масата в кухнята. Трейси им беше предложила кафе. Палтата бяха свалени, размениха се любезности. Веднага стана ясно, че по-дребният мъж, онзи от ЦРУ, командва парада.

— Благодаря, че ни пуснахте да влезем, госпожице Уитни.

Агент Уолтън беше плешив, с тих глас и старателно учтив и Трейси веднага го хареса много повече от агент Бък. Двамата имаха история, която изобщо не беше добра.

— Мисис Шмид — поправи го Трейси. — И не бих оставила човек да измръзне до смърт на прага ми, господин Уолтън. Колкото и да не ми се иска да го видя — натърти тя, поглеждайки право към Милтън Бък.

— Моля. Наричайте ме Грег.

— Добре. — Трейси се усмихна. — Грег. Да пропуснем любезностите. Защо сте тук?

Уолтън отвори уста да каже нещо, но Трейси не беше приключила.

— След като помогнах за неутрализирането на Даниел Купър и арестуването на Ребека Мортимър преди три години, имам железни гаранции от страна на Бюрото, че аз и семейството ми ще бъдем оставени на мира.

— Това ми е известно — увери я Грег Уолтън. — И ще бъдете оставени на мира. Имате думата ми.

— Но въпреки това сте в кухнята ми. — Трейси повдигна високо вежди и праметна краката си.

„Бива си я, и още как“ — помисли си Грег Уолтън. Не за първи път в присъствието на много красива жена изпитваше облекчение, че е гей.

— Онова, заради което сме при вас, госпожице Уитни, няма нищо общо с онзи случай или с миналото ви. Става въпрос за националната сигурност.

Трейси го погледна озадачено.

— Не разбирам.

— Може би ако слушахте, щяхте да разберете — озъби се Милтън Бък. Трейси забеляза, че той все още беше красив, по онзи свой скотски, арогантен начин. И точно толкова лишен от чар, колкото го помнеше.

— Господин Уолтън иска да каже, че не сме дошли да ви преследваме за престъпленията ви като кражби на бижута и произведения на изкуството.

— Надявам се, защото не съм извършила такива — каза Трейси.

— Тук сме, за да изискаме да изпълните дълга си към вашата страна.

— Така ли? — Трейси присви очи. Ако питаха нея, Милтън Бък можеше да завре „изискването“ си на място, където слънцето не свети. Преди три години копелето щеше да остави Джеф да умре, разпнат на кръст от онзи манияк Купър на хълмовете над Пловдив в България. Трейси и приятелят ѝ Жан Ризо от Интерпол бяха спасили Джеф и Даниел Купър си беше получил заслуженото. Макар че, разбира се, ФБР и най-вече агент Бък се окичи с цялата слава.

— Не изискване — поправи го Грег Уолтън и изгледа мръсно Бък. — Молба. Дойдохме, за да поискаме... да ви помолим да ни помогнете. С две думи, Трейси, нуждаем се от помощта ви.

Трейси изгледа с недоверие Уолтън. После погледна часовника си.

— В пет и половина трябва да взема сина си. На ваше разположение съм през следващия час, но след това трябва да си вървите.

Милтън Бък изглеждаше бесен. Отвори уста да каже нещо, но Грег Уолтън отново го изгледа смразяващо.

— Съгласни сме, госпожице Уитни — каза той. — А сега, нека ви кажа защо сме тук.

През следващите четирийсет минути Грег Уолтън почти не си пое дъх. Трейси го слушаше наведена над кухненската маса; кафето ѝ стана хладко, после студено. Подобно на повечето американци, и тя бе гледала онлайн ужасната екзекуция на капитан Дейли от Група 99. Знаеше за спорния рейд в Словакия; знаеше, че въпреки всички увъртания на правителството, той явно представляваше провален опит за спасяване на американския журналист Хънтър Дрексъл.

Не знаеше обаче, че вместо да е още в ръцете на Група 99, както изрично бе обяснил президентът Хейвърс в телевизионното си обръщение към нацията, Хънтър Дрексъл всъщност беше беглец поради неизвестни причини. Не знаеше също, че някаква жена с прозвище Алтея, за която се смяташе, че е богат американски гражданин, не само е мозъкът зад Група 99 и осигурява финансирането им, но и пряко е наредила смъртта на Дейли.

— Еха — каза Трейси, след като Уолтън приключи. — Хейвърс сигурно е изкукал. Да лъже толкова безочливо? Ами ако Дрексъл изведнъж се появи някъде в стил Едуард Сноудън и даде пресконференция?

— Това би било изключително неприятно — призна Грег Уолтън. — По-неприятна обаче би била една глобална ескалация на насилие и убийства като онова, на което станаме свидетели с капитан Дейли. Отвлечения, екзекуции, бомбени атентати. След като минаха границата, вече всичко е възможно. Не знаем точно колко голяма е мрежата на Група 99. Знаем обаче, че тя е огромна и продължава да расте. Особено на места, където икономическите различия се открояват най-силно. Като в Южна Америка например.

— На прага ни — замислено рече Трейси.

— Именно.

Трейси се замисли за момент върху чутото, след което се обърна към Уолтън.

— Наистина много интересно. Но аз все още не разбирам къде е моето място във всичко това.

Грег Уолтън се наведе напред.

— Онази жена, Алтея, изпрати криптирано съобщение в Лангли преди малко повече от седмица. В него тя споменава името ви, Трейси.

— Моето ли? — Трейси го погледна слисано.

Уолтън кимна.

— Какво се казва в съобщението?

— Че ни е надхитрила, също като вас. Че само вие можете да я разкриете. Че агент Бък трябва да ви посети. Съобщението й звучеше така, сякаш става дума едва ли не за игра. Състезание между вас двете.

Ако физиономията на Грег Уолтън не беше толкова сериозна, Трейси сигурно щеше да избухне в смях. „Това е някакъв майтап, нали?“.

— Имате ли представа коя може да е тази жена, Трейси? Някаква идея?

Трейси поклати глава.

— Не. Искане ми се да имах, но не. Просто нищо не разбирам...

— Чуйте това.

Грег Уолтън пусна същия запис, който бе пуснал на МИ-6 няколко дни по-рано, в който Алтея нарежда езекутирането на Боб Дейли.

— Чували ли сте някога този глас?

— Съжалявам — каза Трейси. — Не съм. Или поне не си спомням.

— Помислете хубаво. Може да е някой от далечното ви минало. Дори от детството ви. Или от изправителния дом в Луизиана?

Трейси си позволи леко да се усмихне. Гласът от записа беше на образована, изтънчена жена. Никой от изправителния дом не говореше по начин, който дори да наподобява този.

— Тогава може би колега от банката във Филаделфия? — настойчиво продължи Уолтън. — Или някой, когото с Джеф сте познавали в Лондон?

„Имаш предвид от периода ми като крадла ли? — завърши Трейси вместо него. — Не. Не мисля.“

Да слуша как Грег Уолтън, когото не беше срещала никога досега, говори за места и хора от живота ѝ, сякаш я познаваше отблизо, беше най-малкото смущаващо. Но Трейси запази самообладание.

— Не — каза тя. — Щях да си спомня, сигурна съм.

— Е, определено я познавате. — Милтън Бък изгуби търпение. — Няма друг начин. Така че ако не е от миналото ви, трябва да е от настоящето. Какви контакти сте имали с Група 99?

— Какво? — Трейси го изгледа намръщено.

Нямаше думи, които да изразят омразата ѝ към Милтън Бък — онзи, който бе готов да жертва всичко или всеки, за да напредне в кариерата. Ако зависеше от Бък, щеше да остави Джеф да умре от ръцете на побъркания Даниел Купър. Трейси никога не би могла да му прости това.

— Мислете много внимателно, преди да отговорите, госпожице Уитни — предупреди я Бък. — Ако ни излъжете сега, всякакви сделки от миналото отпадат. Всичко се анулира.

— Няма какво да мисля — озъби му се Трейси. — Преди екзекутирането на Дейли бях впечатлена от техниките им. Но същото се отнася и за много други хора. Така де, няма съмнение, че са умни. Хакването на компютрите на Лангли не е детска игра.

— Не. Определено не е — горчиво промърмори Грег Уолтън.

— Надхитриха правителства, разузнавателни агенции и петролни гиганти — продължи Трейси. — Но аз никога не съм споделяла възгледите им, агент Бък. Като изключим неприязънта им към фракнинг индустрията. И определено не се възхищавам на терористи или убийци.

— Значи не вярвате в преразпределянето на богатството на онзи един процент на върха? — скептично попита Милтън Бък. — В обирането на богатите, за да се помогне на бедните?

— Определено не — каза Трейси. — Огледайте се, агент Бък. — Тя посочи скъпите маслени картини на стените и шкафа с излъскани сребърни прибори в трапезарията. — Аз съм част от въпросния един процент. Но пък, съдейки по описанията ви, същото се отнася и за онази Алтея. — Тя се обърна към Грег Уолтън. — Щом е достатъчно богата, за да финансира Група 99, в техните очи тя не е ли също част от проблема?

— Около Група 99 има много неща, които засега ни изглеждат нелогични — отвърна Уолтън. — Има много несъответствия. Заедно с англичаните съставяме по-ясна картина на техните променящи се цели. Знаем обаче, че дните им на мирен протест са отминали. В момента има заложник, чийто живот е в непосредствена опасност.

— Знам — омекна Трейси. — Хънтър Дрексъл.

— И той няма да е последният. Смятаме, че Алтея може да държи ключа към цялата мрежа, Трейси. Нуждаем се от помощта ви, за да я намерим. Елате с нас в Лангли.

Трейси се опули. Ако положението не беше толкова сериозно, щеше да се разсмее.

— Искате аз да отида в Лангли? Сега?

— Не, не искаме. — Тонът на Грег Уолтън беше сериозен до смърт. — Имаме нужда да дойдете. Вие сте най-добрата ни надежда.

— Не — каза Трейси на автопилот. — Няма. Не мога. Имам син...

Тя стана и отиде до прозореца. Навън вече бе съвсем тъмно. Виждаше единствено собственото си отражение в стъклото.

„Приличам на домакия в кухнята.

Това е нелепо. Аз съм домакия в кухнята си.“

Обърна се към двамата агенти.

— Вижте какво... Не познавам тази жена. Това е самата истина, кълна се. Никога не сме се срещали. Ясно е, че тя знае коя съм. Но това не означава, че обратното също е вярно.

Грег Уолтън се наведе настойчиво напред.

— Дори да е така, Трейси. Дори да се окаже, че не я познавате, пак можете да ни помогнете.

— Не виждам как.

— Вие и Алтея имате много общо.

Трейси се намръщи.

— Това пък как го решихте?

— И двете сте богати и независими жени с познания в областта на компютрите, които успешно са се изплъзвали от властите на много страни. И двете играете по собствените си правила, скривате самоличността си и се издигате до върха в традиционно мъжки среди. И двете обичате да рискувате.

— Вече не — твърдо заяви Трейси. — Безразсъдните ми дни са минало. Тя е терорист, господин Уолтън.

— Грег.

— Аз съм домакия.

— Тя ви познава — настоя Уолтън. — И най-малкото можете да ни помогнете да разберем стратегията ѝ, начина ѝ на действие. Ако успеем да предскажем следващия ѝ ход и да открием слабите ѝ места, ще имаме шанс да я спрем. Как успява да се изплъзне от мрежата? Кой ѝ помага? Какво бихте направили вие на нейно място?

— Не знам какво бих направила. — Раздразнението на Трейси се засилваше. — Група 99 и светът на Алтея са затворена книга за мен.

— Тогава нека я отворим. — Тонът на Грег Уолтън ставаше все по-настоятелен. — Ще ви запознаем с Група 99, ще ви предоставим всичко, с което разполагаме ние и англичаните за тях. Повярвайте, Трейси, ако не бях сигурен, че можете да ни помогнете, нямаше да сме тук. Самият президент поиска да се обърнем към вас.

Трейси го погледна скептично.

— Сериозно?

— Президент Хейвърс с радост би ви се обадил лично, за да го потвърди — каза Уолтън, хващайки се за колебанието ѝ. — Откриването на Алтея и поставянето на Група 99 на колене в момента е първостепенна задача на Белия дом и националната сигурност. Първостепенна. Мога да уредя да ви се обадят от Белия дом. Искате ли?

Трейси прокара длан през косата си.

— Съжалявам, Грег. Поласкана съм, наистина. Но ако президентът мисли, че мога да помогна, то се боя, че е бил сериозно подведен. Давам ви думата си, че ако се сетя за някаква връзка между мен и Алтея или за някаква насока, която би ви била от полза, веднага ще се обадя. Но няма да дойда в Лангли. Имам син.

— Знам — въздъхна Грег Уолтън. — Никълъс.

— Точно така. Последния път, когато го оставих, за малко да не се върна. Тогава се заклех пред него и пред себе си, че никога повече няма да се забърквам в неприятности.

— Дори за страната си?

Трейси поклати глава.

— Обичам страната си. Но повече обичам сина си. — Тя отново погледна часовника си. — А сега трябва да ме извините, господа. Време е да ида да го взема.

Милтън Бък гневно скочи на крака.

— Не си ти тази, която взема решенията, Трейси. Да не мислиш, че на някой му пука за приоритетите ти на майка на футболистче, когато отвлечат и измъчват американци и американски компании губят милиарди долари от сметките си? За каква се мислиш, по дяволите?

— Достатъчно. — Грег Уолтън не повиши тон, но изражението му ясно показваше, че е бесен на колегата си. — Моите извинения,

госпожице Уитни. Благодарни сме ви, че ни отделихте от времето си. — Той подаде на Трейси визитка. — Ако размислите или ако имате някаква информация или въпроси, моля да ми се обадите. По всяко време. Не ни изпращайте.

Той тръгна към вратата. Милтън Бък го последва като обидено дете.

— Съжалявам — каза Трейси, докато излизаха.

Милтън Бък изчака Грег Уолтън да се отдалечи достатъчно, след което изсъска в ухото й:

— Наистина ще съжаляваш.

В продължение на пет минути двамата мъже караха надолу по планинския път в гробно мълчание.

Накрая Грег Уолтън се обърна към Милтън Бък.

— Поправи това — каза той. Добродушният тон, с който бе говорил с Трейси, беше изчезнал. Двете изстреляни думи бяха пропити със заплаха.

— Как? — попита Бък.

— Това е твой проблем. Не ми пука как ще го направиш, но или ще доведеш Трейси Уитни в Лангли, или с кариерата ти е свършено. Ясно ли е?

Милтън Бък преглътна с усилие.

— Кристално ясно.

Ник и Трейси седяха на масата и гледаха видео на телефона на момчето.

— Това е ужасно. — Трейси така се разсмя, че й потекоха сълзи.

— Знам — ухили се Ник. — Ще го кача в интернет.

— Няма да го направиш — категорично заяви Блейк Картър. — Дай ми телефона.

— Какво? Не! — каза Ник. — Стига, Блейк. Забавно е. Бас ловя, че ще стане хит.

— Непочтено, ето какво е — каза Блейк. Без да обръща внимание на протестите на момчето, той взе телефона и изтри записа с

директора на прогимназията, който се огледа в коридора, за да се увери, че е сам, след което се изпърдя оглушително.

— Мамо! — запротестира Ник.

Трейси сви рамене и изтри сълзите си.

— Съжалявам, миличък. Блейк е прав. Не бива да шпионираш хората по този начин.

— Не „хората“ — поправи я Блейк. — Възрастните. Учителите, за бога. По мое време за подобно нещо щеше да играе пръчката.

— По твоє време не са имали телефони — отвърна все още ядосан Ник. — Твоята идея за забавление е да удрияш топка на въже. Знаеш ли какъв ти е проблемът? Че не знаеш как да се забавляваш.

— Ник! — намеси се Трейси. — Извини се.

— Съжалявам. — Думата беше наситена със сарказъм. — Отивам си в стаята.

Секунди по-късно вратата на Ник се затръшна.

Блейк погледна Трейси.

— Защо го окуражаваш?

— О, стига. Беше смешно.

— Беше детинско.

— Защото той е дете — каза Трейси. — Не е нужно винаги да се правиш на толкова сериозен. Като Сам Орела^[1] си.

Блейк я погледна засегнат.

— Не съм му приятел, Трейси. Аз съм негов родител. — Осъзна какво беше казал и се изчерви. — Е, искам да кажа... нали разбираш... Аз...

— Ти си негов родител — сериозно каза Трейси и сложи ръка върху неговата. — Той е късметлия, че те има. И двамата сме късметлии.

Трейси обичаше Блейк Картър. Старият каубой, който вече приближаваше седемдесетте, беше чудесен в ролята на баща на Никълъс и Най-скъпият приятел, за който би могла да мечтае. Тя знаеше, че Блейк я обича. Дори ѝ беше предложил брак веднъж, преди години. И макар че не можеше да го обича по същия начин, той беше нейното семейство.

— Има ли нещо, Трейси? — попита я Блейк. — Освен Ник?

Това бе другото. Блейк можеше да вижда направо през нея. Да се опитваш да скриеш нещо от него бе като да се опитваш да го скриеш

от Бог — напразно усилие.

— Днес имах гости — каза му Трейси. — От ФБР.

Блейк Картър се вцепени като елен, усетил опасност.

— И от ЦРУ — добави Трейси. — Заедно.

— Какво искаха?

Трейси му разказа за посещението, както и за предложението на Грег Уолтън да отиде в Лангли.

— Ти какво отговори? — попита Блейк.

— Казах не, разбира се. Никога не съм срещала онази жена, сигурна съм. И всичко, което знам за контратероризма, може да се напише на гърба на пощенска марка.

— Но въпреки това онези типове са решили, че можеш да им помогнеш? — меко попита Блейк.

— Ами, да — призна Трейси. — Така е. Но грешат. Да не искаш да кажеш, че ти искаш да отиде в Лангли?

— Разбира се, че не искам да ходиш — измърмори мрачно Блейк. — Но може да няма значение какво искам. Или какво ти искаш. Онези от 99... те са извън контрол. Някой трябва да се изправи срещу тях. Те са против всичко, за което се застъпва тази страна. Против всичко онова, върху което е изградена Америка.

— Ето, пак започна — язвително рече Трейси. — Сам Орела.

— Просто казвам, че те трябва да бъдат спрени. Не си ли съгласна?

— Разбира се, че съм — рязко отвърна Трейси. — И ще бъдат спрени. Само че не от мен. Аз не съм шпионин, Блейк. Нямам какво да им предложа. Дявол знае откъде е научила за мен онази Алтея и защо е споменала името ми. Но е успяла да убеди ФБР, ЦРУ и Белия дом, че имам някаква вътрешна информация, някаква магическа способност да я открия и да им свърша работата. Цялата тази история е нелепа! Чувствам се като Алиса в заешката дупка!

— Добре, Трейси. Успокой се.

— А дори да не беше нелепо, дори да можех да помогна, което не мога, не бих напуснала Ник. Никога.

— Разбирам те.

— Всъщност, не мисля, че ме разбираш. — В очите на Трейси вече имаше сълзи. Беше ядосана и разстроена, макар че не можеше да

каже дали заради Блейк Картър или заради самата себе си. — Мисля, че е по-добре да си вървиш у дома, Блейк.

Старият каубой повдигна вежди.

— Добре. Щом искаш.

Преди Трейси да успее да си събере мислите, той си взе шапката и излезе. Трейси чу как пикапът му потегля, а звукът от двигателя бе последван от гневна тийнейджърска музика, която загърмя от стаята на Ник. Уморена и кисела, тя разчисти масата и си легна.

Два часа по-късно Трейси още бе будна и се взираше в тавана.

Замисли се за Блейк Картър. Защо трябваше да е толкова добър през цялото време? Толкова ужасно безкористен, почтен и праведен? Не си ли даваше сметка колко дразнещо е това?

Колко много Никълъс приличаше на баща си. Джеф щеше да се посмее здравата на записа с пръдната. Опита се да го отрече пред себе си, но имаше моменти, когато Джеф толкова й липсваше, че сякаш някой беше притиснал каменна плоча върху сърцето й.

Накрая, въпреки опитите да ги пропъди от ума си, тя се замисли за двамата си посетители. За дребния очарователен шеф от ЦРУ Грег Уолтън с неговите настойчиви молби. И за грубия, изпълнен с омраза Милтън Бък, с недотам прикритите му заплахи.

Съжалявам.

Наистина ще съжаляваш.

Трейси беше спестила тази част на Блейк. Не искаше да го безпокои. Блейк не знаеше за обира на бижута, който беше извършила само преди няколко години в Ел Ей, когато открадна изумрудите на Брукстейн под носа на конкурентката си Ребека Мортимър. От ФБР бяха сключили сделка след случая с Библейския убиец и бяха обещали на Трейси имунитет за това и за серия други престъпления. Трейси бе почесала гърба им и те на свой ред бяха обещали да почешат нейния. Но ако знаеше само едно нещо за агент Милтън Бък, то бе, че той е човек без скрупули. Изобщо нямаше да се замисли да развали сделката и да я прати в затвора, ако реши, че това ще помогне на кариерата му.

„Няма да се върна в затвора — каза си Трейси. — Никога.“

Милтън Бък не беше единственият, който криеше опасни тайни в ръкава си. Трейси отдавна беше научила, че изнудването е игра за

двама играчи и отдавна беше подготвила собствения си ход. Ако Бък се опиташе да я удари покрай тази история с Група 99, тя щеше да е готова.

Накрая сънят започна да надделява. Докато потъваше в обятията му, Трейси си помисли за Алтея, за онази загадъчна, убийствена, богата жена, която беше накарала президента на Съединените щати и безбройните му подчинени да се хващат за сламки.

„Коя е тя?

Къде е?

И откъде знае името ми?

Как се е забъркала с Група 99? И дали тя ги беше превърнала от организация на мирни подмолни идеалисти в брутални терористи, кръвожадни и безмилостни като всички останали?“

Думите на Блейк Картър отново прозвучаха в главата ѝ: „Не е важно какво искам аз, Трейси. Или какво ти искаш. Тези хора трябва да бъдат спрени“.

Изтощена, Трейси Уитни най-сетне заспа.

[1] Герой от „Куклено шоу“ на Джим Хенсън — Б.пр. ↑

6.

Сали Фейърс изчака търпеливо четирите ключа пред нея да се слеят в един, за да може да отключи вратата си. Нямаше да е зле и самата врата да престане да се люшка. Но след четири големи водки с тоник човек не можеше да има всичко на този свят.

Апартаментът ѝ се намирал на Бофорт Стрийт в Челси, един от стотиците в типичната тухлена викторианска сграда. По стандартите на журналистите мястото си го биваше. Скъпата част на Лондон. Приличен транспорт. Без мухъл. Като печелила награди журналистка от „Таймс“, Сали Фейърс беше на върха в занаята, но никога нямаше да натрупа състояние. Никой не се захващаше с разследваща журналистика заради парите. Но Сали притежаваше свое собствено жилище, плащаше собствената си ипотека и дори си купуваше собствена водка, ако обстоятелствата го налагаха.

Най-сетне ключът влезе в ключалката — толкова неочаквано, че тя залитна и удари болезнено главата си във вратата.

— Мамка му — промърмори под нос.

Изкачването по стълбите до третия етаж беше убийствено. Определено трябваше да посети фитнес зала в рамките на този век. Олюляваща се, задъхана, тя влезе в апартамента, заключи и захвърли обувките с високи токчета.

Ама че вечер! Сали беше предала последния си материал — експозе за висш католически духовник в Англия, член на педофилски кръг — в шест вечерта и се бе отправила направо към най-близкия пъб да празнува. В момента беше между две връзки и трябваше да се задоволи с натискане в таксито с Джон Уилър от спортния отдел. Замисли се дали да не го покани за едно питие — в отдела се говореше, че Джон имал най-големия хуй в Уопинг — но после си припомни какво беше се случило последния път, когато имаше среща с колега от редакцията. Уил, секси стажантът от новинарския отдел. Горкият Уил хленчеше след Сали седмици след това и непрекъснато „отскачаше“ до бюрото ѝ за кафе, докато тя се опитваше да пише.

Накрая се наложи да поговори с редактора да го преместят в отдела за обяви. Още ѝ беше кофти за случката.

Влезе в банята, смъкна роклята и чорапогащите и пусна душа. Погледна се в огледалото. На трийсет и две Сали Фейърс още имаше добра фигура въпреки фобията ѝ към фитнес зали, склонността към чашката и като цяло безпътния ѝ начин на живот. Талията ѝ бе тънка, циците големи и забележително щръкнали, а дългите ѝ крака бяха безупречни. Имаше малък чип нос, който мразеше, но незнайно защо мъжете го намираха за много секси, светлосиви очи като утринна мъгла и много широка уста, която можеше да бълва изумителен брой ругатни, проклетия и мръсотии, особено когато собственичката ѝ закъсняваше с графика. Русата ѝ коса беше късо подстригана и почти винаги мръсна поради хроничния недостиг на време да я измие.

Опитваше се да отвори вратата на душ-кабината, когато телефонът ѝ иззвъня.

Сали изстена. „Два часа след полунощ, по дяволите!“. Не беше необичайно да я търсят по никое време, но след като беше предала материала си, обикновено имаше затишие преди следващото разследване. При последната история някои от обажданията бяха мъчителни. Пречупени мъже, които хлипаха, докато си спомняха как са били насилвани като деца. Безчувствеността беше част от журналистическата работа, която Сали така и не бе успяла да овладее. Както и способността да не обръща внимание на звънящ телефон.

Уви кърпа около тялото си — „Защо? Та тук няма никой?“ — залитна обратно в коридора и вдигна слушалката.

— Сали Фейърс.

— Здравсти, красавице.

Сърцето на Сали се сви. Би познала този глас винаги — дълбокия, мъжкарски, американски глас, отчасти провлечен, отчасти с леко ръмжене.

— Хънтър... — Самото произнасяне на името беше болезнено. — Значи в края на краищата си жив.

— Не е нужно да го казваш така радостно.

— Изобщо не съм радостна. Ти си шибан задник.

— Е това вече не беше мило. Знаеш ли, преживях последната година само благодарение на това че си те представях гола, увила свършените си крака около кръста ми. Помниш ли Стокхолм?

— Не — каза Сали. — А аз преживях последната година само благодарение на това че си те представях окован за стена в някое затънтено скривалище на Група 99 с два електрода, залепени на задника ти.

Хънтър се разсмя.

— Липсваше ми.

— Значи са те пуснали.

— Всъщност, избягах.

Сега беше ред на Сали да се разсмее.

— Дрън-дрън! Уменията ти за оцеляване са като на таралеж, опитващ се да пресече магистрала.

— Станах по-добър — обидено рече Хънтър. — Направих го с малко помощ от сънародниците ми. В началото.

Въпреки алкохолната мъгла Сали успя да прочете между думите.

— Да не искаш да кажеш, че си бил там? В словашкия лагер?

— Там бях — потвърди Хънтър.

— И са те изоставили? — невярващо попита тя.

— Не точно — призна Хънтър. — Аз избягах.

Сали се плъзна по стената и седна на пода.

— Какво? Защо?

— Дълга история.

Заля я буря от емоции. Най-силната бе облекчението, че Хънтър е жив. Беше разбил сърцето ѝ на милион мънички парченца, когато я остави заради онази курва Фиона от „Ню Йорк Таймс“. Но дори след това не искаше да види как парченца от черепа му се разхвърчават във въздуха, както стана с горкия Боб Дейли.

По петите на облекчението беше вълнението. Целият свят търсеше Хънтър Дрексъл и спекулираше около съдбата му. А тя, Сали Фейърс, говореше по телефона с него, слушаше разказа му как е избягал от американските си спасители и че изявлението на президента Хейвърс е било чиста проба лъжа! И това ако не е бомба!

Пресегна се и грабна молив и бележник от масичката.

— Къде си?

— Съжалявам — каза Хънтър, макар че по тона му изобщо не личеше, че съжалява. — Не мога да ти кажа.

— Хайде де...

— И не трябва да казваш на никого за този разговор.

Сали се разсмя.

— Я се разкарай. Това е новина за първа страница. Веднага щом затвориш, ще се обадя в новинарския отдел.

— Сали, сериозно говоря. Не бива да казваш нищо. — Тонът му изведнъж беше станал ужасно сериозен. — Ако ме намерят, ще ме убият.

— Кой ако те намери? — попита Сали.

— Това в момента няма значение — сръза я Хънтър. — Искam една услуга от теб.

Изумително беше колко бързо облекчението може да се превърне в гняв.

— В коя алтернативна вселена аз бих ти направила услуга? — попита Сали.

— Искam да поразровиш тук-там — каза Хънтър, без да й обръща внимание. — Помниш ли гръцкия принц, който беше намерен обесен в Сандхърст?

— Естествено. Ахилеас. Самоубийството. Хънтър, сериозно ли искаш да кажеш, че работиш върху материал? Защото...

— Не мисля, че е било самоубийство — прекъсна я Хънтър. — Има един висш офицер от Сандхърст, генерал-майор Франк Дориън. Искam да научиш колкото се може повече за него.

Сали замълча за момент.

— Да не мислиш, че този Дориън е убил гръцкия принц Ахилеас? Да не си друсан?

— Просто провери — каза Хънтър. — Моля те.

— Каж ми къде си и ще си помисля — каза Сали.

— Благодаря. Ти си истински ангел.

— Хей, не съм казала да! Хънтър?

— Връзката се разпада. — Той започна да издава нелепи прациящи звуци по телефона.

— Никаква връзка не се разпада. Хънтър! Да не си посмял да ми затвориш. Кълна се в Бог, ако ми затвориш, веднага ще звънна на ЦРУ и ще им кажа за това обаждане. Всяка дума. И после ще пусна материал в утрешния „Таймс“.

— Няма да го направиш — каза Хънтър.

И затвори.

Сали Фейърс остана дълго да седи гола в коридора с телефона в ръка.

— Да ти го начукам, Хънтър Дрекъл — каза на глас тя.

„Изтръгна сърцето ми. Предаде ме. А сега очакваш да разполагам с най-голямата история в кариерата си и тихичко да се захвана да ти върша мръсната работа по някакво тъпо гонене на вятъра, по някаква глупост в Сандхърст?“

— Няма да го направя — извика Сали в празния коридор на апартамента. — Не и този път.

Но вече знаеше, че ще го направи.

Хънтър затвори уличния телефон и излезе от кабината на виещия вятър.

Как само му се искаше да е в Лондон със Сали! За предпочитане в леглото. Усети, че се надървя при мисълта за нея. Тези крака. Феноменалните цици... Какво го беше прихванало да я напуска изобщо?

„Права е — помисли си той. — Аз съм задник.“

Огледа се нещастно. Нагоре и надолу по пълната с боклуци улица бедно облечени хора бързаха да влязат в грозни бетонни жилищни блокове, офиси и кафенета — където и да е, само да се спасят от студа. Малцината нещастници, принудени да чакат на автобусните спирки, се бяха сгушили мизерно като поведени към кланица овце, тропаха с крака, пушеха и пляскаха ръце в ръкавици, за да се стоплят.

Румъния беше прекрасна страна. Но Орадя, градът, в който беше прекарал последните три дни, бе дупка, пълна със занемарена комунистическа архитектура и депресирани безработни хора. Болниците бяха претъпкани с изоставени деца, мръсни цигански семейства бродеха по улиците като животни, а някои от тях дори спяха върху купищата боклуци, оставени да изгният, с риск да замръзнат или да препият до смърт.

„Ако Румъния е супермодел — помисли си Хънтър, — Орадя е пъпката на гъза ѝ.“ Тук нямаше и помен от прелестта на Трансилвания, нито от изтънчеността на Букурещ. Никъде нямаше и намек за икономическо съживяване. Където и да харчеше европейските си

милиони Румъния, определено не го правеше тук. Орадя приличаше на забравен град. Но именно това го правеше идеален за Хънтър Дрекъл. Точно сега той имаше нужда да бъде забравен. Никой не би го потърсил тук.

Не че в Орадя не можеха да се намерят пари. В стария град по бреговете на река Кришул Репеде имаше няколко великолепни имения, реликви от времената преди комунизма, които бяха станали собственост на богаташи. Пълни с произведения на изкуството и безценни антики, с поддържани градини с лавандула и грижливо подстригани живи плетове, тези домове блещукаха като звезди на фона на черното небе, сияеха неуместно, подобно на току-що шлифовани диаманти, изпуснати в купчина тор. Собствениците им бяха предимно местни румънци, гангстери, корумпирани политици и полузаконни бизнесмени, някои завърнали се в родния си град след години изгнание зад граница.

Хънтър беше отседнал в една от тези къщи. Собственикът ѝ, магнат в търговията с недвижими имоти на име Василе Ринеску, беше запален играч на покер и нещо като негов приятел.

— Ако си тук, за да играеш, добре дошъл — каза Василе на Хънтър, когато той беше застанал, треперещ и отчаян, на прага му. — Не знам за кръвта, но покерът определено е по-гъст от водата.

— И слава богу — каза Хънтър.

— По една случайност организирам игра тази събота. Ще има неколцина много интересни участници. Високи залози.

— Добре — каза Хънтър. — Имам нужда от пари. Аз... в момента съм малко закъсал.

Василе се разсмя.

— Тук може да е дупка, но все пак гледаме новините, приятелю — каза той. — Целият свят знае за твоето „закъсване“.

Усмивката на Хънтър замръзна.

— Не се безпокой. — Василе го тупна по гърба. — Приятелите ми са дискретни. Никой няма да те издаде на ЦРУ или на Група 99. Разбира се, освен ако не изгубиш и не можеш да си платиш. Тогава ще те предадат на онзи, който предлага най-много.

— Ясно.

— След като им писне да те изтезават...

— Схванах. — Хънтър се ухили. — В такъв случай май ще е по-добре да не губя.

— На твое място доста бих се постарал да не изгубя — каза Василе. Вече не се смееше.

Хънтър не изгуби. След три дни престой у Василе, през които се наслаждаваше за първи път на готвена храна и гореща баня откакто го бяха отвели в Москва, той успя да спечели достатъчно пари, за да изкара най-малко още месец.

Вече осъзнаваше, че да стои една крачка пред американците е лесната част. Повече го тревожеше Група 99 и особено Аполон. Онзи садист със сигурност възприемаше измъкването на Хънтър като лично унижение и нямаше да се спре пред нищо, за да си отмъсти. Ако Хънтър само погледнеше компютър, Аполон щеше да го открие. Това означаваше никакви имейли, никакви кредитни карти, никакви мобилни телефони, никакви коли под наем, никакви полети, никакви електронни следи. Отсега нататък, докато историята му не бъде завършена и публикувана по целия свят, Хънтър трябваше да живее изцяло под радара.

За щастие, покерът осигуряваше идеалната възможност да създаде тази своя невидима версия, използваща само пари в брой. Играчите на покер по природа можеха да пазят тайни и имаха чувство за лоялност един към друг. Благодарение на покера Хънтър имаше „приятели“ като Василе Ринеску из цяла Европа. Можеше да сменя една тайна квартира с друга, да печели достатъчно, за да живее и да работи върху материала си между игрите. Разбира се, без компютър или телефон проучването щеше да е трудно. Не можеше да го направи без помощта на Сали Фейърс. Но знаеше, че Сали ще му помогне.

„Може да не ми вярва като мъж. Но ми вярва като журналист. Знае, че историята е голяма.“

След като публикуваше материала си — след като истината, цялата истина за Група 99 най-сетне излезе наяве — щеше да се предаде на американците. Щеше да му се наложи да дава обяснения, естествено. Но същото щеше да се отнася и за много други хора.

Уви плътно шала около долната половина на лицето си и тръгна през моста към имението.

Василе Ринеску беше чудесен домакин, но на приятелите му започваше да им писва да губят.

Утре Хънтър щеше да продължи нататък.

7.

Джеф Стивънс хвърли око на момичето в края на бара.

Намираше се в затворения частен клуб „Мартънс“ в Мейфеър и току-що бе изгубил сериозно на карти. Но нещо в начина, по който гъвкавата блондинка отвърна на усмивката му, го караше да си мисли, че късметът му ще се обърне.

Поръча една чаша „Дом Периньон“ от 2003-а и една чаша „Перие“ и тръгна по полирания паркет към мястото, където бе кацнала тя. Безкрайно дългите ѝ крака се поклащаха възхитително от края на високия стол, тапициран с кадифе. Изглеждаше на около двацет, с високи скули и онази сияйна кожа, която бе присъща единствено на младостта. Ако беше мъничко по-къса, сребристата ѝ рокля несъмнено щеше да попадне в забранителния списък.

С две думи, беше момиче точно по вкуса на Джеф.

— Очаквате ли някого?

Той ѝ подаде чашата шампанско.

Тя се поколеба за момент, после прие. Тъмносините ѝ очи погледнаха сивите на Джеф.

— Вече не. Аз съм Лиана.

— Джеф. — Ухили се, като мислено изчисляваше колко минути флирт трябва да инвестира, преди да отведе Лиана в дома си. Надяваше се да не са повече от петнайсет. Още едно питие. Утре го очакваше голям ден.

Джеф Стивънс беше измамник откакто се помнеше. Беше научил основните трикове на занаята като момче в карнавала на чичо си Уили и те го бяха повели по целия свят до такива зашеметяващо прекрасни и ужасно опасни места, за които младият Джеф дори не бе подозирал, че съществуват. С острия си находчив ум, чара и неустоимата си външност Джеф бързо се бе изкачил до върха на „професията“ си. Беше отмъквал безценни картини от прочути галерии, бе освобождавал наследници от диамантите им и гангстери милиардери от имуществата

им. Бе правил удари в „Ориент Експрес“, „Куин Елизабет II“ и „Конкорд“ преди трагичния залез на въздушния лайнер. Заедно с Трейси Уитни, в зенита на кариерата си, Джеф бе извършил някои от най-дръзките и блестящи обири на всички времена в редица градове в Европа, като винаги се целеше в алчните и корумпираните, и винаги успяваше да остане на една крачка пред безпомощната полиция, която се мъчеше и не успяваше да свърже него и Трейси с каквото и да било престъпление.

Онези дни бяха щастливи. Най-добрите дни от живота му. В много отношения.

Въпреки това Джеф си помисли, че и сега е щастлив. Изгуби Трейси за десет дълги години (след като се ожениха, Трейси заподозря — погрешно — че Джеф има друга връзка и изчезна от лицето на земята), но сега отново поддържаха контакт. Трейси беше спасила живота му преди няколко години, когато един побъркан бивш агент на ФБР на име Даниел Купър се беше опитал да го убие. След изпитанието Джеф научи, че има син, Никълъс. Изобщо не знаеше, че Трейси е била бременна, когато го напусна, и е отгледала момчето сама в Колорадо, с помощта на управителя на ранчото ѝ — почтен, свестен човек на име Блейк Картър.

Джеф веднага беше разбрал, че Блейк на практика вече е баща на Ник, при това адски добър. Обичаше момчето достатъчно, за да не се опитва да промени това. Трейси бе представила Джеф като стар приятел и през годините той се превърна в нещо като неофициален кръстник на собствения си син.

Може би положението беше странно. Но работеше. Джеф обожаваше Ник, но животът му бе прекалено шантав, за да осигури стабилна среда за едно дете или тийнейджър, какъвто бе Ник в момента. По този начин можеха да са приятели, да киснат в чата и да си разменят тъпи клипчета, които майката на Ник не би одобрила. Джеф искаше да посещава момчето по-често. И се надяваше, че след време Трейси ще отстъпи и ще се съгласи.

Колкото до самата нея, любовта ѝ към Джеф все още си я имаше, силна както винаги. Но тя също беше създала нов живот за себе си — мирен, спокоен, задоволен. За Джеф притокът на адреналин от перфектния удар си оставаше неустоим. Това бе неизменна част от него, също като краката, ръцете и мозъка му. Въпреки всичко би се

отказал заради нея, както го беше направил навремето, когато се ожениха. Но, както Трейси бе казала, „Ако се откажеш, няма да си ти, Джеф. А аз обичам теб“.

И той се върна в Лондон, към стария си начин на живот. Но този път беше различно. По-добро.

Сега знаеше, че Трейси е жива. И не само жива, а в безопасност и щастлива. Даже още по-хубаво — имаше син, великолепен син. Сега Ник се бе превърнал в причина за всичко. Всяка работа, която поемаше, всяко пени, което изкарваше, беше за момчето му.

Зарязз пиенето, залагаше само от време на време, започна да отказва поръчки, които смяташе за прекалено рисковани. Вече не беше сам. Не можеше да си позволи да бъде толкова безразсъден.

„От друга страна — помисли си той, докато слагаше ръка върху млечнобялото бедро на Лиана и усещаше как се възбужда все повече и повече, — един мъж трябва да си позволява някои удоволствия в живота.“

Никога нямаше да се ожени отново. Никога нямаше да обича отново, не и след Трейси. Но да молиш Джеф Стивънс да зареже жените, бе все едно да помолиш кит да живее без вода или да заповядваш на слънчоглед да расте на тъмно.

Канеше се да поиска сметката и да замъкне красивата Лиана в таксито, когато някакъв висок, слаб, по-възрастен мъж гневно застана между тях.

— Кой сте вие, по дяволите? — попита той, загледан ядосано в Джеф. — И как си позволявате да опипвате годеницата ми?

Джеф повдигна вежди към Лиана, която му отвърна с извинителна полуусмивка.

— Джеф Стивънс. — Протегна ръка към мъжа, но беше възнаграден с още един унищожителен поглед. — Тя така и не спомена, че е... че вие... такова, поздравления. Кога е големият ден, господин...?

— Клинсман.

Джеф преглътна с мъка. Дийн Клинсман беше може би най-големият строителен предприемач в Лондон след братята Канди и оглавяваше внушителна по размерите си престъпна организация. Имаше малка армия от поляци, строители надничари, които използваше след работно време като мутри, правещи визити на

враговете и конкурентите на Клинсман — от онези визити, които Джеф Стивънс определено не искаше да получава.

— За мен беше удоволствие да се запознаем, господин Клинсман. А сега ме извинете, трябва да тръгвам.

— Най-добре е да го направите.

Джеф остави няколко петдесетачки на бара и буквално се втурна към вратата.

— Как беше името му? — изръмжа Дийн Клинсман на младата си годеница, след като Джеф се омете.

— Мадли — отвърна момичето без никакво притеснение. — Макс Мадли. Тук е на ваканция. Нали така, Джеймс?

Тя погледна към бармана, който пребледня от страх.

— Мисля, че да, мадам.

— Живее в Маями — продължи момичето. — Мисля, че прави кафе машини. Или нещо такова.

— Х-м-м-м — изсумтя Дийн Клинсман. — Не искам повече да говориш с него. Никога.

— Ох, Дийно! — Лиана се уви около него като разгонена змия. — Толкова си ревнив. Той просто се държеше приятелски. Както и да е, не е нужно да се тревожиш. Утре си заминава в Щатите.

Пътуването към дома отне повече време от обичайното, тъй като шофьорът на таксито реши да направи някакво тъпо отклонение около парка. Докато пълзяха покрай величествените фасади на къщите в Белгравия, Джеф неволно се заслуша в токшоуто, което вървеше по радиото.

Двама мъже, политици, спореха разпалено за Група 99 и продължаващото, но засега безплодно издирване на убиеца на капитан Дейли и на американския заложник Хънтър Дрексъл.

— Американците са виновни за това — настояваше единият. — Щом си решил да показваш мускули, да погазваш международните закони и да нахлуваш в чужда страна, трябва да се погрижиш най-малко за две неща. Първо, да си сигурен, че заложникът ти наистина е там, и второ, да застреляш правилния тип, когато пристигнеш. А сега убиецът на Дейли е на свобода, Хънтър Дрексъл още го държат някъде, а словашката морга е пълна с изтребени тийнейджъри.

— Не са „изтребени“ — отвърна опонентът му така разярен, сякаш всеки момент ще получи апоплектичен удар. — Те са въоръжени престъпници, убити при акция. Напълно оправдано действие, бих казал, след онова, което сториха с Боб Дейли. Те са терористи.

— Те са хлапета! Терорист е онзи, който застреля Боб Дейли. Но той няма куршум в главата, нали?

— Всички те са част от една и съща група — извика противникът му. — Всички са отговорни.

— О, нима? Значи всички мюсюлмани са отговорни за ИДИЛ, така ли?

— Какво? Разбира се, че не! Между двете неща няма дори далечна прилика.

— Пристигнахме, друже.

Джеф с облекчение видя, че таксито най-сетне е пред апартамента му на Чейни Уок. Даде на шофьора по-голям бакшиш от обикновено и излезе в хладната вечер. Духацият откъм реката вятър заедно с меко примигващите светлини на Албърт Бридж му поддържаха успокояващо.

Подобно на много хора в Англия, Джеф следеше с интерес развитието на аферата около Група 99. От една страна, намираще мързеливия антиамериканизъм за обиден и погрешен. Джеф бе живял достатъчно дълго в Англия, за да знае, че ако САС бяха тръгнали да спасяват британски заложник, щяха да бъдат възхвалявани като герои, а словашкият териториален суверенитет да върви по дяволите.

Но пък САС едва ли щяха да имат топки за подобно начинание.

От друга страна, част от него се съгласяваше с първия политик, когато описваше убитите в словашкия лагер като „хлапета“. До убийството на Дейли Група 99 никога не бе проявявала насилие и рядко или по-скоро никога не ги бяха наричали терористи. Нима всеки в организацията трябваше да бъде очернен по същия начин като чудовището, което пръсна главата на Дейли?

Джеф Стивънс знаеше, че не става за апологет на Група 99. Преди, когато беше модно да им се възхищаваш, той винаги намираще политиката им за тъпа, а така наречената им мисия — за абсолютно неискрена. Младежите от съсипаните страни на Европа можеха и да оправдават действията си под знамето на социалната справедливост, но от онова, което виждаше Джеф, истинският им двигател бе завистта.

Завист, гняв и растящо чувство за безсилие, подхранвано от леви популисти като гърка Елиас Калес или испанеца Лукас Коломар. Може би Джеф остаряваше, но навремето идеята беше да натрупаш богатство и да му се наслаждаваш с пълна сила. Вярно, навремето беше нарушил куп закони. Предполагаше, че би могъл да бъде описан като крадец. Но той крадеше единствено от наистина неприятни хора. И го правеше с огромен риск за себе си, при това дръзко и открито, а не се промъкваше тихомълком в нечия компютърна система. За неговия начин на мислене хакерите бяха просто скимтящи страхливци, които по една случайност са добри в математиката. Колкото до прицелването във фракинг индустрията! Стига бе! Ако имаше нещо, което гарантирано можеше да вбеси Джеф, това бяха лицемерните природозащитници. А ако Никълъс се превърнеше в един от онези надути, огорчени смотаняци, Джеф би умрял от срам. Не че това беше вероятно да се случи.

Докато пътуваше с асансьора към последния етаж, Джеф изпита задоволство, че си е у дома. Огромният апартамент беше неговата гордост и радост. С елегантните прозорци, високи тавани, паркет и изглед към реката, той създаваше повече усещане за музей, отколкото за жилище. През годините беше го напълнил с безценни антики, съкровища от пътуванията, събрани както законно, така и не толкова. Лавиците бяха отрупани с всичко — от древноегипетски вази до първите издания на викториански романи и мумифицирани пигмейски глави, спиртосани в буркани. Имаше монети и статуи, фосили и погребални одежди, фрагменти от върхове на стрели и цял скандинавски рунически камък на постамент. В колекцията на Джеф нямаше друга последователност или система, освен тази, че експонатите бяха уникални, неща с история, които той обичаше. Една бивша любовница навремето беше казала, че Джеф се заобикаля с предмети, за да компенсира липсата на човешка близост в живота си — констатация, която дълбоко го засегна. Може би защото бе вярна. Или поне беше, преди да открие отново Треиси и Ник да влезе в живота му.

Отиде в кухнята, сложи кафе в машината и излезе на терасата, докато го чакаше да се свари. Откакто беше спрял пиенето, кафето бе заместило уискито като питие преди лягане. Поради някаква причина никога не го разсънваше и Джеф се радваше като дете на

способностите на новото поколение кафемашини, целите в блестящ хром и копчета, способни да приготвят различни видове кафе и идеално разпенено мляко.

Беше седмицата преди Коледа и Лондон се намираше в хватката на страховит мраз, който покриваше всичко с проблясващ сив скреж. Още нямаше сняг, но въпреки това паркът приличаше на викторианска коледна картичка, неподвластна на времето, спокойна и красива. Джеф открай време обичаше Коледа. Караше го да се чувства отново като дете, мечтаещо за сладкиши и подаръци, залепило нос на някоя витрина. Но пък от друга страна, както често му напомняше Трейси, той никога не беше преставал да бъде дете. Единствената разлика бе, че като възрастен беше сменил зяпането на витрините с взлом през покрива. „Имаш запазено място в списъка с непослушни деца на Дядо Коледа“ — казваше му тя.

Като се усмихваше на спомена и продължаваше да си мисли разсеяно за Никълъс — по Коледа му липсваше повече от обичайното — Джеф извади телефона и импулсивно избра номера на Трейси. Раздразни се, когато се включи гласовата поща.

— Аз съм — неловко каза той. Открай време не обичаше да оставя съобщения. — Виж, наистина искам да видя Ник. Знам, че се разбрахме да изчакаме, но искам да дойда. Мина доста време и... и ми липсва. Обади ми се, става ли?

Затвори, ядосан на себе си, и влезе вътре да си вземе кафето. Трябваше да изчака Трейси да вдигне. Винаги беше по-добре, когато разговаряха лично.

Силният звук на звънеца го накара да подскочи.

„Кой може да е по това време, по дяволите?“. Стомахът му изведнъж се сви. Дори Дийн Клинсман не би могъл да го издири толкова бързо. Или можеше? „Някой от клуба може да му е дал адреса ми. Достатъчно е било само едно телефонно обаждане.“

Джеф се втурна в спалнята, отключи чекмеджето на нощното шкафче и извади пистолет. Долепил гръб до стената, той пристъпи предпазливо към входната врата и нервно надникна през шпионката.

— Господи — изпъшка той, докато отваряше. — Изкара ми акъла.

Лиана стоеше сама в коридора, увита в тъмносиво палто от кашмир и зимни ботуши.

— Помислих си, че е годеникът ти. Или някой от биячите му. Дошъл да ми види сметката.

— Не. — Лиана се усмихна сладострастно. — Само аз съм.

Тя развърза колана и бавно разгърна палтото си, без да откъсва поглед от Джеф. Като се изключат ботушите, беше напълно, великолепно гола.

— Докъде бяхме стигнали? — попита тя, пристъпвайки към него като амазонска богиня. Зениците ѝ бяха разширени от похот.

За една нищожна част от секундата Джеф си помисли, че е глупаво, много глупаво да преспи с приятелката на Дийн Клинсман. После награби Лиана през кръста с двете си ръце и я дръпна навътре.

Щом Трейси Уитни беше жива, сърцето на Джеф Стивънс ѝ принадлежеше.

Останалото му тяло обаче беше съвсем друго нещо...

8.

Трейси огледа кабинета на Дейвид Харгрийвс. Коледни картички от екипа и от благодарни бивши ученици покриваха всяка свободна повърхност. Ваканцията започваше след няколко дни.

„Само да се беше сдържал още малко“ — отчаяно си помисли Трейси.

Вече познаваше директора на прогимназията на Ник почти толкова добре, колкото бе опознала класната му в началното училище, госпожа Дженсън. Горката госпожа Дженсън. Истинско чудо бе, че след всичко, на което я беше подложил Никълъс, не се озова в някой санаториум и не удряше тихо глава в тапицираната стена.

— Въпросът не е само за парите, госпожо Шмид. Онова, което направи Никълъс, е проява на крещящо неуважение.

Трейси кимна сериозно и се опита да пропъди от главата си образа на господин Харгрийвс, който звучно пърди в празния (според него) коридор.

Ник, който седеше до майка си, се опита да възрази.

— Ами артистичното изразяване? Миналата седмица учителят ни каза, че изкуството не познава граници.

— Млъкни! — казаха едновременно Трейси и директор Харгрийвс.

Решението на Ник да влезе с взлом в училищната зала за игри след часовете и да изрисува серия карикатури по стените, изобразяващи различни учители, вероятно щеше да отбележи края на престоя му в прогимназия „Джон Дий“. Той и анонимен съучастник бяха изрисували учителите в различни „хумористични“ ситуации (гадната дебела учителка по математика, госпожа Финч, бе представена като хотдог, полегнала върху хлебче и поливана с кетчуп от треньора по футбол). Като произведение на изкуството всъщност не бе никак зле. Но както каза директор Харгрийвс, въпросът не беше там.

— През уикенда ще говоря с настоятелството — каза директорът на Трейси. — Но ако трябва да съм честен, не виждам много изгледи за

измъкване. На Никълъс доста пъти му се размина.

Директорът Харгрийвс не искаше да губи красивата госпожа Шмид като родител на ученик. Синът ѝ наистина беше голяма беля, но пък тя бе чудесна жена. Още по-важното бе, че беше правила щедри дарения на училището през годините и предлагаше „повече от компенсиране“ на пораженията върху училищната собственост, нанесени от Ник. Но този път ръцете му бяха вързани.

— Зная — каза Трейси. — И оценявам, че дори обсъждате въпроса. Моля да предадете на настоятелството, че съм благодарна за това.

След срещата Трейси изчака да се качат в колата и да излязат от кампуса, преди да се нахвърли яростно върху Ник.

— Не мога да те разбера. Трябва да ходиш на училище, Никълъс. Такъв е законът. Ако те изритат, ще трябва да ходиш някъде другаде. Някъде по-далеч и по-точно на място, където нямаш никакви приятели.

— Мога да уча вкъщи — простодушно предложи Ник. — Би било супер.

— Не си го и помисляй — поклати глава Трейси. — Няма никакъв шанс това да се случи, господинчо. По-скоро ще си забия карфици в очите.

Домашното обучение на Никълъс щеше да е като да се опитваш да научиш на обноски току-що уловено шимпанзе.

— Мога да те пратя в пансион — направи контрапредложение Трейси. — Какво ще кажеш за това?

Ник я погледна с ужас.

— Не би го направила!

„Не — помисли си Трейси. — Не бих го направила. Не бих могла да преживея и един ден без теб.“

— Може и да го направя.

— Направиш ли го, ще избягам. Защо изобщо ми е да уча? Чичо Джеф е зарязал училището на дванайсет. Научил е всичко необходимо в карнавала на чичо си Уили.

— Чичо Джеф не е добър модел за подражание.

— Защо да не е? Той е богат. Щастлив е. Има страхотен бизнес, обикаля целия свят.

— Защото... въпросът не е в това — каза Трейси, която се отчайваше все повече. Не искаше да говори за Джеф и „страхотния“ му бизнес.

— Ами Блейк? — продължи Ник. — Той е добър модел за подражание, нали?

— Разбира се.

— Започнал е да работи в ранчото на баща си на моята възраст. На пълен работен ден.

Вече бяха стигнали до дома. Беше едва пладне. Трейси се замисли дали да прати Ник в стаята му — без компютър, без телефон и без други начини за измъкване — но мисълта, че ще стои затворен през целия ден и ще се муси, не й допадна. Затова го прати навън с двама работници да почисти снега, който беше навял по пасището нагоре по склона.

— Искаш да си на пълен работен ден в ранчо, така ли? — каза тя на намръщения Ник, докато го буташе в каросерията на пикапа. — Можеш да започнеш още сега.

С малко късмет няколко дни болезки в гърба и измръзване щяха най-малкото да го излекуват от романтичната му идея. Въпреки това Трейси не очакваше с нетърпение да разкаже на Блейк Картър за последните подвизи на Никълъс. Думите „Нали ти казах“ на стария каубой вече звучаха в ушите й.

— Нали ти казах — рече Блейк. — Съжалявам, че го казвам, Трейси, но наистина ти казах.

— Не ми се вижда да съжаляваш — кисело отвърна Трейси, докато му подаваше купата димяща супа от телешко и зеленчуци. В напрегнати дни обичаше да унищожава разни неща в блендера. — Не съм му казвала да влиза там и да рисува, нали така. Той не е играчка е дистанционно управление.

— Не е — съгласи се Блейк. — Той е момче, на което влияеш. А ти продължаваш да го окуражаваш да прави така.

— Не е *вярно*! — яростно възрази Трейси. — Как съм го окуражила за това?

— Каза му, че рисунките му са хубави.

— Наистина бяха хубави.

— Трейси. — Блейк се намръщи. — Когато директор Харгрийвс ти е показал математиката в хлебчето за хотдог, ти си се разсмяла! Пред Ник! Сама ми го каза.

Трейси сви безпомощно рамене.

— Знам. Не биваше да го правя, но беше смешно. Ник е забавен, това е проблемът, Блейк. И аз обичам чувството му за хумор.

Истината бе, че Трейси обичаше всичко в сина си. Всеки косъм на главата му, всяка усмивка, всяко намръщване. Майчинството беше великото чудо в живота ѝ. Раждането на Никълъс беше единственото чисто, изцяло добро нещо, което бе правила някога, несвързано със съжаление, недокоснато от загуба или болка. Каквито и да бяха недостатъците на момчето, Трейси го обожаваше безусловно.

— Трудно беше да запазя сериозна физиономия в кабинета — призна тя на Блейк. — Всеки път, като поглеждах Харгрийвс, се сещах за онова изпърдяване. — Тя се разкиска. И не можеше да се спре.

Блейк седеше мълчалив като гроб, докато по бузите на Трейси се стичаха сълзи.

— Съжалявам — рече тя накрая.

— Наистина ли? — строго отвърна Блейк. — Защото не виждам да съжаляваш, Трейси. Да не искаш момчето да стане като баща си?

Трейси се сви като ударена с камшик. Блейк никога не бе повдигал въпроса за бащинството. Нито веднъж. Знаеше, че Джеф Стивънс е истинският баща на Ник. След като ги видя заедно при първото гостуване на Джеф в ранчото, подозренията му се превърнаха в твърда увереност. Но той никога не беше обсъждал това с Трейси. Нито веднъж не бе питал за подробности, нито бе давал оценки. До този момент.

За своя изненада Трейси откри, че неочаквано ѝ се прииска да защити Джеф.

— Искаш да кажеш, защото искам Ник да бъде забавен, така ли? И очарователен, смел и свободолюбив?

— Не — гневно отвърна Блейк. — Не искам да кажа това. А дали искаш да стане престъпник, лъжец и крадец? Защото ако искаш, правиш точно необходимото.

Трейси бутна напред чинията си и стана. Очите ѝ бяха пълни със сълзи.

— Знаеш ли какво, Блейк? Няма значение какво искаме аз или ти. Ник е като Джеф. Просто е! Мислиш си, че можеш да предотвратиш това с поучаване и наказания, но не можеш.

Блейк също стана.

— Какво пък. Мога да опитам. Довечера ще го заведе на вечеря в града. Ще поговоря с него като мъж с мъж. Един от родителите трябва да му покаже разликата между правилното и неправилното.

— Какво трябва да означава това? — извика Трейси. Блейк вече вървеше към вратата. — Правиш се на прекален светец, Блейк Картър. Да си се запитвал някога защо съм единственият ти приятел? Не си свършен, нали се сещаш.

Блейк не забави крачка.

— Ако Ник е хулиган, то е хулиган, който ти си отгледал! — извика Трейси след него. — А не Джеф Стивънс. Ти! По-добре се виж в огледалото... лицемер такъв!

Блейк я погледна и в очите му се четеше истинска болка.

После затръшна вратата след себе си.

През остатък от следобед Трейси навакса с бумагите. После се захвана да чисти кухнята, докато всяка повърхност не заблестя, след което преподреди книгите в библиотеката. Два пъти.

„Защо му трябваше на Блейк да е така осъдителен? И по-лошо, защо винаги трябва да е прав?“

Следобедът премина във вечер, после в нощ. Когато работниците се върнаха от полето, Ник не беше с тях.

— Господин Картър дойде и го взе — каза един от мъжете на Трейси. — Мисля, че тръгнаха към града. Искате ли да го доведем, госпожо?

— Не, не. Всичко е наред — каза Трейси. — Вървете си у дома.

Нощта беше много студена, без сняг, но с толкова силен вятър, че можеше да свали кожата от костите ти като бръснач. Обикновено Трейси обожаваше да се свие пред огъня през нощи като тази, да се наслаждава на топлото и на безценните часове насаме с някоя книга. Но сега осъзна, че погледът ѝ само се плъзга по страницата, без да възприема нищичко. Отиде в кухнята да си приготви нещо за ядене, но не беше гладна. Ако Ник беше тук, щяха да гледат заедно някое

предаване — нещо безсмислено и забавно като „Семейство Симпсън“, но Треиси мразеше да гледа телевизия сама. Накрая се предаде на нервността си и започна да крачи напред-назад, като премятеше наум отново и отново разправията с Блейк, подобно на дете, което упорито чопли коричката на зарастваща рана.

„Не трябваше да го наричам лицемер. Може би прекалено принципен. И непреклонен. Но не и лицемер.“

Блейк беше наранен, но и самата Треиси също. Наистина ли заслужаваше да бъде наказвана, задето обича свободния дух на Ник? Заради това, че го намира за забавен и очарователен дори когато ѝ идеше да го удуши? Заради това, че е на негова страна?

Отдавна покойници, родителите на Треиси винаги бяха на нейна страна. Особено баща ѝ. Но от друга страна, като дете Треиси нито веднъж не им бе дала повод да се тревожат. Никога не беше минавала границите, нито бе създавала проблеми в училище.

„Бях образцовото добро момиче. А виж моят живот какъв се оказа.“

Никой не знаеше какъв ще бъде Ник — нито Блейк Картър, нито който и да било друг. Би могъл да стане мисионер или доброволец. Не беше задължително момчетата бунтари да се превръщат в мъже бунтари. Нали така?

И въпреки всичко не биваше да нарича Блейк по този начин. Щеше да му се извини веднага щом се върне. И да му благодари за вечерта.

Погледна часовника си. Беше десет и четвърт. Много закъсняваха. Повечето ресторанти в Стиймбоут приключваха с поръчките в девет. Треиси си представи как в някое сепаре Блейк пълни главата на Ник с морална отговорност и други подобни, докато ушите на горкото момче се топят.

„Надявам се да е добре.“

Силно тропане по вратата я изтръгна от унеса.

„Върнаха се!“

Блейк сигурно беше забравил ключа си. Треиси затича към вратата. Отвори я и първото, което видя, бяха примигващите в синьо и бяло светлини на полицейската кола. После погледът ѝ се фокусира върху двете ченгета пред нея.

— Госпожо Шмид?

— Да — предпазливо отвърна Трейси.

Единият полицаи свали шапката си. Погледна Трейси така, че коленете ѝ започнаха да треперят.

— Боя се, че е станал инцидент.

„Не, няма такова нещо.“

— Пикапът на господин Картър е излязъл от пътя при Крос Крик.

„Не, не е. Не го е направил. Блейк е много внимателен шофьор.“

— Много съжалявам, госпожо Шмид, но се боя, че е загинал на място.

Трейси се вкопчи в касата на вратата, за да не падне.

— Ами Ник? Синът ми?

— Синът ви е добре. Откараха го в болницата. В медицинския център „Ямпа Вали“.

Краката на Трейси се подкосиха. Блейк беше мъртъв — нейният Блейк, нейната надеждна опора — но единственото, което изпитваше в момента, бе облекчение. Ник беше жив! Срам я беше да го признае, но това бе единственото, което имаше значение.

— Наложих се да срежат колата, за да го извадят. Но беше в съзнание, когато го качиха в линейката. Желаете ли да ви откараме в болницата?

Трейси кимна безмълвно и тръгна към полицейската кола.

— Имате ли палто, госпожо? — попита полицаят. — Нощта е доста студена.

Но Трейси не го чу, нито усещаше студа.

„Идвам, Ник. Идвам, скъпи.“

Всички в медицинския център „Ямпа Вали“ познаваха Трейси Шмид. Тя бе един от най-щедрите местни дарители на болницата.

Една сестра я отведе до стаята на Ник. За огромно облекчение на Трейси, той беше буден.

— Здравсти, мамо.

По лицето му имаше синини и долната му устна трепереше. Трейси го прегърна така, сякаш не възнамеряваше повече да го пусне. Той започна да плаче.

— Блейк е мъртъв.

— Знам. — Трейси не го пусна. — Знам, скъпи. Помниш ли какво стана?

— Не — изхленчи той. — Блейк смяташе, че някой ни следи. Някаква жена.

— Каква жена? — намръщи се Трейси. — Защо си е помислил това?

— Не знам. Не я видях. Но Блейк май беше малко разсеян. В един момент пътувахме, а в следващия... — Той отново се разплака.

— Ш-ш-ш. Всичко ще бъде наред, Ники. Обещавам.

Трейси го погали по главата и усети цицина колкото яйце.

— Добре ли се чувстваш? — попита тя, като се опитваше да не изпадне в паника.

— Горе-долу. Малко съм замаян. И свръхуморен. Докторите правиха някакви изследвания.

— Добре — рече Трейси усмихната. — Сега си почини. Ще открия доктора и ще разбере как стоят нещата.

Не се наложи дълго да го търси. Доктор Нийл Шеридън вече вървеше по коридора към нея, докато затваряше вратата на Ник зад себе си. Трейси познаваше доктор Шеридън от благотворителната вечеря за набиране на средства за болницата, на която бяха отишли с Блейк миналото лято. Спомни си, че беше с червена бална рокля и с диамантените обеци, които Джеф ѝ бе подарил на сватбата им. Блейк сияеше от гордост, че я съпровожда, макар всички да знаеха, че не са двойка. Сега всичко това изглеждаше като от някакъв предишен живот.

— Госпожо Шмид?

— Напилах бучка — изтърси Трейси. — На главата му. Той добре ли е?

— Боя се, че не — сериозно каза доктор Шеридън.

Стомахът на Трейси подскочи, сякаш беше в асансьор и някой е срязал въжето.

— Какво? Как така се боите, че не е?

— Трябва незабавно да го оперираме.

Трейси примигна неразбиращо. Спомни си, че на галавечерята доктор Шеридън ѝ се стори красив мъж. Сега изглеждаше отвратително, като дявол. Защо говореше такива ужасни неща?

— Нося формулярите за съгласие.

Трейси погледна доктора, после документите, които ѝ подаваше.

— Но... — заекна тя. — Двамата разговаряхме. Току-що.

— Разбирам. Не е необичайно след автомобилна катастрофа. На тези травми по главата понякога им трябва часове, за да се проявят.

— Но той беше добре... — настоя Трейси. — Той е добре.

Доктор Шеридън постави ръка върху нейната.

— Не, госпожо Шмид. Направихме изследвания. Не е добре. Съжалявам. Бучката, която сте напипали, е резултат от масивна травма на мозъка. Извадил е късмет, че не е загинал на място.

Трейси се олюля. „Ще припадна.“

— Все още има добри шансове да се възстанови — каза докторът. — Но без операция синът ви ще умре.

Трейси опита да извика „не“, но не издаде никакъв звук.

— Съжалявам, че съм толкова директен, но времето не е на наша страна. Искам да подпишете формулярите, госпожо Шмид. Веднага.

Трейси погледна химикалката в ръката си. Гърлото ѝ беше пресъхнало. Опита се да преглътне, но не се получи. Погледна през рамо и видя някаква необичайно висока сестра да се вмъква в стаята на Никълъс. Маратонките ѝ бяха кални и оставяха диря по чистия болничен под. Погледът на Трейси се закова в калните петна в опит да се задържи върху нещо реално. Защото онова, което ѝ казваше доктор Шмид, не беше истина. Не можеше да е.

„Това е някаква шега. Много, много гадна шега. Когато тръгна да се подписвам, химикалката ще ме напръска с вода и всички ще започнат да се смеят.“

— Ето тук.

Доктор Шеридън посочи мястото.

Трейси надраска името си.

— Благодаря. Ще го подготвим веднага за операция.

— Той... ще се оправи ли? — изграчи Трейси. Не можеше да понася страха в гласа си. — След като го оперирате? Можете да го оправите, нали, доктор Шеридън?

Доктор Шеридън я погледна в очите.

— Ще знаем повече, когато започне операцията. Надявам се. Но скенерът не дава пълна картина.

— Но...

— Обещавам да ви уведомя веднага щом приключим, госпожо Шмид.

И той забърза по коридора.

Трейси седеше пред операционната и се молеше.

Не вярваше в Бог. Но въпреки това се опитваше да се споразумее с него.

„Пощади живота му и ще направя всичко, което поискаш. Пощади живота му и вземи мен вместо него.“

Само да не беше водила онзи тъп спор с Блейк! Той винаги беше толкова внимателен шофьор. Дали не е бил разсеян, защото още ѝ е бил ядосан?

„Не биваше да му позволявам да взема Ник. Не и докато не се успокои.“

Различните „ако“ се превъртаха през ума ѝ, докато накрая не беше в състояние да мисли. „Ако бях пратила Ник в стаята му вместо навън? Ако аз го бях извела на вечеря вместо Блейк? Ами ако си бяха тръгнали по друг път?“. Изтощена, тя отпусна глава в дланите си. Искаше ѝ се Блейк да е тук и да държи ръката ѝ. Но Блейк Картър вече никога нямаше да е до нея. Блейк беше мъртъв, беше си отишъл завинаги, а Трейси не беше намерила дори секунда да го оплаче. Ник изпълваше всяка частица от съществото ѝ.

„Нека остане жив, Господи. Моля те, моля те, нека остане жив.“

Доктор Шеридън беше най-добрият мозъчен хирург в Колорадо и един от най-добрите в цялата страна. Бог нямаше значение. Доктор Шеридън щеше да спаси Ник.

Някаква сянка падна върху Трейси, а после се събуди стресната.

„Как може да съм заспала в такъв момент?“ — виновно си помисли тя.

После погледна лицето на доктор Шеридън и вината се смени с нещо друго. Нещо много, много по-лошо.

Последното, което чу, преди да изгуби съзнание, бяха собствените ѝ писъци.

9.

— О, Джеф! Джеф! О, господи!

Джеф Стивънс усети как Лиана получава оргазъм под него и се ухили. Никога не се уморяваше от тръпката да достави удоволствие на една красавица. През годините много жени му бяха казвали какъв чудесен любовник е. Но всяко ново момиче беше ново предизвикателство.

— Ами ти, скъпи? — Лиана се претърколи върху него и прекрасните ѝ тежки гърди полегнаха на гърдите на Джеф като желета, извадени от формите си. Дийн Клинсман беше късметлия. С русата си коса и безкрайни крака това момиче беше толкова секси, макар по различен от Трейси начин.

Джеф никога не спеше с момичета, които приличаха на Трейси. Разбиваха му сърцето.

— Не искаш ли и ти да свършиш? — изчурулика Лиана. — Какво да направя за теб?

Изглежда го разбиращо и плъзна устни по тялото му, като се спускаше надолу към слабините.

— Всъщност, ангелче — каза Джеф, като нежно я придърпа обратно, — в момента искам само нещо за ядене. Умирам от глад. Какво ще кажеш за един „Байрон Бъргър“?

— Но... ти не си свършил? — нацупи се момичето.

— Чувствам се страхотно — увери я Джеф.

Отчасти бе вярно. Простата истина беше, че бе твърде уморен, за да свърши. Най-малкото, без да положи известни усилия. След като Лиана беше добре, умът му вече се насочваше към други неща. И по-конкретно към чийзбургер с бекон и всички добавки.

Не че сексът не му беше доставил удоволствие. Джеф обожаваше жените. Всички жени... Като се изключи някоя и друга лишена от чувство за хумор феминистка, макар че дори те представляваха интересно предизвикателство. Но в последно време държеше сексуалните си връзки под строг контрол. Беше се влюбвал два пъти през живота си и се бе женил и за двете жени. Луиз Холандер, първата

му жена, беше на двайсет и пет, богата златокоса наследница, която бе наела Джеф да работи на яхтата ѝ и разбира се, го съблазни. Джеф беше обичал Луиз до деня, когато научи, че му изневерява със серия по-богати любовници. След развода се закле никога повече да не бъде уязвим от жена.

Разбира се, това беше преди да срещне Трейси Уитни.

Трейси беше не толкова жена, колкото природна стихия, огромната любов в живота на Джеф. След последната им работа заедно в Холандия — блестяща кражба на диаманта Магелан под носа на местната и международната полиция — Джеф и Трейси се ожениха. Дали сега, погледнато назад, това не беше грешка? Началото на края? Домашното блаженство определено се бе оказало много по-неуловимо, след като адреналинът от предишния им живот отшумя.

„Но ако не се бяхме оженили, нямаше да си имаме Ник“ — напомни си Джеф.

— По-добре си върви у дома, скъпа — каза Джеф и целуна Лиана по бузата, докато нахлузваше джинсите си. Като си помислеше, двайсет и три годишните руски модели рядко бяха почитателки на чийзбургерите. — Не искаме бъдещият ти съпруг да стане подозрителен, нали?

— Така е — съгласи се тя. — Но нали ще те видя отново? Нали ще ми се обадиш?

В гласа ѝ вече се долавяше съмнение.

— Разбира се — каза Джеф.

— Скоро ли?

— Веднага щом стане безопасно — увери я той. Което, разбира се, никога нямаше да стане, ако тя наистина се омъжеше за Дийн Клинсман. Да преспи с Лиана един път беше опасно, но да го превърне в навик щеше да е чисто самоубийство.

Веднага щом чу вратата на апартамента да се затваря, Джеф въздъхна с облекчение. Напоследък не знаеше на какво се наслаждава повече — на наистина страхотния секс или на наистина страхотния сандвич след това, спокоен с мисълта, че никога повече няма да види въпросното момиче.

Канеше се да излезе от стаята, когато телефонът му иззвъня.

Джеф въздъхна. По дяволите. Лиана току-що би трябвало да е излязла от сградата. В бара не му се беше сторила от прилепчивите,

нито преди малко, докато бяха в леглото. Искрено се надяваше да не е сгрешил в преценката си. Да си играе на криеница с вбесения Дийн Клинсман не се вписваше в идеите му за весело прекарване на Коледа.

Остави обаждането да се прехвърли на гласова поща.

— Джеф.

Гласът на Трейси го прониза като стрела. Втурна се към телефона, препъна се в купчина книги и едва не си докара мозъчно сътресение в отчаянието да се добере навреме до апарата.

— Трейси? Благодаря, че се обади толкова бързо. Това означава ли, че мога да дойда? Нямах представа колко искам да го видя и...

Трейси го прекъсна.

Години по-късно Джеф Стивънс щеше да сънува този разговор. Да си спомня всичко. Как точно усещаше слушалката в дланта си. Как точно миришеше апартаментът му. Далечното, кухо ехо в гласа на Трейси, как беше тя, но не тя. Как не беше плакала, не беше показвала никакви емоции, а просто му съобщи студения, ужасен, невъобразим факт за смъртта на Никълъс.

„Моят Ник.

Синът ми.

Мъртъв.“

— Идвам, Трейси — успя да промълви Джеф. — Взимам първия полет.

— Недей. Моля те.

— Трейси, трябва. Не мога да те оставя да минеш сама през това.

— Не.

— Аз не мога да премина сам през това.

— Не идвай, Джеф.

Все едно говореше на зомби.

Гласът на Джеф се пречупи.

— За бога, Трейси. Той беше и мой син.

— Знам. Затова ти се обадох — каза Трейси. — Имаше право да знаеш.

— Обичам те, Трейси.

Трейси затвори.

Около минута Джеф остана като замръзнал, докато шокът минаваше през тялото му като електрически ток. После вдигна телефона и си резервира билет.

По-късно щеше да има време за други емоции. Цяла вечност, през която да оплаква сина си, когото така и не беше опознал както трябва. Време за всички въпроси, за всички „защо“ и „как“, които не можеше да изрече по телефона.

Точно сега трябваше да стигне до Трейси преди тя да е направила някаква глупост.

Бяха изминали точно трийсет и шест часа от обаждането на Трейси в Лондон, когато Джеф паркира на алеята на изолираното й ранчо в Колорадо.

Последния път, когато дойде тук — всъщност, единствения път, когато бе идвал в къщата — Джеф беше толкова слаб, че едва се движеше. Изпитанието от ръцете на Даниел Купър, бившия застрахователен агент, превърнал се в самозван пазител на реда и обзет от убийствена obsесия по Трейси, го беше пречупило физически. Но в крайна сметка, по ирония на съдбата, Даниел Купър бе направил услуга на Джеф Стивънс. Може би най-голямата услуга, която някой бе правил в живота му. Да, Купър се беше опитал да го разпъне на кръст и да го погребее жив в стените на древна българска руина. Но освен това постигна онова, което Джеф не беше успял за цяло десетилетие търсене. Бе довел Трейси при него, а заедно с нея и Никълъс. За това Джеф Стивънс щеше да му е завинаги благодарен. Трейси бе намерила Джеф и го бе спасила. В замяна той се бе съгласил да я остави да живее своя живот като най-обикновена майка в малко планинско градче. Трябваше да я остави да отгледа сина им с помощта на управителя на ранчото й Блейк Картър, защото знаеше, че Картър е подобър от него. И защото Блейк обичаше Ник и Ник обичаше Блейк.

„Това беше правилното решение — помисли си Джеф сега, без да може да сдържи сълзите си. — Ник беше щастлив. Беше!“.

Казваше си, че ще има време да навакса със сина си, когато момчето поотрасне. Когато стане мъж, когато моментът е подходящ, Джеф и Трейси щяха да седнат с него и да му кажат истината. Тогава Ник ще може сам да взема решения. Джеф не знаеше защо, но винаги бе изпитвал увереност, че синът му ще му прости. Че ще разбере и че двамата ще имат пълноценни и топли отношения, ще наваксат изгубеното време.

А сега и Блейк, и Ник бяха мъртви.

Нямаше повече време.

Всичко беше изгубено.

Болката бе неопишуема. През целия полет Джеф хлипаше. Пътниците около него молеха да бъдат преместени. Тъгата беше като физическа тежест, като паркиран върху гърдите камион, който чупи ребрата му едно по едно, преди да смаже сърцето му на пихтия.

„Защо го направих? Защо го оставих? Направих ужасна, ужасна грешка. И сега никога няма да мога да я поправя.

Късно е.“

Когато самолетът кацна в Денвър, на Джеф вече не му бяха останали сълзи. Беше изразходван, изпразнен, емоционално и физически. По време на дългия път в планините си мислеше за Трейси. Ако неговата болка, беше толкова силна, каква ли бе нейната? Джеф беше изгубил идеята за син, надеждата за връзка. Трейси беше изгубила реалност. Ник беше детето, за което бе мечтала през целия си живот. Детето, което никога не бе вярвала, че ще има. Беше го износила, родила и обичала всеки ден от живота си с яростната страст на лъвица, защитаваща малкото си. Дори собственото й тяло сигурно й напомняше за Ник. За Трейси нямаше измъкване от мъката, нито край на сълзите.

„При такава огромна загуба самоубийството сигурно изглежда напълно разумен избор — помисли си Джеф. — Може би единственият разумен избор.“

Паниката го заля, когато си спомни странния, кух глас на Трейси по телефона.

Стана нещастен случай. Блейк починал на място. Ник умря на следващата сутрин от травмите. Съжалявам.

Говореше така, сякаш не беше там. Сякаш вече се беше отписала.

Джеф подкара по-бързо. Когато най-сетне стигна ранчото, изпита огромно облекчение, когато видя светлини в къщата и две паркирани откън коли. Вътре се движеха хора, минаваха покрай прозорците.

„Добре. Трейси има приятели, които знаят, че не бива да остава сама.“

Помисли си за момент как ще обясни на тези приятели кой е, но бързо пропъди мисълта. Вече нямаше значение. Щеше да види Трейси, да я прегърне, да плачат заедно. След това...

Не можеше да мисли за след това.

Изкачи тичешком стъпалата на предната веранда и се канеше да почука на вратата, когато видя, че тя вече е отворена.

— Ехо? — Влезе вътре. В антрето имаше наполовина пълни сандъци. Масата, на която беше играл карти с Ник, беше обърната и краката ѝ бяха увити в найлон с мехурчета. Жена в стилин костюм, с айпад на врата сваляше картини от стените.

— Какво става тук? — остро попита Джеф. — Кои сте вие?

— Керън Коди. Недвижими имоти „Пруденшъл“. — Тя понечи да се намръщи, но забеляза колко привлекателен е тъмнокосият мъж. Очите му изглеждаха уморени, косата по слепоочията му вече беше леко посивяла, но решителната линия на челюстта му, чувствените устни и атлетичната фигура компенсираха с излишък подобни дребни недостатъци. Фалшивите мигли на Керън запърхаха. — Мога ли да ви помогна?

— Къде е Трейси?

— В момента госпожа Шмид е на Източния бряг. — Агентката предпочете да не обръща внимание на грубия тон на Джеф.

— Къде?

— Доколкото разбрах, при роднини.

„Трейси няма роднини — помисли си Джеф. — Поне не живи.“

— Каква трагедия само. — Керън поклати тъжно глава. — Вие... близък приятел ли сте?

Джеф не отговори. Вместо това изтича горе и започна отчаяно да отваря и затваря врати, сякаш Трейси внезапно щеше да се появи отнякъде. Накрая, обезсърчен, той се върна при агентката.

— Каза ли кога ще се върне?

Керън Коди изгледа със съжаление красивия мъж.

— Боя се, че няма да се върне. Обяви къщата за продажба. Затова сме тук. — Керън посочи сандъците около нея.

— Но... ами погребението?

— Службата в памет на господин Картър ще бъде в сряда. Мисля, че останките на Никълъс вече са кремирани.

— Вече? — слиса се Джеф.

— Майка му поиска нещата да бъдат ускорени. Разбрах, че сама е разпръснала праха. Ако искате да почетете паметта му, в прогимназията ще има бдение...

— Трейси остави ли някакъв адрес? — прекъсна я Джеф.

Бденията и службите не го интересуваха. Не искаше да „почита памет“. Искаше отговори. Как е умрял Ник? Трейси каза, че е станало при нещастен случай, но какъв? Какво се беше случило, по дяволите?

— Телефон? Каквото и да било?

— Не. Честно казано, мисля, че горката жена просто искаше час по-скоро да се махне. Продажбата на ранчото се извършва през пълномощниците на госпожа Шмид. Може би ще е най-добре да говорите с тях.

Сърцето на Джеф се сви.

„Трейси е знаела, че идвам. Знаела е, че няма да остана настрана. Знаела е и е избягала.

Подплашил съм я.“

— Ако желаете, мога да ви дам координатите на офиса на пълномощниците, господин... как казахте, че се казвате?

— Не съм казвал — отвърна Джеф. — Къде е стаята на Ник?

Керън Коди настръхна. Красив или не, този мъж започваше да я дразни.

— На горния етаж, първата врата вдясно. Но вие не можете просто...

Джеф тръгна нагоре.

— Сега опаковаме... — извика Керън след него. — Моментът определено не е подходящ.

— Не докосвайте нещата му — отвърна й през рамо Джеф.

— Инструкциите ми са от госпожа Шмид — извика в отговор Керън. — Тя съвсем ясно нареди да...

— **КАЗАХ ДА НЕ ДОКОСВАТЕ НЕЩАТА МУ!** — изрева Джеф. Агентката се опули. *Кой беше този тип?*

Джеф седна на леглото на Ник. Беше твърде изтощен, за да заплаче.

„Защо Трейси е избягала? Защо не иска да ме види?“

Дори не знаеше какво всъщност бе станало. Автомобилна катастрофа. Травма на главата. Откъслечни факти, без никакъв контекст, без никакво обяснение. Празна стая и шкаф, пълен с дрехи. Това бе всичко, което му беше оставила.

Джеф беше гневен.

На пода лежеше смачкана мръсна тениска. Ник сигурно я беше зарязал преди катастрофата.

„Преди два дни. Преди два дни е бил жив. Как изобщо е възможно това?“.

Взе тениската. Притисна я към лицето си и затвори очи, като вдиша аромата на сина си. След ден или два миризмата щеше да отслабне. След седмица щеше да изчезне напълно. Нямаше да остане нищо.

Стиснал тениската, Джеф изтича долу, подмина агентката и излезе навън. Не спря, докато не се качи в колата, която беше взел под наем.

Щом Трейси беше побягнала, значи не искаше да бъде откривана. Джеф Стивънс беше прекарал половината от живота си в опити да издири Трейси Уитни. Не можеше да премине отново през тази болка. Не и след това. Нямаше да го преживее. Но не можеше да изостави и сина си.

Щеше да разбере истината. Цялата истина.

Щеше да даде покой на Ник.

Стигна с колата до летището и хвана първия полет обратно за Лондон.

През целия път над Атлантика спа, притиснал тениската на Ник към гърдите си.

В друг самолет, седнала с изправен гръб и напълно будна, Трейси прочете за стотен път полученото по телефона съобщение:

„Може би разполагаме с информация във връзка със сина ви. Моля, свържете се с нас. Г.У.“

Грег Уолтън беше оставил защитен номер, на който Трейси да се обади в Лангли.

Тя не го направи. Какво би могъл да й каже Грег Уолтън за Ник?

Как смееше ЦРУ да се опитва да си играе с нея точно сега? Да заиграват най-цинично с мъката ѝ, за да постигнат целите си?

Бум! Самолетът попадна във въздушна яма така внезапно, сякаш се бяха ударили в стена. Телефонът на Трейси изхвърча от ръката ѝ. Навсякъде около нея се разливаха питиета и падаха чанти. Неколцина

пътници изпищяха, когато самолетът изведнъж пропадна, губейки за секунди десетки метри височина.

— Моля да се върнете по местата си и да затегнете предпазните колани. — Дори капитанът звучеше неспокойно. — Екипажът също да заеме местата си.

Трейси видя как стюардесите размениха уплашени погледи. Жената до нея седеше със затворени очи и стиснати юмруци и трескаво мърмореше нещо.

„Моли се — със съжаление си помисли Трейси. — Нали знаеш, че няма Бог. Няма никой.“

Обзе я дълбоко спокойствие, докато самолетът подскачаше и се тресеше през бурята. Чувстваше се стоплена и откъсната от всичко. В пълен покой.

Вече нищо нямаше значение.

Грег Уолтън се събуди късно на Коледа сутринта.

Партньорът му Даниел беше заминал за празниците на обиколка из Карибите с възрастната си майка. Даниел беше евреин, така че не празнуваше Коледа. Грег беше презвитерианец и предишните години бе полагал усилия да украсява елхата, да ходи на празничната служба в Уестърн Прес на Вирджиния авеню, на един хвърлей от Белия дом, и да готви пуйка за двамата. Но в интерес на истината, правеше го предимно от чувство за вина, от някакво неуместно придържане към традицията. Коледа беше за децата. Имаше нещо смахнато, нещо насилено и фалшиво двама невярващи гейове да гърмят конфети, да ядат безумно скъп орехов пай и да пеят коледни песни само защото всички останали правеха същото.

Тази година тяхната прекрасна историческа къща в Джорджтаун принадлежеше изцяло на Грег. Възнамеряваше да прекара деня на канапето в гледане на телевизия, ядене на шоколад и опити да пропъди от мислите си Група 99, Словакия и Хънтър Дрексъл.

Не си правеше илюзии. Президентът Хейвърс беше заложил топките си, като нареди рейда в Словакия. Ако не намереха скоро Дрексъл, Алтея или касапина Алексис Аргирос, с Хейвърс щеше да бъде свършено. А ако той паднеше, щеше да завлече Грег Уолтън със себе си. Никой не плачеше, когато ЦРУ отнасяше удара. „Ние сме

онези, които всички обожават да мразят“ — горчиво си помисли Грег. Но от друга страна, той знаеше с какво се захваща. Грег Уолтън беше шпионин през целия си зрял живот. А разузнавателните служби правеха точно това — спасяваха живота на хората и не получаваха нищичко от славата. Поемаха провалите на политиците и армията, дори на тъпи, търсеци внимание журналисти като Хънтър Дрексъл. Колкото до англичаните, така наречените „твърди съюзници“, Грег Уолтън знаеше, че ако Хейвърс не успее да обърне нещата, няма да чакат дори прахта да се слегне, а ще се опитат да изтръгнат някаква победа от хватката на поражението.

Но засега не бяха постигнали нищо.

Трейси Уитни беше Голямата бяла надежда. Възхищението на Алтея от нея беше единствената твърда следа, с която разполагаха. Трейси имаше връзка с Група 99 — важна връзка, независимо дали го знаеше или не. Но въпреки заплахите на Грег, Милтън Бък така и не успя да я накара да им сътрудничи. „За пореден път ФБР не свърши нищо.“ Сега, когато синът ѝ бе в моргата, Уитни беше изчезнала напълно от радара. Грег Уолтън беше достатъчно дълго в Управлението, за да знае, че ако Трейси не иска да бъде открита, няма да я намерят. Беше ѝ пуснал съобщението от отчаяние, но мълчанието ѝ оставаше оглушително, както и беше очаквал.

„Весела Коледа и на теб.“

Взе душ, направи си яйца и подреди възглавниците в официалната дневна. После запали камината и италианските ароматни свещи, които бяха открили с Даниел във Венеция и които миришеха на портокали, карамфил, тамян и канела, смесвайки ароматите си във възхитителна бомба за сетивата. Накрая пусна музика — коледни песни от Кингс Колидж в Кеймбридж. Чистите момчешки гласове се понесоха из къщата, сякаш пееха ангели.

„Идеално.“

След като всичко бе готово, Грег се настани, за да се отдаде на гузните си удоволствия — филм от поредицата за Курт Валандер и пакетче „Рийс Пийсис“ (евтините бонбони винаги са най-добрите) — когато, за негово огромно раздражение, на вратата се позвъни.

„Стига бе. Навръх Коледа?“

Включи айпада си и погледна картините от дванайсетте камери, разположени в имота. Когато Грег получи важна работа в

Управлението, двамата с Даниел обсъдиха въпроса и решиха да откажат предложението за денонощна физическа охрана. Да, винаги имаше ненормалници. Винаги имаше рискове. Но технологиите бяха изминали дълъг път в осигуряването на защита без натрапчивото постоянно човешко присъствие. Камерите бяха само част от сложната система, включваща паник стая, бронирани стъкла на прозорците и софтуер за откриване на взрив. Системата не беше съвършена, но даваше на Грег и Даниел някакво подобие на уединение и чувството, че живеят в дом, а не в крепост.

На екрана на айпада обаче не се виждаше нищо тревожно.

Самотна белокоса жена стоеше отчаяно под навеса пред вратата. Изглеждаше крехка, с отпуснати рамене и вероятно обърквана. Грег заключи това от факта, че не носеше никакъв багаж и се оглеждаше непрекъснато, сякаш не беше сигурна какво прави тук; нямаше палто, да не говорим за ръкавици и шал, което бе почти равносилно на самоубийство във Вашингтон през зимата.

„Ще трябва да я покана да влезе — сърдито си помисли той. — И да се опитам да се свържа със семейството ѝ. Или със социалните.“ Хората определено трябваше да държат под око възрастните си близки, особено по Коледа, по дяволите.

Отвори вратата.

— Здравейте. Мога ли да ви помогна?

— Да — каза жената. От ръкава на жилетката ѝ чудодейно се материализира миниатюрен пистолет. — Можете да ми кажете истината, господин Уолтън. Цялата истина. Или ще ви убия.

Грег се опули. Сподави ахването си.

— Трейси?

Бялата коса не беше перука. Бе съвсем истинска, също като видимата загуба на тегло. Трейси Уитни беше остаряла с двайсет години през двете седмици, откакто я бе виждал.

— Вътре — нареди тя. — Бавно.

— Можете да оставите това — каза Грег Уитни, докато затваряше вратата. — И двамата знаем, че не сте убиец, госпожице Уитни. Много съжалявам за сина ви.

— Написахте ми онази бележка... — каза Трейси, все така насочила твърдо пистолета към главата на Уолтън.

Грег седна на канапето.

— Да.

— Защо? Не бихте могли да знаете нищо за смъртта на Ник.

— Нима?

— Да. Ник загина при нещастен случай.

„Мен ли се опитва да убеди, или себе си?“ — помисли си Грег Уолтън.

— Може би. Може би не. Така или иначе, госпожице Уитни, не съм сигурен какво си мислите, че ще спечелите като убиете вестоносеца.

Трейси се поколеба. Главата ѝ пулсираше, цялото тяло я болеше. Не беше спала като хората от две седмици и почти не беше яла. Пристигна при Уолтън в пристъп на гняв, убедена, че той е врагът. Разумът ѝ беше размътен от мъката и това ѝ се бе сторило логично. Уолтън и Бък бяха дошли в ранчото. Блейк и Ник бяха убити. А сега Уолтън се мъчеше да прилъже Трейси да дойде в Лангли. Трите събития се сливаха в ума ѝ в една зловеща верига. Но след като вече бе тук и гледаше Грег, я обзе съмнение. За свое смущение и огромна изненада откри, че започва да се тресе неудържимо.

— Всичко е наред. — Грег пристъпи до нея и внимателно ѝ взе пистолета. Когато я прегърна през рамо и я поведе към канапето, с ужас откри колко е отслабнала. Усещаше всяка нейна кост. — Преживели сте огромен шок. — Трейси седна до него, като продължаваше да се тресе. — Ще ви направя чай.

Няколко минути по-късно, увита в дебело одеяло като корабокрушенец, тя отпиваше горещия, силно подсладен чай и се опита да се извини.

— Трябваше да си го изкарам на някого. Трябваше да направя нещо — каза тя.

— Наистина ви разбирам. Не се извинявайте. Ако трябва да съм честен, Трейси, радвам се, че сте тук.

— Какво знаете за сина ми? — попита тя.

— Не знаем нищо — призна Грег. — Но около инцидента има някои подозрителни обстоятелства.

— Какви обстоятелства?

— От ФБР направиха оглед на пикапа на Блейк Картър. Оказва се, че някой вероятно е бърникал системата за управление.

Ръката на Трейси полетя към устата ѝ.

— Не! Не може да бъде. Кой би поискал да нарани Блейк? Той нямаше нито един враг на този свят.

— Съгласен съм — рече Грег Уолтън. — Той не е имал.

Замълча за няколко секунди, докато тя осмисли отговора му.

— Имаме сведения за някаква жена от ресторанта, в който са били Блейк и Ник. Висока, тъмнокоса, привлекателна. Никой от местните не я е познавал. Напуснала ресторанта веднага след господин Картър. Карала черна „Импала“.

В главата на Трейси прозвучаха думите от последния ѝ разговор с Ник.

Блейк си мислеше, че някой ни следи. Някаква жена. Беше малко разсеян.

— Ник каза нещо — промърмори тя повече на себе си, отколкото на Уолтън. — В болницата. Преди да... Каза, че някаква жена ги следяла.

Грег Уолтън се наведе настойчиво напред.

— Описанието ѝ отговаря на предполагаемия външен вид на Алтея.

Трейси поклати невярващо глава.

— Това е само предположение — продължи Уолтън. — Но знаем, че тази жена ви познава, Трейси. Че иска да ви забърка в цялата каша с Група 99 и заложниците. Някой е бърникал по пикапа на Блейк — Блейк, който по вашите думи не е имал никакви врагове.

Трейси поклати глава, този път по-решително.

„Не. Не може да е станало заради мен. Ник и Блейк не може да са мъртви заради мен.“

— Неизвестна жена, отговаряща на описанието на Алтея, е последвала Блейк и сина ви и вероятно ги е изкарала от пътя.

С огромно усилие на волята Трейси си заповяда да мисли логично.

— Не се връзва. Най-малкото, каква полза има да навреди на Блейк или Ник?

— Не знам — призна Грег. — Може би просто е искала да нарани вас. Или си е помислила, че щом семейството ви бъде

премахнато, ще се съгласите да ни помогнете. Да се въвлечете.

В думите му имаше ужасна, извратена достоверност, от която сърцето на Трейси бясно се разтуптя. Въпреки това...

— Обаче кашата е прекалено голяма — каза тя. — Автомобилна катастрофа. Ами ако бяха оцелели? Никълъс почти успя. Когато го видях в болницата, той...

Млъкна като ударена с гръм. Изглеждаше така, сякаш е видяла призрак.

— Какво? — попита Грег Уолтън. — Трейси, какво има?

— В болницата — прошепна тя. — Видях някой да влиза в стаята му.

— Кой?

— Сестра. Помислих, че е сестра. Беше в униформа. Но...

Грег пое ръцете ѝ.

— Кажете ми, Трейси. Как изглеждаше тя?

— Видях я само отзад. Но ми направи впечатление, защото маратонките ѝ бяха кални. Сякаш беше вървяла навън или нещо подобно.

— Какво друго?

Трейси го погледна.

— Имаше дълга тъмна коса. И беше много, ама много висока.

След като придружи Трейси до хотела, Грег Уолтън извади телефона си.

— Как е психически? — попита Милтън Бък.

— Разстроена. Още е в шок.

— А физически?

— Ужасно. Изглежда така, сякаш е остаряла с двайсет години. Косата ѝ е напълно побеляла.

— Господи... — Бък подсвирна. — Но ще го направи ли? Вътре ли е?

— Майтапиш ли се? — Въпреки всичко, Грег Уолтън не можеше да сдържи усмивката си. — Сега Трейси Уитни няма да намери покой, докато не открие Алтея. Вътре е, и още как. До смърт.

Милтън Бък затвори, обърна се към жена си и я прегърна силно.

— Това пък за какво беше? — изкиска се Лейси Бък. През последните няколко седмици Милтън беше като мечок с ужасно главоболие. Винаги беше такъв, когато работата не вървеше.

— О, за нищо. — Бък се ухили. — Съжалявам, че бях такъв сърдитко. Оказва се, че в крайна сметка Коледа може наистина да е весела.

ВТОРА ЧАСТ

10.

Женевското езеро, Швейцария

Един месец по-късно...

— Кога ще се прибереш, Хенри? Не забравяй, че довечера ще вечеряме с Аленкон.

Хенри Кранстън погледна жена си Клотилд и му се прииска да беше по-млада. И по-красива. И не толкова настоятелна. Изпитвал ли беше изобщо някакво влечение към нея? Не си спомняше. Може би, преди да се родят близнаците и коремът ѝ да се отпусне и набръчка като спаружена ябълка.

— Ще се прибера, когато се прибера — грубо каза той. — Днес имам много работа.

Клотилд Кранстън се опита да се нацупи, но инжекциите ботокс от миналата седмица бяха направили долната половина на лицето ѝ почти напълно парализирана. Да, трябваше да смени дерматолога си. Смятаха, че доктор Труво е „най-добрият“ в Женева, но това не означаваше кой знае какво. На Клотилд ѝ липсваше Ню Йорк. Там поне имаше приятелки, които да я разсейват от лишения ѝ от обич брак. Приятелки и свестен дерматолог. Както и „Бергдорф“.

— Обичам те! — извика тя след Хенри, отчаяно и неискрено.

— И аз теб — излъга Хенри Кранстън.

Затвори вратата на бентлито си с доволно тежко *туп* и моментално се почувства по-добре. Днес *наистина* имаше много работа. Щеше да посвети сутринта на чуване на новата си секретарка, закачлива дребна брюнетка, едва излязла от тийнейджърската възраст и изгаряща от желание да доставя удоволствие по всякакъв начин.

После щеше да одобри подкупите за поляците и да сключи най-новата си сделка, която щеше да осигури на „Кранстън Енерджи“ правата за фракинг на огромна територия на Полша, пръскаща се по шеговете от шистов газ. Сделката не беше толкова добра, колкото онази за правата в Западна Гърция върху земя, която още беше собственост на намиращото се в изгнание кралско семейство. За съжаление, тъпият им обратен син се беше обесил и всичко лъсна по-

бързо от празните обещания на политик след избори. Но полската сделка беше добра утешителна награда.

След това Хенри щеше да отиде на късен обяд с любовницата си Клеър. Клеър също започваше да става прекалено настоятелна. Скоро трябваше да я разкара, но не и преди да завърши колекцията си домашно видео с нея и не я убеди да прави анален секс. Така де, за какво си въобразяваше тъпата кучка, че му е нужна? Ако искаше досаден стандартен секс, можеше да го прави с жена си, без да плаща половин милион евро годишно за огромния тавански апартамент!

Хенри Кранстън пхна ключа и запали двигателя.

Точно в този момент в офисите на „Ройтерс“ в Манхатън журналистът Деймън Питърс гледаше как екранът на компютъра му потъмня, а после се изпълни с познатите червени балони.

Същото се случи в лондонския „Таймс“, в „Ню Йорк Таймс“, в „Чайна Пост“ и в „Сидни Морнинг Хералд“, както и в стотици други вестници и медийни компании по целия свят.

Само че този път първият червен балон, който стигна до горната част на екрана, се спуска. От него се изсипаха тежки, тъмни ъгловати букви, които оформиха смразяващо съобщение:

VIVA ЖЕНЕВА. ХЕНРИ КРАНСТЪН, R.I.P.

В Манхатън Деймън Питърс се завъртя на стола си към колегата си Мериан Джени.

— Кой е Хенри Кранстън?

— Нямам представа.

— А какво е станало в Женева, по дяволите?

Местните разказаха, че експлозията се чула на три километра от мястото.

Взривната вълна изхвърлила Клотилд Кранстън назад пред входната врата на къщата, като счупила таза ѝ и четири ребра.

Оцеляла като по чудо.

Както и кучето им, Уилбър.

Хенри Кранстън е бил разкъсан на милион лъжливи, измамни, злонамерени парченца.

Трейси Уитни отново погледна снимките от бомбения атентат в Женева.

Нямаше много за гледане. Изкривени парчета метал. Натрошен камък от нещо, което доскоро е било градинска ограда. Самотен откъснат пръст.

— Колко бързо можеш да отидеш там? — попита Грег Уолтън.

Трейси се намираше в кабинета на Грегъри Уолтън в Лангли, където я запознаха с последните новости в борбата срещу Група 99. Беше февруари, три дни след убийството на Хенри Кранстън. Трейси бе прекарала последния месец във Вашингтон, като възстановяваше психическите и физическите си сили. По настояване на Грег Уолтън я поставиха на строга висококалорична диета и макар да си оставаше много слаба, вече не беше онзи скелет, който се бе появил в къщата му. Бялата ѝ коса бе боядисана в оригиналното кестеново кафяво, а силните приспивателни започваха да ѝ действат.

Единствената част от програмата за лечение на ЦРУ беше психотерапията. Трейси бе отговаряла вежливо и пълно на всички въпроси на психотерапевта, но отказа дори да започне работа върху осмислянето на смъртта на Ник.

— Ако отворя тази врата, няма да оцелея — просто обясни тя.

Увереността ѝ по този въпрос беше непоклонима до такава степен, че психотерапевтът на ЦРУ започна да си мисли, че Трейси може и да е права. Вместо да говори, Трейси превърна в терапия работата и се потопи в секретните досиета за Алтея.

След множество срещи и часове, прекарани в проучване на всички следи, били те електронни или физически, Трейси вече знаеше за Алтея повече от всеки друг на този свят.

„Освен коя е.

Или откъде ме познава.

Или защо се е забъркала с Група 99.

Или дали именно тя уби сина ми.“

Изгаряше от желание да тръгне да я търси. Но до бомбения атентат в Женева не разполагаха с нови следи.

Прехванатият подозрителен електронен трафик даваше основания да се смята, че Алтея се е намирала физически в Швейцария по време на атентата. Възможно беше дори да е присъствала на среща в „Приват Банк“ в Цюрих два дни преди атаката. ЦРУ още се опитваше да получи видеозаписите от онази среща, както и разрешение да разпита въпросния банкер, но засега без особен успех.

— Да измъкнеш информация от швейцарец е като да получиш пряк отговор от адвокат — беше се оплакал Грег Уолтън вчера. — Човек направо да си помисли, че ние сме лошите.

Трейси повдигна вежди.

— Представи си само.

Грег Уолтън се ухили.

— Какво стана с доверието, нали, Трейси?

Двамата бяха установили добри работни отношения, приятелски, изпълнени с уважение. Това отчасти се дължеше на факта, че Милтън Бък не се появяваше на срещите, защото се бе посветил почти изцяло на издирването на Хънтър Дрексъл, който сякаш беше изчезнал напълно от лицето на земята. И отчасти заради това, че единственото, което имаше значение за Трейси Уитни, бе да научи истината за случилото се със сина ѝ. За целта тя се нуждаеше от Грег Уолтън толкова, колкото той се нуждаеше от нея.

— Мога да отлетя и довечера, ако трябва — каза тя на Грег.

— Мисля, че идеята не е лоша. Ако си готова.

— Готова съм. — Трейси се усмихна.

— Добре. — Грег отвърна на усмивката ѝ.

В класическа бяла копирена блуза и черни панталони, с прибрана назад боядисана коса и кожа, която блестеше от комбинацията медикаментозно предизвикан сън и насилствено здравословно хранене, днес Трейси изглеждаше страхотна. Нащрек. Прекрасна. Здрава.

— Можеш да вземеш билета си на летището — каза ѝ Уолтън. — Не забравяй, официално не работиш за нас. Това може да ти осигури много повече свобода на действие в Швейцария.

— Ясно.

— Виж дали няма да успееш да ги омаеш. Ако не се получи, виж какви... алтернативни канали... можеш да намериш за откриването на Алтея.

Трейси кимна. Това щеше да го направи. „Алтернативните канали“ бяха нейната стихия. Или поне навремето.

— Знам, че ще бъдеш изобретателна. — Грег Уолтън ѝ връчи папка с надпис „Секретно“. — Малко леко четиво за самолета. Късмет, Трейси.

— ТИ МЕ НАСАДИ!

Алексис Аргирос, известен като Аполон, държеше телефона на разстояние от ухото си. Алтея крещеше, съскаше и плюеше с безсилна ярост, като змия под ботуша му. Как само се бяха обърнали нещата!

Усещането беше чудесно.

— Стига глупости — отвърна той, когато тя най-сетне млъкна. — Швейцарските ни братя организираха това. Нямам нищо общо. Прекалено съм зает с лова на нашия приятел Хънтър. Или си забравила за него?

— Имаш общо, и още как! Да не искаш да ми кажеш, че е чисто съвпадение, че това се случи точно когато съм в страната?

— Не всичко се върти около теб, Алтея.

Преди няколко месеца не би посмял да ѝ говори така дръзко. Но сега? Сега той беше силният.

Алтея усети задоволството му и отвърна на огъня.

— Ти си побъркан, Аполон. Всички го знаят. Организирай си убийството на Хенри Кранстън, защото си се възбудил, докато си го гледал как умира.

— А ти не се ли възбуди, докато гледаше как се пръсва черепът на Боб Дейли? — насмешливо отвърна Аполон.

За негова наслада гласът на Алтея трепереше, когато отговори.

— Разбира се, че не. С Боб Дейли беше различно. Знаеш защо той трябваше да умре.

— Знам ли? — подигравателно попита Аполон като котка, която си играе с уловената мишка.

— Изобщо не беше предвиждано да има други!

— О, но други ще има, скъпа. Много, много други. Един процент от световното население е голямо число, нали разбираш. Потиснатите най-сетне вкусиха отмъщението. И искат още! — Гласът му затрепери от възбуда. — Алчни, жадни, изнасилващи земята копелета като Кранстън заслужават да умрат.

„Изнасилващи земята“. Това беше израз, с който екобойците на Група 99 описваха фракинга. Преди Алтея винаги го беше намирала за смешен, незрял и мелодраматичен, нещо, което би измислил само някакъв самотнителен студент. Около Група 99 имаше неща, които винаги я бяха притеснявали, но тя продължи с тях заради Даниел. Но да чуе израза от устата на Аполон сега, използван като кауза, в която може да облече садизма и кръвожадността си, беше смразяващо.

Аполон се разсмя.

— Не забравяй, Алтея — подигравателно рече той. — Ти отвори портата на ада. Не аз.

„Това ли направих наистина? — помисли си тя, след като телефонът замлъкна, загледана през езерото към могъщите Алпи в далечината. — Наистина ли отворих портата на ада?“

Извади куфара си и забързано започна да си събира багажа.

— Нещо за пиене, госпожо?

Гласът на стюардесата върна Трейси в настоящето.

— Кафе, моля. Чисто.

Щеше да ѝ е нужно. Папката, която ѝ бе дал Грег Уолтън — неговата представа за „леко четиво“ — се оказа на практика абсолютно неразбираем анализ не само на бизнеса на Хенри Кранстън, но и на фракинг индустрията като цяло. Група 99 отдавна се противопоставяше на хидравличното разбиване, или фракинг, тъй като смяташе, че новите технологии за извличане на шистов газ чрез вкарване на огромни количества вода под налягане дълбоко в земята е изключително вредно за околната среда. „Затова ли беше убит Кранстън?“.

Ако това беше така, убийството бележеше поврат в начина на действие на Група 99. Предишните атаки срещу фракинг индустрията бяха електронни и финансови. И наистина, само часове преди смъртта на Кранстън от две негови корпоративни сметки мистериозно бяха

изчезнали четири милиона долара — сметки в същата банка в Цюрих, в която се смяташе, че е имала срещи Алтея. Всичко беше крайно подозрително, особено след като Трейси вече знаеше, че Хънтър Дрексл е работил върху материал за фракинг бизнеса по времето, когато е бил отвлечен. Предишните му материали бяха предимно разобличителни, колкото експлозивно спорни, толкова и приковаващи вниманието. В пъстрата си журналистическа кариера той се бе захващал с теми табу като блудството с деца в Римокатолическата църква, полицейската бруталност и безчинстващата корупция в света на международната хуманитарна помощ.

„Тогава защо Група 99 отвлича човек, който се кани да пише буквално от тяхно име и да срине фракинг индустрията? И защо им е било да убиват Хенри Кранстън, след като вече са си направили труда да извършат брилянтна и успешна икономическа атака?“.

Бруталната екзекуция на капитан Дейли определено изглеждаше повратен момент в развитието на Група 99 и обръщането ѝ към насилието. Сякаш за една нощ бяха направили прехода от активисти в терористи.

„Защо? — питаше се Трейси, докато четеше материала. — Как убиването на хора съдейства на каузата им?“. Последната част от папката на Грег Уолтън беше посветена на човек, с когото той искаше да я запознае след завръщането си от Швейцария — американски петролен милиардер и газов магнат на име Камерън Крю.

Трейси беше срещала от време на време профили на Крю. Преди години имаше нещо в „Ню Йорк Таймс“, а наскоро и в „Нюзуик“, където се говореше за широката му благотворителна дейност. Ако фракингът имаше „приемливо лице“, то това бе Камерън Крю. „Крю Ойл“ бяха известни с щадящото средата сондиране, поне в сравнение с другите в индустрията, както и с изсипваните милиони долари за помощи и обезщетения за общностите, където работеха. „Крю Ойл“ бяха построили училища в Китай, медицински центрове в Африка и достъпни жилища в Гърция, Полша и редица обеднели бивши социалистически страни, включително и в Словакия. Създаваха работни места, засаждаха дървета, правеха дарения на болници по целия свят. Може би поради това нито веднъж не бяха станали мишена на Група 99, което ги правеше уникални.

Самият Камерън Крю също бе преживял трагедия. Единственият му син Маркърс беше починал от левкемия на четиринайсет — на колкото беше и Никълъс. Малко след това бракът на Крю се бе разпаднал. По някакъв начин тези голи, тъжни факти придаваха човешко лице на милиардера. Хората харесваха Камерън Крю.

По ирония на съдбата, Хънтър Дрекър отивал на интервю с Крю в Москва, когато бил отвлечен от активистите на Група 99. И връзките не свършваха тук. Хенри Кранстън е бил пряк конкурент на Камерън Крю. Всъщност, както четеше Треиси, „Крю Ойл“ бил вторият по ред кандидат за последната сделка, спечелена от „Кранстън Енерджи“ за добиване на шистов газ в Полша. След смъртта на Хенри Кранстън те сигурно щяха да поемат контракта. Носеха се слухове, че вече дискретно се опитват да поемат и гръцката сделка, по която Хенри работел преди злощастното самоубийство на принц Ахилеас в Сандхърст.

Светлината в салона стана приглушена. Спътниците на Треиси се готвеха за сън. Тя включи лампата за четене и отпи от кафето си. Долепи за момент лице до прозореца и погледна в черното отвън.

Мислите за Никълъс се завърнаха. Не успяваше да ги задържи дълго настрана. Най-лошо беше по време на сън. Веднага щом се унесеше, започваха сънищата. Странно, никога нямаше кошмари за катастрофата. Винаги бяха прекрасни сънища, като снимки от миналото. В някои от тях присъстваше и Блейк. В други се появяваше Джеф. Но Никълъс винаги бе там — усмихнат, сияещ, хванал Треиси за ръката, с преплетени пръсти. В сънищата си Треиси можеше да чуе детето си, да го докосне, да го помирише. Беше толкова реален. Толкова жив.

А после се събуждаше и загубата я смазваше отново, сякаш някой изпускаше наковалня върху сърцето ѝ. Не помнеше кога за последен път се бе будила без писъци или плач, протегнала напред ръце, сякаш можеше по някакъв начин да задържи Ник, да бръкне в красивите сънища и да го измъкне обратно при себе си...

Помисли си за Джеф.

Дали и той сънуваше подобни сънища?

Дали сега и той не беше някъде, с мъртва душа и безнадежден като нея, драпащ към пустотата, останала след смъртта на Никълъс?

Беше се почувствала виновна, че избяга от него. Знаеше, че го е наранила, при това ужасно. Но истината беше, че просто нямаше сили да го види. Ник приличаше толкова много на него, във всяко отношение. Срещата щеше да е твърде тежка. А и опитът на Трейси показваше, че споделената мъка не е половин мъка. Човешката загуба не беше отборна игра. Всеки човек се справяше с трагедията по различен начин.

Трейси Уитни предпочиташе да е сама.

Върна се отново към папката на ЦРУ и изтика от ума си образа на Джеф, наред с милия Блейк Картър и скъпия Ник.

После щеше да има време за сълзи. Цял живот. Сега трябваше да открие жената, убила сина ѝ.

11.

Пламнала от ярост, Трейси излезе на Рю дьо ла Кроа Руж.

По тротоара се беше натрупала тънка покривка нов сняг и духаше пронизващ вятър, докато пресичаше улицата към катедралата „Сен Пиер“. Кръвта ѝ беше така кипнала, че почти не усещаше студа.

„Арогантен задник! Как смее?“.

Мосю Жерал Льо Ду, управляващият партньор на „Ронд Суис Приват Банк“, се държа по възможно най-сексисткия, надут, високомерен и като цяло противен начин по време на кратката им среща в кабинета му. Напомняше на швейцарска версия на Кларънс Дезмънд, старшия вицепрезидент на „Фидушиъри Банк енд Тръст“ във Филаделфия, в която Трейси беше работила като компютърен специалист преди цяла вечност. Дори тогава гледаха на Дезмънд като на динозавър с постоянните му намеци, потупвания по коляното и „безобидни“ шегички, нарочно предназначени единствено за момчетата. А ето че мосю Льо Ду, на върха на новата модерна епоха на банковото дело и прозрачността, продължаваше да развява знамето на надутите шовинисти по целия свят.

С какво да помогна на такава прекрасна дама?

Вие, дамите, си имате вашите тайни, госпожице Уитни. Ние също трябва да имаме нашите.

Боя се, че не познавате нашите банкови закони в Швейцария, млада госпожице. Но аз изобщо не съм задължен да ви предоставям информация за частните ни клиенти, още по-малко видеозаписи.

Предполагам, че ще пазарувате, докато сте на гости в прекрасния ни град?

„Противен дребосък.“

Може би нямаше да приеме толкова зле тази безполезна среща, ако останалите дела в Женева бяха по-резултатни. Посещенията ѝ при вдовицата, любовницата и секретарката на Хенри Кранстън бяха допринесли за изграждането на портрет на човек, който бе толкова гаден, че беше истинско чудо, че не са го взривили още преди години. Покрай жените, на които беше изневерявал, бизнес партньорите, на

които бе въртял номера, и подчинените си, които тормозеше, списъкът на враговете на Хенри Кранстън бе дълъг колкото двете ръце на Трейси. И въпреки това нямаше нищо, което да го свързва с Алтея или с Група 99, ако не се брой естеството на бизнеса му.

Група 99 обаче вече бе поела официално отговорността за убийството му пред очите на всички, макар че самата Алтея си остана многозначително мълчалива. Нямаше загадъчни съобщения до ЦРУ или швейцарските служби. Трейси беше направила обичайното претърсване на хотели и къщи за гости и бе проверила задълбочено всички резервации на самолети и влакове, както и на колите под наем, но Алтея, подобно на липсващите четири милиона на Хенри Кранстън, сякаш се бе изпарила.

Определението „изобретателна“ на Грег Уолтън звънеше в ушите на Трейси, когато тя се свърза с двама стари познайници от дните ѝ на измамница. Пиер Бонсен беше бивш banker, който от време на време се изявяваше като крадец, макар че самият той никога не бе използвал тази дума. Истински магьосник с всякакви финансови модели и дяволски добър разбивач на алгоритми, Пиер се възприемаше като някакъв нестандартен шахматист, объркващ машината на международната банкова система. Трейси го беше помолила да се опита да намери някакви свидетелства, че Алтея е прониквала в системите на „Ронд“.

Беше попитала и другия си стар приятел — Джим Кейдж, търговец на яхти през деня и разбивач на сейфове през нощта, дали някой от познатите му не знае нещо за жена, занимавала се с експлозивни през седмиците преди смъртта на Кранстън.

— Би трябвало да е американка, добре образована, привлекателна и богата. Висока и с кафява коса, макар че е възможно да е променила външността си.

За огромно разочарование на Трейси, двамата удариха на камък. Системите на „Ронд“ наистина са били атакувани и вероятно компрометирани.

— За съжаление, случвало се е четири пъти за последните шест седмици — обясни Пиер Бонсен. — Всяка атака би могла да е дело на твоето момиче, но няма как да разберем. Живеем в ерата на хакерите, Трейси. Знаеш го. Днес подобни кибератаки са ежедневие за всички големи банки.

Джим Кейдж също не я зарадва.

— Няма жена с това описание, която да е доставяла оборудване за създаване на бомби — каза ѝ той в своя луксозен модернистичен кабинет с изглед към езерото. — Никаква жена, с каквото и да е описание.

Джим Кейдж беше красив по един класически начин, като застаряващ театрален идол — висок, малко прекалил с тена и с изключително бели зъби. Открай време си падаше по Трейси и беше доволен да види колко добре се е справяла през годините. Виждаше му се доста поотслабнала. Зелената рокля от кашмир, която бе облякла днес, очертаваше ребрата ѝ — гледка, която някои мъже харесваха, но бе малко прекалена за Джим. Въпреки това Трейси си оставаше зашеметяваща. Най-вече заради тези нейни очи като изумруди. Или бяха от нефрит? Така или иначе, сега те го гледаха с укор. Беше се надявала на по-добри новини.

— Проблемът е, че ние с теб сме от старата школа, Трейси. Още обичаме да правим нещата лично. Да говорим с експертите, с хората на изкуството. А Група 99 не са такива, нали? Те са хлапета. Онлайн можеш да си намериш всичко нужно, за да си направиш бомба. С романтиката е свършено.

„Алтея не е хлапе — помисли си Трейси. — А в смъртта на Хенри Кранстън няма никаква романтика.“ Но той беше прав. Алтея бе твърде умна, за да рискува да бъде видяна или да оставя улики, когато не е необходимо да го прави.

Сега, сгушена в палтото си, докато приближаваше моста към Сен Жерве льо Берг, Трейси направи нещо, което мразеше — призна поражението си. Щеше да остане много изненадана, ако Алтея или липсващите четири милиона на Хенри Кранстън са още в Женева или дори в Европа. Снизходителното отношение и обструкциите на мосю Льо Ду в банката бяха горчивата черешка на една и без това крайно разочароваща торта. Цялото пътуване на Трейси се оказа пълна загуба на време.

— Ехо, внимавайте!

Така беше потънала в мислите си, че не гледаше къде ходи и се блъсна неочаквано и силно в някакъв мъж на тротоара. От удара изгуби равновесие и изпусна куфарчето, което, както и можеше да се очаква, се отвори и навсякъде се пръснаха листа.

— Дайте да ви помогна — каза мъжът, докато Трейси се втурна да събира документите. Английският му беше първото, което я изненада. Второто бе усмивката му — широка и искрена, от която цялото му лице сякаш грейваше.

— Благодаря — смутено промърмори Трейси. Двамата успяха да съберат всички разпилени листа. — Ужасно съжалявам — каза тя, след като приключиха. — Бях се отнесла.

— Личеше си. — Мъжът продължаваше да се усмихва. Докато ѝ подаваше наръч писма, той забеляза името на едно от тях и погледна изумено Трейси. — Да не би... вие да не би да сте Трейси Уитни?

Трейси се намръщи.

— Познаваме ли се?

— Още не. — Усмивката му стана още по-широка. — Но мисля, че трябваше да се срещнем следващата седмица в Ню Йорк. Аз съм Камерън Крю.

12.

По време на вечерята в индийския ресторант в хотел „Мандарин Ориентал“, който фигурираше в пътеводителя на Мишлен, Трейси научи много за Камерън Крю.

Най-напред откри, че лъчезарните му усмивки, с които я беше дарил по-рано, са рядкост. Не че не се държеше дружелюбно, мило или топло, тъкмо напротив. Но като цяло маниерите му бяха определено сериозни.

Трейси започна с очевидния въпрос.

— Какво правите в Женева?

Крю вече беше обяснил откъде знае за нея. Грег Уолтън му се обади преди два дни и го поканил на среща. Но не беше казал на Трейси какво прави тук, в Швейцария.

— Тук съм поради същата причина, поради която и вие, предполагам — каза Камерън. — Или поради сродна причина. Смъртта на Хенри Кранстън има сериозни последици върху бизнеса ни. Има сделки, от които „Кранстън Енерджи“ се оттегля и които моята компания може да поеме. Дойдох, за да се срещна с партньорите на Хенри и да обсъдим условията.

— Прощавайте, но това малко ми прилича на лешоядство — каза Трейси. — Така де, човекът току-що беше убит. Онова, което е останало от него, още не е изстинало.

Камерън Крю сви рамене — не коравосърдечно, а прозаично.

— Това е бизнес. Дватамата с Хенри не бяхме лични приятели. Макар че ако трябва да съм честен, дори да бяхме, пак бих действал бързо по полската сделка. Фракингът е много динамичен сектор. Ако не се намърдаме ние, „Ексон“ или китайците ще го направят, бъдете сигурна.

— Точно това уби Хенри Кранстън — отбеляза Трейси.

Камерън отпи от виното си.

— Може би.

— Това не ви ли изнервя?

— Не особено. Честно казано, Трейси, малко неща могат да ме изнервят.

Поръчаха, хапваха и разговаряха. Храната бе превъзходна — пилето допиаца на Трейси беше най-доброто, което бе опитвала, по-добро дори от онова, което бе яла в Делхи, но след това единственото, което си спомняше, беше разговорът.

Камерън Крю беше пленителен мъж, съвсем различен от онова, което беше очаквала. Според опита на Трейси повечето милиардери бяха надути и арогантни типове, дори филантропите. Камерън обаче беше съвсем различен — сдържан, малко сериозен и изключително учтив. Можеше да бъде топъл — усмивките му, когато се появяваха, бяха като слънчеви лъчи, проникващи през облаците. Но това, което най-много впечатли Трейси, беше спотайващата се тъга в очите му.

Не че изглеждаше разстроен. Всъщност, тъкмо обратното. Личеше си, че проявява също толкова голям интерес към разговора като Трейси, особено когато започнаха да обсъждат Група 99, ролята им в смъртта на Хенри Кранстън и явната промяна на тактиката им. Тъгата просто я имаше, беше постоянна, подобно на черна завеса в дъното на сцена. Актьорите можеха да пеят, да танцуват или да се смеят, но мракът зад тях винаги си оставаше.

При Трейси имаше същата завеса. Беше се спуснала за първи път след самоубийството на майка ѝ. И години по-късно, когато си беше помислила, че Джеф Стивънс я е предал. С всяка загуба тя ставаше един нюанс по-тъмна. Смъртта на Ник я бе превърнала в абсолютно черна.

„Дали смъртта на сина му е спуснала неговата завеса?“.

Трейси инстинктивно усещаше общото, което я свързваше с Камерън.

Сервитьорът понечи да налее още от изстуденото „Шабле“, но Камерън учтиво постави длан върху ръката му.

— Аз ще се погрижа — каза той. — Трябва да поговорим насаме.

— Разбира се, господин Крю.

„Познават го.“ Трейси беше изненадана. Може би идваше често тук по работа? А работата на скъпите ресторанти беше да помнят клиентите, които са богати и влиятелни като Камерън Крю.

— Питайте ме какво мисля за Група 99... — каза Камерън, докато пълнеше чашата на Трейси.

— Да.

За вечерята Трейси се беше облякла в изчистена черна рокля и обувки деколте. На друга жена този тоалет сигурно щеше да изглежда скучен и сериозен, но на Трейси стоеше невероятно елегантно и подчертаваше тънките ѝ ръце и гладката като алабастр кожа. Кестенявата ѝ коса беше разпусната, на шията си носеше малък изумруден кръст, който сякаш блестеше в същото зелено като очите ѝ. Камерън с изненада осъзна, че е силно привлечен от тази жена. От много време не бе изпитвал подобно нещо. От прекалено много време.

Трябваше да внимава.

— Честно казано, харесвам Група 99 — каза той. — В някои отношения те са различни от терористичните заплахи, които сме виждали преди. А в други са стари като земята.

Трейси зачака да обясни.

— Искам да кажа, че от една страна, техният модел, ако може да се нарече така, е уникален. Няма почти никаква бюрокрация. Никаква официална йерархия или лидерство. Никакви пречки за влизане в групата. Вземат една проста идея и я разпространяват по целия свят. Много бързо и много ефективно.

— И идеята е?

— Че светът е нечестен — каза Камерън. — Че система, която позволява на един процент от населението да държи повече от петдесет процента от световното богатство и ресурси, е изначално сгрешена система. Трудно е да се спори с това.

„Да — помисли си Трейси. — Трудно е.“

— Група 99 казва на хората, че те, онези деветдесет и девет процента, не трябва да стоят и да търпят това. Че хората могат да направят нещо срещу тази несправедливост. Достатъчно е само да имат компютър, малко изобретателност и да се държат заедно. Това е много силно послание. И действа.

— И това ли е новото у тях? — попита Трейси.

Камерън кимна.

— Това и технологиите. Помислете си само. Днес покрай компютрите възможностите са безгранични. Всяко нещо, което е компютризирано, може да бъде хакнато. Всяко. Разузнавателни агенции. Системи с ядрено оръжие. Банки. Правителства. Армии. Центрове за контролиране на заболявания. Има сателити, които не

само предсказват времето, но и му влияят, и които са уязвими за атака. Представете си това. — Очите му светнаха. — Да можеш да контролираш времето, да овладееш природни бедствия — например, да контролираш водните потоци. Ами ако терористите успеят да отприщят наводнения или цунами? Или да разпространят бубонна чума?

Трейси се намръщи.

— Я стига. Това е научна фантастика, нали?

— Дали? — повдигна вежди Камерън. — Питайте Грег Уолтън за програмата на ЦРУ за климатичния тероризъм. Говоря сериозно, Трейси. И ние не сме единствените, занимаващи се с това. Всички мислят за тероризъм версия 2.0. Именно Група 99 изведе напред този дневен ред, до голяма степен сама.

— Добре — каза Трейси, докато отхапваше замислено от хляба си. — Да кажем, че сте прав. Да кажем, че всичко това е възможно, поне на теория, и че Група 99 е на предната линия на тази промяна. Защо им е да се връщат към похватите на старата школа? Отвлечения. Екзекуции. Взривяване на коли. Щом цялата тази потенциална мощ е в ръцете им, подобни действия не са ли ретроградни? Да не говорим за невероятно черния пиар, който си осигуриха. За една нощ се превърнаха от герои в злодеи.

— Именно! — Камерън стовари юмрук върху масата. Усмивката му се появи отново. — Точно в това е парадоксът. Група 99 са нови и различни, но в същото време изобщо не са нови. Забравете за момент тактиката, макар че е важна, и да погледнем мотивите им. Махнете Робин Худ, социалното добро, природозащитната фасада. И какво остава? Ще ви кажа какво. Завист. И гняв. И тестостерон. Млади, безсилни, отритнати мъже, жадни за битка.

— В Група 99 има жени — възрази Трейси. — Вземете например Алтея.

Камерън махна пренебрежително с ръка.

— Само тя. Единствената високопоставена жена в групата, доколкото ни е известно. И високопоставена в най-общ смисъл, тъй като те нямат централно ръководство.

— Въпреки това...

— Няма „въпреки това“ — твърдо заяви Камерън. — Все едно да посочиш Беназир Бхуту и да кажеш: „Еха, жена президент. Пакистан

трябва да е страхотно място за правата на жените!“. Не се лъжете, Трейси. Група 99 е мъжка организация. Ще откриете същия феномен у всички терористични организации през последните сто години. Или може би хиляда. Помислете си. Ислямистите, ИРА, баските сепаратисти, дори Черните пантери. Всички се крият зад една или друга идеология — религиозна, националистическа, расова, няма значение. При Група 99 е икономическа. Не е важно. Във всички тези случаи те всъщност са група млади мъже на дъното на икономическата стълбца. Мъже, които се чувстват безсилни и гневни. Мъже, които не виждат бъдеще пред себе си. Може би не могат да си намерят работа. Може би не могат да преспят с жена. Борбата е тяхната кауза. Прибягват към насилие, защото то ги кара да се чувстват добре. Съвсем просто. Аз ги наричам Изгубените момчета.

Трейси го слушаше внимателно и попиваше всичко.

— Ако Група 99 бяха умни, щяха да използват преимуществата си и да се придържат към кибератаките. Но те не са умни. Или поне гласовете на умните са заглушени от Изгубените момчета. Знаете, че са започнали от Гърция, нали?

— Да — каза Трейси. Беше малко изненадана от познанията на Камерън. Но пък от друга страна, той беше сътрудник на ЦРУ, също като нея. Може би дори са чели едни и същи папки?

„Знае ли, че Хънтър Дрекъл е избягал от американските си спасители?“ — запита се Трейси. Грег Уолтън изрично беше подчертал, че това е строго секретна информация. Не биваше да приема каквото и да било. Въпреки това й се искаше да знае по-добре колко точно близки бяха Камерън Крю и ЦРУ.

— Познавам Гърция — продължи Камерън. — Имам бизнес там и участвам в редица благотворителни прояви. Случилото се с тази страна е истинска трагедия. Класически случай какво те чака, когато натиснеш хората повече от търпимото.

— Премиерът им го нарече хуманитарна криза — каза Трейси.

— И е прав. Също като Германия с репарациите след Първата световна война. Страданието на човека на улицата просто стана непоносимо. Политически започваш да виждаш възхода на такива като Калес. А под повърхността хора като Аргирос създават Група 99. Алексис Аргирос може и да е по-умен от средностатистически боец на

ИДИЛ, но в крайна сметка неговият дневен ред открай време е бил също насилие.

Сервитьорът вдигна празните чинии. Трейси не беше гладна, но въпреки това си поръча десерт — млечен пудинг с ориз, който Камерън ѝ препоръча. Звучеше отвратително, но всъщност се оказа превъзходен като амброзия. Продължиха да разговарят.

— Ами въпросът с тактиката? — каза тя. — Отвличането на Дрексъл и Дейли, убийството на Дейли, атентатът срещу Кранстън. Нали не приписвате това единствено на пълни с тестостерон момчета, жадуващи за кръв и вътрешности?

— Не единствено — съгласи се Камерън. — Дори Изгубените момчета да надделяват в Група 99 и такива като вашата Алтея да са избутани настрани, те би трябвало да пробутат вътрешно идеята за завой към насилието от старата школа.

— И защо да го правят?

— Има много аргументи, които могат да се изтъкнат — нехайно каза Камерън. — Отвличанията и убийствата са се доказали като много ефективни средства за други терористични групи, особено когато имат за цел да ангажират врага, да ескалират конфликта. Освен това са шок за вражеската система. Хората са свикнали да виждат средновековно варварство в Близкия Изток и Африка, но не и в Европа. Ироничното е, че именно поради това, че хакерството е станало толкова усъвършенствано и на практика не може да се спре, ние виждаме действията им като завръщане към методите на старата школа. Щом като разбереш, че Пентагонът може да бъде хакнат до самата си сърцевина, крачката назад към оръдията, лъковете и стрелите е съвсем малка.

Трейси се разсмя.

— Добре, нека не са лъкове и стрели. Но високотехнологичните оръжия като дроновете спокойно могат да изпаднат в немилост. И щом армиите тръгнат назад към тъмните векове, защо същото не направят и компаниите или банките? Например, връщането към размяната определено ще е от полза за Група 99. Рухването на финансовите пазари, може би дори на хартиените пари. Знам, че подобно нещо изглежда безумно, докато ние с вас седим тук и се каним да платим петзвездната си вечеря с нашите платинени кредитни карти.

— С вашата платинена кредитна карта — поправи го Трейси.

Камерън се разсмя.

— Наистина сте от старата школа, а?

— Опитвам се. — Трейси вдигна чашата си.

— Но подобно нещо би могло да се случи. Финансова анархия. Или утопия. Зависи от гледната точка. Прибягването до по-традиционни тактики на терор от страна на Група 99 определено може да бъде представено като крачка в тази посока. Това би го направило съответстващо на възгледите им.

— Кажете ми за Хънтър Дрексъл. — Трейси реши да смени темата. Намираше Камерън за завладяващ и можеше да слуша теориите му цяла нощ. Но тя беше тук, за да открие Алтея, а за това ѝ трябваха не теории, а факти. Беше сигурна, че трябва да има връзка между Алтея и отвлечения американски журналист. Нещо, за което никой досега не беше помислил.

— Сигурен съм, че знаете за господин Дрексъл много повече от мен — предпазливо отвърна Камерън.

— Знам, че е отивал на среща с вас в Москва, когато Група 99 го е отвлякла.

— Точно така.

— Защо се съгласихте да се срещнете с него?

Камерън изглеждаше изненадан от въпроса ѝ.

— Дрексъл работеше върху материал за фракинг индустрията. Както несъмнено вече знаете. И по-точно върху корупцията в бизнеса.

— Чувам, че имало доста корупция.

— И аз така чувам. — Камерън се усмихна. — Предполагам, че е искал да говори с мен по тази тема, макар че не съм сигурен. Беше доста загадъчен по телефона. И разбира се, в крайна сметка така и не се срещнахме.

— Обикновено не давате интервюта — каза Трейси. — Всъщност, никога не давате. Според досиетата на ЦРУ, вие сте известен с това, че избягвате медиите.

— Известен? Наистина ли? — Камерън погледна иронично Трейси и отпи от жасминовия си чай. — Какво друго за мен се говори в досиетата на Грег Уолтън?

Трейси се изчерви. Помисли си за единствения му син Маркъс, починал от левкемия, и за развода му. Беше смущаващо да знаеш подобни лични неща за човек. Вече бе казала твърде много.

— Всичко е наред — каза Камерън. — Вярно е, че съм много уединен човек. След смъртта на сина ми се оттеглих почти напълно от публичния живот. Вярно е също, че не обичам журналисти. Всички дрънкат как трябва да скъсаме със зависимостта ни от саудитския петрол, а в същото време нямат никакви скрупули да ругаят фракинг бизнеса или да очернят еднакво всички петролни и газови компании.

— Тогава защо решихте да се срещнете с Дрексъл?

— Беше ми любопитно. Хънтър Дрексъл беше различен от всички останали.

— В какъв смисъл?

Камерън се замисли за момент.

— В по-добрия, предполагам. По-добър човек и с много по-добро перо. Четохте ли статията му в „Тайм“ за ловците на нацисти?

Трейси призна, че не я е чела.

— Задължително я прочетете — каза Камерън. — Чудесна творба. Трогваща, без да е сантиментална, с изключително добро проучване. Хънтър Дрексъл определено е много, много добър в работата си. Освен това е безстрашен. Разбира се, това си има и лошите страни, както е открил в Москва. Предполагам, че има много врагове.

— Например?

— Бивши любовници. Раздразнени любители на покера. Дрексъл е натрупал доста дългове. Има сериозно пристрастяване към комара. Героите на материалите му. Горедолу всеки издател, за когото е работил. — Камерън спокойно изброи потенциалните врагове на Дрексъл. — Той е чудесен писател, но освен това е чешит. Непредсказуем. Прочут с импулсивността си. От онези, които разчитат много на инстинкта си, без винаги да имат факти, които да го подкрепят. Когато някой реши да заведе дело за клевета, в крайна сметка издателят обира пешкира.

— Но нали казахте, че проучването за статията в „Тайм“ е било много добро? — напомни му Трейси.

— Да. Но това не се отнася за всичките му материали. Той е известен и с нечуваното си омаскаряване на публични лица. Помните ли сенатор Брейвърман?

Трейси се замисли.

— Онзи с оргиите ли?

— Да, само дето не е имало никакви оргии. Източникът на Дрексъл е бил напълно погрешен, объркал сенатора с някакъв друг мазен републиканец. Списанието, което пусна материала, вече го няма. Обяви банкрут по Глава 11 само за да изплати обезщетенията на Брейвърман. Но кариерата на сенатора така и не се възстанови. Дрексъл се измъкна от всичко това без дракотина и без абсолютно никакви угризения. Съдили са го повече пъти, отколкото всяка цигарена компания, и е изхвърлян от къде ли не.

— А Група 99? Защо им е трябвало да му посягат според вас?

— Не знам — призна Камерън. — Може би е открил нещо при проучванията си, което ги е засегнало? Иначе погледнато, не са естествени врагове.

Трейси реши да хвърли въдицата.

— Ами американското правителство? То ли е неговият враг?

Камерън се намръщи.

— Какво искате да кажете?

Грег Уолтън бе дал на Трейси изрични инструкции да не казва на никого, че Хънтър е избягал от специалната част, изпратена да го спаси. За негово съжаление, Трейси никога не си бе падала по следване на инструкции. Подобно на Хънтър Дрексъл, тя се доверяваше на инстинкта си, а той й казваше, че може да се довери на Камерън Крю.

Пое дълбоко дъх и разказа на Камерън цялата история. Как Хънтър е избягал. Как ЦРУ и МИ-6 работят заедно да го открият преди Група 99, засега неуспешно. Как президентът Хейвърс нагло излъга световните медии за случилото се през онази съдбова нощ в Словакия.

— Да му се не види — каза Камерън, след като тя свърши. — Но защо? Защо му е било да бяга от спасителите си? Особено след случилото се с нещастния капитан Дейли.

— Не знам — каза Трейси. — Но подозирам, че отговорът е у Алтея. Има някаква връзка между нея и Дрексъл. Усещам го с цялото си същество.

Ставаше късно, но нито Камерън, нито Трейси бяха готови да сложат край на разговора. Камерън плати сметката и се преместиха в един от по-малките барове на хотела. Настаниха се на една маса със свещи в ъгъла. Трейси си поръча коняк, а Камерън — сингъл малц.

— Разкажете ми за вас, Трейси — каза Камерън. — Уолтън спомена, че им помагате да открият Алтея. Но не каза защо. Къде пасвате във всичко това?

Трейси му разказа накратко. Как Алтея е пратила кодирано съобщение до ЦРУ, след като пряко е наредила бруталното убийство на Боб Дейли, и как е споменала името ѝ.

— Мисля, че ме познава. Със сигурност знае за мен.

— Но вие не я познавате, така ли?

— Блъскам си главата, естествено. Опитвам се да се сетя за някаква връзка. В живота ми има много посоки, в които пътищата ни може да са се срещали. Имам доста пъстро минало, така да се каже — призна Трейси.

Камерън повдигна закачливо вежди.

— Сериозно? Грег ми каза, че сте изкуствовед, но вече сте се оттеглили.

Трейси се разсмя с глас.

— Може да се каже и по този начин.

— А какъв е другият? Хайде. Любопитно ми е. Няма да кажа на никого, обещавам.

— Сложно е — рече Трейси. — Прекарах известно време в затвора, когато бях на двайсет и няколко. Но съм сигурна, че не съм срещала Алтея там.

— Защо сте били? — На Камерън му беше трудно да си представи тази красива и интелигентна жена зад решетките.

— За нещо, което не бях направила. — Трейси се усмихна сладко. — Освен това работех в банковия сектор, като компютърен специалист.

— Това вече звучи по-свързано с Алтея.

— Така е — съгласи се Трейси. — Но по онова време аз бях единствената жена в банката, ако не се броят секретарките. По-късно развих... ами, интерес към изящното изкуство — тактично каза тя. — И към много скъпите бижута.

— Към много скъпите бижута, принадлежащи на други хора? — предположи Камерън.

— Не за дълго. — Трейси се ухили. — Тогава живеях в Лондон, но пътувах много. Срещах се с интересни хора през този период от

живота ми, но въпреки това не се сещам за никой като Алтея. После, след като бракът ми се разпадна, се върнах в Щатите със сина си.

Нямаше намерение да споменава Ник, но името му се появи съвсем естествено. Сякаш още беше жив. Веднага щом го спомена, през лицето на Трейси мина облак. Промяната беше така внезапна, че Камерън нямаше как да не я забележи.

— Трейси? — Без изобщо да се замисля, той се пресегна през масата и сложи ръка върху нейната. — Добре ли сте?

— Нищо ми няма — излъга Трейси. Опитваше се да не поглежда Камерън в очите. В тях имаше нещо невероятно силно, което я караше да се паникьосва. И в миг осъзна какво е то.

„Напомня ми за Джеф.“

— Изобщо не сте добре — меко рече Камерън. — Моля ви, кажете ми какво не е наред.

За своя собствена изненада, Трейси вдигна очи и се чу да казва:

— Синът ми почина.

Не беше сигурна дали досега изобщо беше изговаряла на глас тези думи. Даде си сметка, че ги е държала в себе си, сякаш това може да ги направи по-малко реални. Разбира се, не беше се получило. Да го каже пред Камерън Крю, един почти напълно непознат, ѝ донесе огромно облекчение.

— Ужасно съжалявам. — Камерън стисна ръката ѝ. — Как се казваше?

— Никълъс. Загина при автомобилна катастрофа.

— Кога?

— Преди шест седмици.

Камерън не успя да скрие изненадата си.

— Преди шест седмици? Боже мой, Трейси, това е ужасно. Току-що?

Трейси го погледна неразбиращо. Току-що? Имаше чувството, че е станало преди цял един живот.

„Трябва да престана да го наричам инцидент. Беше убийство. Алтея, която и да е тя, уби сина ми.“

Лицето ѝ стана твърдо.

— Не би трябвало да сте тук. Да работите... — каза Камерън. — Трябва да си дадете известно време. Шест седмици са нищо. Като

мигване на око. Невъзможно е да сте проумели какво се е случило, още по-малко да сте преодолели мъката.

— Ако не работех, щях да умра — просто рече Трейси.

Камерън кимна. Разбираше това по-добре от всеки друг. Беше грешка. Но я разбираше. Необходимостта да си отвлечеш вниманието. Да намериш цел, каквато и да било цел, отвъд болката.

— Аз също изгубих сина си — каза той. — Маркърс. Беше на четиринайсет.

— Знам — сковано рече Трейси. — На същата възраст като Ник. Бил е болен от левкемия. Фондацията ви прави щедри дарения за проучвания, свързани с рака и лечението чрез стволови клетки.

„Тя цитира от досието ми“ — осъзна Камерън. Горката. Сякаш се намираще в транс. Самият той беше минал през това състояние в онези ранни, мрачни месеци след смъртта на Маркърс.

— Точно така — спокойно рече той. — Маркърс боледува дълго. Беше тежко, но означаваше също, че двамата с майка му имахме време. Да се подготвим. Сега съм много благодарен за това. Не съм сигурен, че бих се справил, ако го бях изгубил внезапно. Както вие вашето момче.

— Как се справихте? — чу се да пита Трейси. Камерън изглеждаше толкова спокоен, така овладян. Не като нея. Имаше ли някакъв трик, някакъв път, който е пропуснала?

Камерън бързо я разочарова.

— Много лошо — отвърна той. — Двамата с Шарлот се опитахме да останем заедно след това. Но мъката ни беше толкова различна. Тя имаше нужда да говори. А аз да работя.

„Също като мен.“

— И знам, че звучи глупаво, но само като погледнех лицето ѝ, всеки път се сецах за Маркърс — добави Камерън. — Не можех да го понеса.

Трейси си помисли за Джеф. Как Ник беше негов двойник във всяко едно отношение. Как мисълта да види отново Джеф и да говори с него за Ник я бе изпълнила с такава неопикуема паника, с такъв ужас, че беше избягала както от него, така и от стария си живот в Колорадо, затръшвайки вратата с такава сила, че трясъкът несъмнено отекваше и до днес в планините.

— Грег Уолтън смята, че Алтея може да е замесена в смъртта на Ник — сподели тя с Камерън. Беше шантаво как думите продължаваха да се изсипват от устата ѝ, сякаш тялото ѝ повръщаше някаква болест. — Затова съм тук. Затова се съгласих да се включа. Той мисли, че тя може да е извършила саботаж върху колата, в която пътуваше синът ми. Може дори да е сменила лекарствата му по-късно в болницата, докато докторите се опитваха да спасят живота му.

— Господи боже — ахна Камерън. — Защо?

— За да ме принуди да действам... Да се опитам да я открия... Или просто да ме нарани. Не зная, защото не знам коя е тя. Но ще науча — мрачно рече Трейси. — Накрая ще науча всичко.

„Знанието няма да те направи по-щастлива — помисли си Камерън. — Няма да го върне. И няма да ти донесе завършек, защото такова нещо не съществува.“

— Да бъда майка на Ник ме правеше друг човек. По-добър човек. А сега него го няма и тази част от мен също изчезна — каза глухо Трейси. — Мекотата. Вниманието, сдържането, даването на добър пример. Вече няма кого да защитавам.

— Освен себе си — напомни ѝ Камерън.

— Точно там е работата — отвърна Трейси. — Не съм сигурна дали имам своя същност, или поне такава, за която да ми пука. Звучи ужасно, но всъщност е изумително освобождаващо. Нямам никакви предели, никакви ограничения. Чувствам се безразсъдна. — Най-неочаквано и неуместно тя започна да се смее. — Сигурно изглеждам като побъркана!

— Не и на мен.

Смехът на Трейси секна така внезапно, както беше започнал. Когато заговори отново, беше ужасно сериозна.

— Била е тук, в Женева. Алтея. Знам, че е била. Изпуснах я този път, но приближавам.

— Е, ако мога да помогна по някакъв начин, бих се радвал да го направя — каза Камерън. Той пусна с неохота ръката ѝ и извади визитка от джоба си. Написа на гърба личния си номер и я даде на Трейси. — Обаждайте се по всяко време, Трейси. За каквото и да било.

Трейси взе визитката.

— Ще го направя — с благодарност рече тя. — И благодаря за вечерята.

— Удоволствието беше изцяло мое. — Камерън стана. — По-добре да вървя. Утре рано имам срещи.

Трейси го гледаше как се отдалечава. Още не можеше да повярва съвсем, че е прекарала цялата вечер в такъв приятен разговор с човек, когото почти не познаваше. Но може би именно защото не познаваше Камерън Крю, бе в състояние да говори с него. Да разкрие истинските си чувства, истинската си болка. „Като двама ветерани от Виетнам сме. Непознати, но и в известен смисъл роднини, свързани от загубата на децата ни.“

Завесата на загубата се беше спуснала над живота и на двамата и им бе дала нещо като емоционално улеснение. Като копче за бързо превъртане напред в отношенията им. „Но бързо превъртане към какво?“.

Още усещаше топлината на дланта на Камерън върху своята. Гузно разпозна отдавна забравените признаци на възбуда в тялото си. Едва доловими черти от една част от нея, която някой някога беше имал.

„Животът продължава. Нали така казват хората?“. Трейси не беше съгласна. Струваше ѝ се, че нейният живот няма защо да продължава, не и без скъпия ѝ Никълъс. Това, което правеше сега, не беше живеене. А съществуване. Проста механична работа. Вдишване, издишване. Ядене, спане. Ден, нощ. Всичко друго би било предателство.

Тази нощ се усещаше като нещо друго. Разговорът с Камерън Крю, вглеждането в тъжните му, напрегнати очи. Беше ѝ харесало.

„Това не трябва да се случва отново.“

В женевския си апартамент (Камерън Крю имаше апартаменти във всеки град, в който правеше бизнес) Камерън лежеше буден, загледан в тавана.

„Това не трябва да се случва отново.“

Беше си позволил да бъде прекалено открит с Трейси Уитни. Прекалено непредпазлив. Камерън от опит знаеше колко е опасно да разкриеш сърцето си. Какви ужасни последици би могло да има подобно нещо.

И въпреки това усещаше силна връзка с тази жена. Беше усетил съчувствие. И сродна душа. Както и нещо друго. Нещо много по-опасно.

Желание.

Камерън желаше Трейси.

Осъзнаването го изпълни с вълнение. И със страх. Затвори очи, превключи на желязната си дисциплина и си заповяда да заспи.

13.

— Фул хаус.

Дебелакът се ухили, разкривайки най-грозните зъби, които Хънтър бе виждал, и посегна през масата да прибере печалбата си. Ръката на Хънтър се стрелна да го спре.

— Съжалявам, Антоан. — Хънтър бавно свали на масата четири великолепни валета. — Мисля, че играта е моя.

Французинът издаде звук, отчасти гневен, отчасти на изумление. Джак Хенли, или както там бе истинското му име, се бе появил в Рига преди седмица и без никакво бавене се зае да обере всяка по-голяма маса за покер в града. Тази вечер залозите не бяха особено високи. Французинът можеше да си позволи да изгуби, както и латвийският бизнесмен, който участваше в играта. Въпреки това в Джак Хенли имаше нещо, някаква американска арогантност, дегизирана като скромност, която започваше да играе по нервите на всички. Както и фактът, че винаги излизаше от играта, когато беше на печалба.

— Наистина ли стана това време? — Хънтър погледна стария часовник в ъгъла на стаята. — Мисля, че е най-добре да приключвам.

Предпочиташе Латвия пред Румъния и Рига особено много му хареса — град, изпълнен както с история, така и с романтика. Хотелът му гледаше направо към купола на катедралата в стария град Векрига — сграда, издигната през тринайсети век, в която все още се усещаше присъствието на рицари в блестящи брони и смутени девойки. Преди две седмици Група 99 беше организирала прелитане над катедралата, при което бяха пуснали стотици червени балони, пълни с пари за просяците, които продължаваха да се стичат тук с надежда за милостиня. Само през последния месец организацията бе преразпределила повече от милион евро за бедните в Европа, чрез балони или не така драматично, като просто превеждаше парите в банковите сметки на обеднели граждани и на различни благотворителни и неправителствени организации, най-вече в Гърция.

Хънтър прекарваше дните в Рига в работа по материала си, а нощите — в игра на карти. Искаше му се да можеше да остане по-

дълго, но бе твърде рисковано. След Румъния започна да използва измислени имена и лека-полека да променя външността си. Знаеше, че от ЦРУ рано или късно ще го открият. Просто се надяваше да остане под радара докато завърши материала си, докато истината види бял свят. Ако...

Куршумът изсвистя покрай лявото му ухо. Беше посещавал достатъчно бойни зони и можеше да разпознае звука, макар че самият изстрел бе заглушен. „Професионалист.“ Хънтър инстинктивно се хвърли на земята и трескаво запълзя на ръце и крака към стената от едната страна на алеята, далеч от светлината на уличните лампи. Изсвистя втори куршум. Този път се удари в нещо метално. Може би кофа за боклук някъде отпред? Или стълб от ограда.

Огледа се. Тесните улички около апартамента на Антоан бяха напълно пусли по това време на нощта. Не можеше да види нападателя си или когото и да било в тъмното. Единствената му надежда беше да бяга, да се опита да стигне до някоя главна улица или площад, където да намери безопасност в тълпата.

Докато спринтираше към улица Ремтес, умът му препускаше побързо от краката му. Имаше около пет хиляди долара в джобовите си, но беше сигурен, че онзи, който стреля по него, не се интересува от пари. Беше приел, че американците го искат жив — това определено беше така в Словакия. Но явно нещо се беше променило. „Освен ако не са от ЦРУ. Освен ако са...“

Изсвистя поредният куршум и този път чу как някой тича зад него — ботуши, бърхтещи паважа също като неговите. Светлините на трамвай блеснаха право към него и за момент го заслепиха. Обзет от паника, Хънтър се обърна. Последното нещо, което видя, бе лицето на Аполон. Садистичните му очи светеха от възбуда, докато вдигаше оръжието. Насочи го между очите на Хънтър и спокойно дръпна спусъка.

Сали Фейърс спеше дълбоко, когато мобилният ѝ иззвъня.

— Можеш ли да говориш?

За първи път чуваше Хънтър от близо месец. Звучеше задъхан и неспокоен. „Сигурно току-що се е измъкнал от прозореца на спалнята на някоя омъжена жена, гонен по петите от съпруга ѝ.“ В типичния си

стил Дрексъл беше поискал от Сали да направи нещо за него, нещо сложно, отнемащо време и без никаква полза за самата нея, след което изчезна. Вярно, че най-могъщото правителство на света беше по петите му, да не споменаваме и група потенциално убийствени терористи. Но въпреки това си оставаше много дразнещо.

— Не.

— Намери ли нещо? Нещо за генерал-майор Франк Дориън?

— Коя част от „не“ не разбра, Хънтър. Един след полунощ е, мамицата му.

— Не затваряй! — Беше вик, изпълнен с паника и отчаяние. За първи път Сали долови истински страх в гласа на Хънтър. — Моля те.

— Къде си? — Тонът ѝ омекна. — Какво е станало?

Хънтър се поколеба.

— Или ми имаш доверие, или не — ядосано каза Сали и разтърка очи, за да се разсъни. — Защото ако ми нямаш, аз съм дотук. Писна ми да се трепя заради този твой тъп материал. И съм дотук с пазенето на тайните ти.

— В Рига съм — каза Хънтър. — Група 99 току-що се опита да ме убие.

Разказа ѝ за Аполон, похитителя му в Словакия и мъжът, който беше застрелял Боб Дейли.

— Стреля право в мен. Онзи камион изникна от нищото и препречи изстрела. Когато отмина, него вече го нямаше.

— Знае ли къде си отседнал?

— Предполагам — задъхано рече Хънтър. — Трябва да ме е проследил до мястото, където играех покер. Освен ако някой от играчите не му е снесъл информацията. Така или иначе, не мога да се върна в хотела. Оставих куп бележки там. Проучвания. МАМКА МУ!

Сали седна в леглото.

— Всичко е наред. Жив си. А и всичко е в главата ти, нали?

— Предполагам. — Дишането на Хънтър започна да става по-нормално. — Е, намери ли нещо?

— Зависи от представата ти за нещо — отвърна Сали, която вече напълно се беше разсънила. — Генерал Франк не е убил принц Ахилеас. В това съм напълно сигурна.

Хънтър пусна дълга разочарована въздишка.

— Но наистина работи за МИ-6. И е част от екипа, който те търси.

— От МИ-6 ме търсят, така ли?

— Да — каза Сали. — След убийството на Боб Дейли американското и британското правителство са създали съвместна разузнавателна спецчаст, която да спре Група 99. Предполагам, че в рамките на споделянето на информация янките са казали на нашите момчета истината за случилото се в Словакия, че си беглец. Изглежда смятат, че вероятно си в съюз с Група 99. Че отвлечането ти може да е било инсценирано.

Хънтър не каза нищо.

— Така ли беше? — попита Сали.

— Току-що ти казах, че се опитаха да ме убият — извика Хънтър. — Какво друго откри?

— Всичко това са слухове. Но изглежда, че на британците много им се иска да те открият преди американците. Твоят човек Франк Дориън изобщо няма доверие на ЦРУ.

— Е, поне двамата с него имаме нещо общо — остроумно отбеляза Хънтър.

— Не съм толкова сигурна — каза Сали. — Доколкото оставам с впечатление, Дориън е много дисциплиниран и дълбоко консервативен човек. Не одобрявал принц Ахилеас. По всичко личи, че момчето е било гей. Генерал Дориън може и да не го е убил, но със сигурност го е тормозил. Може да се твърди, че е докарал горкото хлапе до самоубийство.

Хънтър не беше сигурен, че би нарекъл привилегирания гръцки принц „горкото хлапе“, но Сали имаше право.

— Ахилеас е познавал Боб Дейли. Не са били точно приятели, но изглежда са се погаждали. Генерал Дориън е познавал и двамата и е харесвал Дейли.

— Боб беше от хората, които лесно се харесват — каза Хънтър. Това не бяха новините, които се беше надявал да чуе за Франк Дориън. И следователно му се налагаше да премисли някои неща. Но все пак информацията беше интересна, особено онази част, че британците също го издирват.

— Хънтър? — Гласът на Сали изведнъж стана някак много далечен.

— Да?

— Кажи ми върху какво работиш. Прати ми бележките си и всичко останало като резервно копие.

— Не мога да го направя.

— Едва не са те убили — напомни му Сали. — Да не би да искаш ако умреш, материалът ти да умре с теб?

— Не. Но предпочитам да умре с мен, отколкото с теб.

— Не те разбрах.

— Не се опитват да закопаят мен, Сал — каза Хънтър. — А истината. Не мога да те излагам на риск.

— Аз се излагам на риск — каза Сали.

— Благодаря за помощта.

Сали си помисли да го помоли да не затваря, но знаеше, че е безсмислено.

След като разговорът приключи, тя се отпусна в леглото и се загледа в тавана.

„Какво си намислил, Хънтър Дрексъл? За какво всъщност става въпрос, по дяволите?“.

Запита се колко ли различно можеха да се развият нещата помежду им, ако можеше да му се довери.

Франк Дориън изчака жена си да заспи дълбоко, след което тихичко се измъкна от леглото.

Слезе в кабинета си, запали лампата на бюрото и включи лаптопа на принц Ахилеас. След смъртта на момчето бе имал съвсем малко време да прерови стаята му, но беше жизненоважно да се добере до малкия „Макбук Еър“ на гърка. Франк го пъхна в куфарчето си, докато принцът още висеше и се полюшваше. Не изпита абсолютно никаква вина.

МИ-6 възстановиха десетки изтрити имейли, много от които криптирани.

Франк Дориън беше прочел всички.

Сега устните му се свиха с отвращение от порнографските снимки пред него. Всички бяха на извратени млади мъже на различни етапи от сексуално унижение. „Какво му става на този свят? Ама че гадост.“

През последните няколко седмици около казармата душеше някаква журналистка и задаваше въпроси. Несъмнено поредният наивен либерал, очакващ от армията да спазва гражданските закони, като в същото време по някакъв вълшебен начин пази страната от злото. Хората не си ли даваха сметка, че бушува война? Не война между държави, а на идеологии, война между правилното и неправилното.

Франк Дориън знаеше за госпожица Фейърс. Засега имаше по-важни задачи, но нямаше да търпи някой да се опитва да се изпречи между него и дълга му. Нямаше да е зле госпожица Фейърс да се оглежда с четири очи.

Насочи вниманието си обратно към имейлите и впери поглед като хипнотизиран в горния ляв ъгъл на последното изтрито съобщение на Ахилеас.

Там радостно се рееше самотно червено балонче.

Агент Милтън Бък имаше лош ден.

И беше на път да стане още по-лош.

Британците го лъжеха. Сигурен беше. Твърдяха, че нямат напредък в издирването на Аполон и Алтея и че не са чували нищо за Хънтър Дрекслъ. Но само по тона на генерал Дориън си личеше, че го лъже в очите. „Стягат примката. Ще направят всички ни на глупаци!“.

Разбира се, в играта на скриване на информация трябваше да има най-малко двама играчи. Проблемът бе, че американските служби нямаха напредък в спестяването на сведения от МИ-6. Пътуването на Трейси Уитни до Женева беше провал, тотално задънена улица. Група 99 танцуваха върху гроба на Хенри Кранстън, а ФБР и ЦРУ не можеха да направят нищо. Провалите на Трейси се отразяваха пряко на Милтън Бък. Умираще от яд, че трябва да работи с нея, но шантавата връзка с Алтея не му оставяше възможност за избор. Сигурен бе, че Трейси също го лъже — тя несъмнено знаеше коя е Алтея или най-малкото имаше някакви подозрения, — но, разбира се, нямаше как да го докаже.

На всичкото отгоре Грег Уолтън му дишаше във врата ден и нощ. Вероятно защото президентът дишаше във врата на Уолтън, но на агент Бък не му пукаше за това. Пукаше му от факта, че за пореден път

шансът за значително изкачване в кариерата се изплъзваше между пръстите му благодарение на некадърността на Трейси Уитни. А като за капак жена му беше в мензис и му надуваше главата всеки път, когато прекрачваше прага. Което и обясняваше защо в осем вечерта Милтън Бък още беше зад бюрото си в кабинета и се взираше безсмислено в екрана на компютъра.

Когато щракна върху папката с документите, екранът внезапно угасна.

„Какво става, по дяволите?“.

Опита няколко други приложения. Едно по едно всички те се изключваха като домино.

Вдигна телефона.

— Джаред. Идвай тук — излая той на системния администратор.
— Лаптопът ми току-що умря.

— Като всички останали, сър — отвърна техникът. Май... май имаме пробив. Нещо... Ох, мамка му.

Милтън Бък погледна отново към екрана.

Черният фон се изпълваше с червени балони.

Грег Уолтън вдигна на второто позвъняване.

— Знам — каза той на Бък. — Същото в момента се случва и в Лангли. Нашите момчета работят по въпроса. Проследяваме атаката.

Той затвори.

Десет минути по-късно се обади отново.

— Хакерът е в Лондон.

— Сигурни ли сте? — попита Милтън Бък.

— Напълно. Успяха да я проследят дотам.

— Нея?

— Аха. Алтея е. По-малко от минута след като Трейси откри местоположението, тя се свърза пряко с нас и пое отговорността.

— Но това е невъзможно — занарежда Бък. — Как е успяла да влезе отново, по дяволите? Преправихме цялата система след последния пробив. Всяка защитна стена, всяка парола, всеки програмен ред.

— Знам какво сме направили, Милтън — рязко отвърна Грег Уолтън. — Очевидно не е било достатъчно. Този вирус е много по-лош

от предишния. Три четвърти от файловете ми са отишли по дяволите. И става все по-зле.

— По-зле ли? В какъв смисъл? — Главата на Милтън Бък започваше да пулсира.

— Според Трейси, вирусът произхожда от Албърт Ембанкмънт 85.

— Албърт Ембанкмънт ли? — Пулсирането се усили. — Това не е ли...

— Аха. — Грег Уолтън въздъхна тежко. — Централата на МИ-6.

14.

— Няма начин да е тръгнал оттук. Никакъв. Ако трябва да съм честен, госпожице Уитни, не мога да повярвам, че изобщо обсъждаме това.

Джейми Макинтош изглеждаше свестен човек, но Трейси виждаше, че нервите му са опънати до скъсване покрай последната кибератака на Група 99. Непрекъснато чоплеше ноктите си и левият му крак отмерваше нервен ритъм, докато я слушаше.

„Нищо чудно, че е разтревожен“ — помисли си Трейси. Алтея не само че беше съсипала и сериозно засрамила американските служби, но и бе успяла успешно да натопи британците за станалото, като по този начин накара двамата съюзници да се хванат за гушите точно когато сътрудничеството бе жизненоважно.

— Съгласна съм — опита се да го успокои Трейси. — Никой не намеква, че Алтея е някой от вашите хора.

Според проучването на Трейси, по-малко от 12% от служителите на МИ-6 бяха жени, като огромното мнозинство от тях заемаха незначителни административни или секретарски длъжности. От онези, които бяха достатъчно образовани или високопоставени, за да имат възможността да планират успешна кибератака, нито една не отговаряше дори бегло на профила на Алтея.

— Но тя е компрометирала системите ви, както компрометира и нашите. Нарочно е нагласила нещата така, че да изглежда сякаш атаката е дошла отвътре. Това ни казва някои неща за нея.

Генерал-майор Франк Дориън изглежда подозрително Трейси.

— Като?

— Като факта, че знае как действат западните разузнавателни служби. Моето предположение е, че тя или е бивша шпионка, или познава някой вътрешен човек.

— Познава вас, госпожице Уитни — напомни ѝ Франк Дориън. — Предполагам, че е прекалено да се надявам, че паметта ви се е задействала? Че внезапно сте се сетили за някаква връзка?

Трейси присви очи. Негодуваше срещу намека на генерала, че лъже, че не познава Алтея. Че крие нещо. Освен това не харесваше начина, по който я гледаше над онзи свой надменен патрициански нос от мига, в който влезе тук.

— Тя знае за мен — поправи го Трейси. — Но същото се отнася за всеки, който е работил тук преди петнайсет години.

— Добре. — Джейми Макинтош разтърка очи. — Ще разгледаме версията за бивша шпионка. Не е зле Грег Уолтън да направи същото, макар да признавам, че според мен грешите.

— Имате ли някакви алтернативни предложения? — попита Трейси.

— Аз имам — обади се генералът. — В „Таймс“ има една млада журналистка на име Фейърс. Сали Фейърс. Появи се в Сандхърст и разпитваше за мен и за смъртта на принц Ахилеас. Изглежда работи по някаква безумна конспиративна теория, според която съм посегнал на младежа, за да го накарам да замълчи.

— За какво да замълчи? — попита Трейси.

— Нямам представа. — Франк изглеждаше отегчен. — Но знам, че тя разпитваше и за капитан Дейли и дали двамата с принца са се познавали.

— Познаваха ли се?

Франк я погледна право в очите.

— Не. Може да са се разминавали в коридора или на плаца, но това е всичко. Капитан Дейли беше образцов войник. Принц Ахилеас... не беше. Идеята двамата да са били приятели е откровено обидна.

Неприязънта на Дориън към младия гръцки принц бе осезаема. На Трейси ѝ се стори странно, че изобщо не се опитва да я скрие. В края на краищата, момчето бе мъртво.

— Оказва се, че госпожица Фейърс е и бивша приятелка на неуловимия господин Хънтър Дрексъл — продължи Дориън.

Трейси повдигна вежди.

— И е написала редица влиятелни материали в миналото, в които се обявява против хидравличното разбиване, сред които и една изпепеляваща статия за компанията на Хенри Кранстън. Това са прекалено много връзки с Група 99, за да ми харесва.

„И на мен“ — помисли си Трейси. Помнеше какво ѝ бе казал Камерън Крю за сделката, която бе сключил — Хенри Кранстън с гърците за добив на шистов газ и която била зарязана след самоубийството на Ахилеас. Сега „Крю Ойл“ разполагаше с нея. За пореден път Трейси изпита чувството, че пред очите ѝ се въртят точки, които могат да разкрият ясна картина само ако ги погледне по подходящия начин.

Чутото не я предразположи към Франк Дориън. Той бе арогантен, груб и твърде предубеден. Но в случая трябваше да се съгласи с него. Госпожица Фейърс будеше интерес.

— Разговаряхте ли с нея?

— Франк не е подходящият човек за целта — намеси се Джейми Макинтош. — Ясно е, че онази Фейърс вече му няма доверие. Тъй като е възможно тя да е единствената ни връзка с Хънтър Дрексъл, не можем да си позволим да я отблъснем. Помислихме си, че може би вие ще опитате?

След като Трейси излезе, Франк се обърна към Джейми.

— Нямам ѝ доверие.

— Ти нямаш доверие на никого, Франк.

— Сериозно говоря. Някой трябва да я следи. Не бива да я изпускаме от очи дори за секунда.

Джейми Макинтош се опита да прикрие раздразнението си от това, че един подчинен му казва как да си върши работата.

— Не се безпокой, генерале — невъзмутимо отвърна той. — Погрижили сме се.

Джеф Стивънс излезе от клуба на Пикадили под проливния дъжд. Водата се лееше от чадъра му, докато напразно оглеждаше улицата за свободно такси. Навсякъде около него хората тичаха да се скрият някъде, шмугваха се в магазини или се свиваха под навесите на автобусните спирки.

— Господин Стивънс?

До него сякаш от нищото се бе материализирал светлорус мъж в омачкан шлифер.

— Може ли да поговорим? — Мъжът посочи към лъскав черен даймлер с дипломатически номера, който бе спрял до тротоара. — Насаме.

Джеф се намръщи подозрително.

— Познаваме ли се?

— Още не. — Джейми Макинтош се усмихна приветливо и добави: — Става въпрос за Трейси Уитни.

Без никакво колебание Джеф затвори чадъра и се качи в колата.

След като излезе от емблематичната сграда на МИ-6 на Албърт Ембанкмънт, Трейси реши да се разходи, за да проясни главата си. Пресече Воксхол Бридж и зави наляво към Белгравия и Челси, нейната някогашна територия. Отначало само заръмя, но скоро започна да вали сериозно. Трейси се вмъкна в едно магазинче за вестници и списания, купи си евтин чадър и продължи нататък.

Близо час вървеше безцелно и си мислеше за Сали Фейърс и какъв е най-добрият начин да подходи към нея утре. Понякога изпадала в паника, че изобщо не е постигнала напредък в откриването на Алтея, откакто е дошла. Дали разговорът със Сали не целеше отклоняване на вниманието? Дали генерал Дориън я е пратил нарочно за зелен хайвер, за да я отклони от следата? Нямаше доверие на Франк Дориън, това беше ясно. От друга страна, както бе казала на Камерън Крю, инстинктивно усещаше, че Хънтър Дрексъл е основната връзка във всичко това. Хънтър и фракнинг индустрията заедно държаха ключа към самоличността на Алтея и връзката ѝ с Група 99. Ако Сали Фейърс можеше да каже на Трейси нещо, което да хвърли някаква светлина върху Хънтър Дрексъл и загадъчния материал, върху който работеше, то срещата си заслужаваше. Независимо от мотивите на генерал Дориън.

Откри, че ѝ се искаше да има някого, с когото да поговори за всичко това. С болка осъзна, че в живота си няма близки хора — или са мъртви, или ги е изгубила завинаги. Любимите ѝ родители. Джеф. Блейк Картър.

И изведнъж се сепна. „Зная къде трябва да ида.“

Гробището се намираше до Фулъм Роуд, на границата с Челси. Когато Трейси стигна там, вече се беше спуснал здрач. Мокрите от дъжда гробове блестяха зловещо под сребристата луна. Дъждът продължаваше да вали, както се бе сипал целия следобед. Капките барабаняха по чакъла на пътеките като безброй гневни куршуми, изстрелвани от злостното небе. Дълбоки локви принуждаваха опечалените и хората, разхождащи кучетата си, да газят мократа кална трева.

Гюнтер Хартог, бившият ментор на Трейси и Джеф и нещо като баща на Трейси в онзи див период от живота ѝ, винаги беше обичал това място. Самата Трейси така и не го разбираше. За нея солидните викториански гробове, изсечени от мрачен сив камък, бяха дълбоко потискащи. Но не и за Гюнтер. Трейси чуваше гласа му, сякаш стоеше до нея.

— Това е тръпката на готиката, скъпа моя! Кичозността ѝ. Почти очакваш Ебенизър Скрудж^[1] да изскочи зад някой камък и да те награби. Мууу-ха-ха-хааа!

Дълбокият му мелодраматичен кикот караше Трейси да се смее.

Запита се дали някога отново ще се смее така.

На вечерята с Камерън Крю в Женева беше изпитала някакви слаби импулси на щастие. Но последвалото чувство за вина бе толкова дълбоко и смазващо, че не бързаше да повтори преживяното.

„Страхувам се да съм щастлива — осъзна тя. — Страхувам се да живея.“

И въпреки това знаеше, че трябва да живее. За да отмъсти за смъртта на Ник.

Най-неочаквано я изпълни чувство за поражение. „Никога няма да открия Алтея. Никога няма да разбера какво всъщност е станало със скъпия Ник.“

Да проследиш някого във виртуалното пространство не беше нищо, но и нямаше особено значение в реалния свят. Да се опитваш да предвидиш следващия ход на невидима жена бе като да се мъчиш да играеш шах с дух.

„Така ли се е чувствала полицията, докато се мъчеше да ни хване с Джеф преди години? Дали това чувство на безсилие не е довело до полудяването на Даниел Купър?“.

Не, напомни си Трейси. Купър беше побъркан убиец много преди да я срещне.

„Не е заради теб, Трейси. Вината не е твоя.“

Най-сетне стигна гроба на Гюнтер. Въпреки цялата си любов към готическите измишльотини, накрая добрият му вкус бе надделял и той се бе спрял на прост, невзрачен надгробен камък без разните водоливници, рози или кръстове с тръни.

Надписът гласеше просто *Гюнтер Хартог — колекционер и датите.*

Трейси застана до камъка така, че чадърът да предпазва и двамата. Не беше донесла цветя или каквото и да било друго. Вече бе тук, но дори не бе сигурна защо е дошла. Знаеше само, че се нуждае от утехата на стар приятел. На някой, който я беше обичал.

Докато дъждът барабанеше по чадъра ѝ, Трейси затвори очи и си позволи да почувства болката. Загубата. Подобно на лента, лицата на любимите ѝ хора се зареяха пред нея.

Баща ѝ.

Майка ѝ.

Гюнтер.

Блейк.

Никълъс.

Джеф Стивънс още бе тук, разбира се. Но след като Ник го нямаше, за Трейси щеше да е твърде болезнено да види отново Джеф. Със същия успех можеше и да е мъртъв.

— Сама съм, Гюнтер — промълви Трейси в тъмнината. — Напълно сама.

Застанала наред калното лондонско гробище, Трейси падна на колене и заплака.

Джеф седеше на задната седалка и мълчеше зашеметен.

Джейми Макинтош говореше вече близо четирийсет минути. През цялото време Джеф го слушаше, премисляше чутото. Най-после се обади.

— Вярвате ли, че онази Алтея наистина е убила Ник?

— Не знам — честно каза Джейми. — Знам, че Трейси го вярва. Но е възможно от ЦРУ да са ѝ пробутали тази идея, за да я накарат да

се включи.

Джеф обмисли думите му и кимна.

— Добре.

— Знам, че Алтея е наредила убийството на капитан Дейли и вероятно на Хенри Кранстън — каза Джейми. — Знам също, че представлява сериозна опасност за западната сигурност.

— Това изобщо не ме интересува. — Джеф махна пренебрежително с ръка.

— Но ви пука за Трейси, нали?

— Разбира се.

— Значи ще ни помогнете? Знам историята ви, Джеф. — Тонът на Джейми Макинтош омекна. — Досието на двама ви с Трейси е дебело като Корана и е отпреди близо двацет години.

— Не се и съмнявам — каза Джеф горделиво.

— Ако някой разбира как мисли тя, как действа, това сте вие. Моля ви. Ако не заради нас, заради нея.

Джеф затвори очи. Този човек искаше — британското правителство искаше — да следи Трейси. Не просто да следи физическите ѝ ходове. А да предвижда стратегията ѝ, да я шпионира, да я надхитрява. Да си *играе* с нея. МИ-6 искаше да открие Алтея и Хънтър Дрекъл преди ЦРУ. Искаха да победят. Трейси беше звездата на американците. Джейми искаше Джеф да стане тяхната.

Да следи Трейси. Да надхитри Трейси. Да защитава Трейси, или да се опитва да го направи. Точно така Джеф Стивънс бе прекарал по-голямата част от зрелия си живот. Или поне най-добрата част от него.

Разбира се, тя сигурно щеше да го намрази заради това.

Отвори очи и погледна Джейми Макинтош.

— Кога започвам?

Когато Трейси се събуди, от прозореца струеше ярка слънчева светлина. За момент си помисли, че е у дома в Колорадо. Светлината в Стиймбоут Спрингс бе винаги ослепителна, дори през зимата. Но реалността скоро си дойде обратно на мястото.

Намираше се в Лондон, в скромния хотел „Пимлико“, за който плащаше Управлението. Завесите от червена дамаска бяха дръпнати. Отвън се чуваха клаксони. Часовникът до леглото показваше 11:15.

11:15? Трейси разтърка очи. Как беше възможно? Трябва да е спала четиринайсет часа — първата цяла, лишена от сънища нощ след смъртта на Ник. Не помнеше как се е върнала в хотела от гробището, нито колко време беше седяла на колене, хлипайки, при гроба на Гюнтер Хартог, докато тялото ѝ вече нямаше какво да даде. Помнеше обаче как се върна в стаята си и колко ужасно студено ѝ беше. Беше се съблякла и възнамеряваше да вземе горещ душ, но изтощението явно беше надделяло, преди да стигне до банята. Беше допълзляла до завивките и потънала в толкова дълбок сън, сякаш бе изпаднала в кома.

Имаше нужда да се наплаче и наспи. И беше успяла, благодарение на Гюнтер Хартог. „Благодаря ти, мили Гюнтер.“ Усещаше чудесно тялото си, умът ѝ бе бистър и буден. Но сега нямаше време да се наслаждава на тези нови усещания. Трябваше да хване Сали Фейърс, преди да е излязла от офисите на „Таймс“ за обедна почивка.

Трейси скочи от леглото и навлече джинси и пуловер.

Десет минути по-късно седеше в поредното черно такси на път към Уопинг.

[1] Герой от „Коледна песен“ на Чарлз Дикенс — Б.пр. ↑

15.

Сали Фейърс бързаше към метрото, когато някаква жена с вид на бездомница я приближи.

— Сали!

— Да — неуверено каза Сали. Жената каза името ѝ, сякаш я познаваше, но Сали бе сигурна, че никога не беше я виждала преди. Огромните, тъжни зелени очи, високите скули и дребното, птиче тяло като на дете бяха толкова поразителни, че нямаше как да не ги запомни. — Срещали ли сме се?

— Не. Името ми е Трейси Уитни.

„Това трябваше ли да означава нещо?“

— Трябва да поговорим.

— За какво? — Сали погледна часовника си. Нямаше време да си играе на гатанки с дребни женици. Бойлерът ѝ беше повреден и досадните хора от „Еон“ трябваше да дойдат в апартамента ѝ след половин час, за да го поправят. — Ако става дума за някаква история, можете да се обадите в новинарския отдел. — Тя бръкна в джоба си за визитка.

— Става дума за Хънтър Дрекъл — каза Трейси.

Сали замръзна.

— Не тук — прошепна тя. Надраска адрес на едно листче и го подаде на Трейси. — Това е кафене до пазара на Ийст Стрийт. Ще се видим там след дваайсет минути.

Кафенето бе мръсно, със запотени прозорци. Миришеше на пържен бекон и силен чай, а клиентелата май изцяло се състоеше от полски строители. Трейси го хареса на мига.

— Местна ли сте? — попита тя Сали.

— Вече не. Като студентка живях в този район. За кратко. — Сали не беше в настроение за празни приказки. — Коя сте вие?

Поръчаха си чай и Трейси ѝ разказа редактираната версия. Че работи с контратерористичния отдел на ЦРУ срещу заплахата от Група

99.

— По-конкретно се опитвам да проследя една американка, за която се предполага, че е сред лидерите им. Смятаме, че е изиграла основна роля в убийството на капитан Дейли и в отвличането на Хънтър.

Сали я погледна скептично.

— Значи сте агент на ЦРУ?

— Не точно. — Трейси сипа захар в чая си. — Работя с тях, не за тях. По-скоро може да се каже, че съм консултант. Един вид.

— Как ме открихте? — попита Сали. Бръкна в джоба си, извади диктофон и натисна копчето за запис. Трейси я погледна. — Просто предпазна мярка. Нещо против?

— Ни най-малко — каза Трейси. — Генерал Франк Дориън ми даде името ви.

— А! — Сали завъртя очи. — Генералът.

— Не сте ли му почитателка? — попита я Трейси.

Сали се усмихна.

— Че кой е?

Трейси също се усмихна.

— Може би госпожа Дориън?

„Харесвам тази жена“ — помислиха си едновременно и двете.

— И какво ви каза генералът? — попита Сали.

— Само че сте задавали въпроси за него и за самоубийството на принц Ахилеас. И че двамата с Хънтър Дрексъл сте били близки.

— Хънтър е близък с много жени — ехидно рече Сали.

— Не че би ви се доверил да проследите някаква история за него. Докато бяга от Група 99 и от американското правителство и вероятно се страхува за живота си — каза Трейси.

Сали я погледна с възхищение.

— Значи е жив? Свърза ли се с вас?

Сали се съсредоточи върху чая си. Инстинктивно харесваше Трейси Уитни, но се беше случвало инстинктът ѝ да греши. И се беше заклела на Хънтър, че няма да каже на никого, че поддържат връзка.

Трейси усети колебанието ѝ.

— Ако Група 99 го намерят преди нас, ще го убият — каза направо тя. — Независимо дали Хънтър го вярва или не, опитваме се да спасим живота му. Но се нуждаем от помощта ви, Сали.

Над масата се възцари тежка тишина. Накрая Сали я наруши.

— Добре. Да, жив е. Да, разговаряхме. Само че не знам къде се намира. А дори да знаех, нямаше да ви кажа.

— Върху какво работи той?

— Не знам.

— Трябва да знаете нещо — притисна я Трейси. — Помолил ви е да поразровите около Франк Дориън, нали? Защо?

— Кълна ви се, не знам. — Сали прокара раздразнено длан по мръсната си руса коса. — Хънтър по-скоро би умрял, в буквалния смисъл, отколкото да допусне някого до работата си. Дори мен. Знам само, че подозираше, че генералът е замесен в смъртта на гръцкия принц. Затова ме помоли да го проуча.

— И замесен ли е? — Трейси се опита да зададе въпроса небрежно.

Сали поклати глава.

— Не. Било е самоубийство. Както казах и на Хънтър, около онзи тип няма нищо гнило. Наистина нищо. Франк Дориън не е цвете за мирисане, но е чист като капка. Никога не е играл комар, почти не пие, никога не е бил наказван, никога не е изневерявал на жена си. Готова съм да се обзаложа, че ризите в гардероба му са подредени по цветове. Може да е груб и малко смахнат, но да си маниак на тема ред и дисциплина не те прави убиец.

— Да, така е — съгласи се Трейси. — Но въпреки това Хънтър го подозира, така ли?

— Подозира го в нещо — каза Сали. — Не мисля, че дори знае в какво точно. Един от проблемите на Хънтър е инатът му. Когато си науми каквото и да било, трябва нещо много повече от факти — или в този случай пълната и абсолютна липса на факти, — за да промени мнението си. По същия начин е и в хазарта. Щом заложи на покер или на конни състезания, сякаш резултатът вече е предрешен. Трябва да спечели, така че ще спечели. Сякаш си мисли, че може да направи всичко, ако вярва достатъчно силно.

Трейси си спомни, че Камерън Крю беше споменал нещо подобно за Хънтър Дрексъл.

— Не мисля, че това е добре за един журналист — отбеляза тя.

— Така е — съгласи се Сали. — Хънтър има своите силни страни. Но може доброволно да не вижда очевидни неща, когато

поиска.

— Знаете ли защо е избягал от спасителите си? — рязко смени темата Трейси.

Сали поклати глава.

— Вероятно не им е имал доверие. Но ако ме питате защо, нямам представа.

— И никога ли не ви е споменавал името Алтея? Или някое друго име от Група 99?

— Не. — Сали допи чая си. — Шантавото е, че те се опитват да го убият. — Тя разказа на Трейси за почти фаталната среща на Хънтър с Аполон, като внимаваше да не споменава места. — Но имам силното усещане, че материалът, по който работи, отива отвъд Група 99. Става въпрос за нещо голямо. Достатъчно голямо, че приятелите ви от ЦРУ да искат да го скрият.

Трейси се замисли над думите ѝ, докато дъвчеше мълчаливо сандвича си с бекон. Внезапно Сали попита:

— Знаете ли защо скъсахме с Хънтър?

— Заради друга жена? — предположи Трейси.

Сали се усмихна.

— И това не помогна. Но сламката, която прекърши гърба на камилата, беше комарът. Двамата притежавахме жилище, чудесен градински апартамент в Хампстед. Повечето пари дойдоха от родителите ми. Хънтър го реипотекира зад гърба ми, за да плати дълг от покер. — Тя се разсмя горчиво. — Обичам го. Но той е толкова безчестен, че направо ти спира дъха. Изгубих апартамента, а той дори не съжали, честна дума. Все говореше, че това са „само“ пари, „само“ тухли и мазилка. Питате се защо ви казвам всичко това, нали?

— Да... — призна Трейси.

— Работата е, че двамата с Хънтър сме близки. Но аз така и не го разбрах. Сигурно съм последният човек, когото би трябвало да питате за мотивите му. Никога не знаех какво ще направи в следващия момент.

Трейси плати сметката и двете излязоха на улицата. Размениха си телефоните и си обещаха да се чуват.

— Някой друг знае ли, че сте говорили с Хънтър? Или че е избягал от тюлените?

Сали поклати глава.

— Никой. Казвам ви го само защото съм уплашена, честно. Хънтър го е грижа единствено за тъпия му материал. Но както сама казахте, ако Група 99 го намерят, ще го убият. Каквото и да е онова, което той не иска да научавате, не ми се вярва да си заслужава да се умира за него.

— Наистина го обичате, нали?

Сали се сгуши безнадеждно в палтото си.

— За съжаление, да. Обичам го. Той е задник и играч. Абсолютно отровен. Но наистина няма друг като него. Влюбиш ли се в някой като Хънтър, повече не можеш да погледнеш нормалните, стабилни мъже. — Тя се разсмия смутено. — Сигурно нямате представа за какво говоря.

В ума на Трейси неканено се появи образът на Джеф Стивънс.

— О, напротив — каза тя на Сали. — Повярвайте ми. Имам, и още как.

На следващата сутрин Грег Уолтън събуди Трейси в шест сутринта.

— Имаме оплаквания.

Трейси разтърка очи. „И на теб добро утро.“

— Какви оплаквания?

— Сериозни. От британското Министерство на вътрешните работи. Според тях на срещата вчера не си сътрудничила и си правила обструкции.

— Абсурд. — Трейси се замисли за вчерашния разговор с Джейми Макинтош и Франк Дориън, като се мъчеше да се сети за нещо казано или направено, което би могло да се определи като обструкция. — Поискаха да говоря с една журналистка, която е близка с Хънтър Дрекъл, и аз го направих. Кой се оплаква, Грег?

— Няма значение.

— За мен има — разгорещено каза Трейси. — Франк Дориън, нали?

— Както казах, не става въпрос за това.

— Вчера той ясно ми даде да разбера, че ми няма доверие. — Трейси усещаше как гневът ѝ расте. — Но знаеш ли какво? Чувството

е взаимно. Той е по-забъркан в тази история, отколкото показва. Хънтър Дрекъл също му няма доверие.

— Откъде знаеш това?

Трейси разказа на Грег за вчерашната среща със Сали Фейърс и той се въодушеви.

— Страхотно, Трейси. Чудесна работа. Ще кажем на англичаните да проучат телефонните й разговори.

— Не го правете — побърза да го спре Трейси. — Нека засега не предприемат нищо. Сали ми има доверие. Ако усети, че е използвана или я шпионират, ще млъкне. И тя не харесва Дориън почти колкото мен.

— Хм-м — Уолтън не изглеждаше доволен. — Не знам...

— Така или иначе няма да намерите нищо. Хънтър Дрекъл е професионалист. Няма начин да не е използвал предплатени телефони.

— Добре. Засега ще оставим това. Но поддържай връзка с нея. И не забравяй, че генерал Дориън е на наша страна. Трябва да намериш Алтея, а не да разследваш генерала.

— Ами ако двете неща са свързани?

— Не са, Трейси — каза Уолтън с твърд глас, но бързо смени тона с по-дружелюбен. — Задължително ще кажа на президента за страхотната ти работа. Повярвай, ще остане много доволен най-сетне да научи, че Дрекъл е жив. Това е много повече от онова, което знаехме вчера.

— Да се надяваме, че е само началото. Имам още много работа тук. Алтея не е част от МИ-6, сигурна съм. Но...

Грег Уолтън я прекъсна.

— Всъщност, Трейси, бих искал да се върнеш в Щатите утре или най-късно в четвъртък.

— Какво? Защо? — озадачи се Трейси.

— Агент Бък има някои потенциално нови насоки.

— Какви нови насоки? Най-добрите, с които разполагаме, са точно тук, в Лондон.

— Бък ще те информира, когато се прибереш — каза Грег Уолтън с тон, който ясно показваше, че завръщането на Трейси е заповед, а не предложение. — Както казах, благодарни сме за онова, което си постигнала. Но от дипломатическа гледна точка е важно да се върнеш у дома.

— Добре — безизразно отвърна Трейси.

Уолтън сякаш изпита облекчение.

— Билетът ще те чака на бюрото на „Бритиш Еърлайнс“ в „Хийтроу“.

— Ясно.

— Още веднъж, чудесна работа.

Уолтън затвори.

Трейси дълго остана да седи в леглото, загледана в телефона в ръката си.

„Нещо не е наред. Някой иска да ме няма. Генерал Франк Дориън? Добрият, стар, порядъчен, кристалночист Франк?“

Започна да се облича.

Грег Уолтън затвори телефона. Седеше в Овалния кабинет, от другата страна на бюрото на президента; агент Бък от ФБР беше до него.

Президентът Хейвърс погледна към Уолтън.

— Значи е жив?

— Да, сър.

— Но не знаем къде е?

— Не, сър. Още не.

Президентът Хейвърс изгледа кисело шефовете на разузнаването и спря поглед на собствената си снимка, която висеше в рамка на стената над главите им. Беше направена в деня на встъпването му в длъжност, преди по-малко от година. Сигурно беше остарял с десетилетие оттогава, благодарение на Хънтър Дрексъл.

Кампанията по преизбирането му щеше да започне сериозно след няколко месеца. Някои от големите му дарители вече бяха написали чекове. Но други, сред които и Камерън Крю, се колебаеха и чакаха да видят как ще се разреши кризата с Група 99. Положението в Европа от десетилетия не беше толкова напрегнато. Президентът трябваше да спечели и го знаеше.

— Ами Уитни? Какво знае тя?

— Нищо не знае — присмехулно каза агент Бък. — Тя е средство. Нищо повече.

Президентът Хейвърс се надяваше Бък да е прав. Трейси Уитни се бе оказала полезна за проследяването на Алтея до Лондон и за откриването на следа към Хънтър Дрексъл. Но дедуктивните й способности можеха да се окажат изключително опасни, ако не я държат под око. Тя вече проявяваше нездрав интерес към злоупотребите събития в академията Сандхърст. Да не говорим за това, че беше изправила на нокти британските служби.

Една от секретарките надникна зад вратата.

— Моля да ме извините, господин президент, но британският премиер е на телефона.

Президентът Хейвърс въздъхна дълбоко. След катастрофалния рейд в Словакия Джулия Кабът беше единственият приятел, който му бе останал в Европа. Имаше нужда от нея.

Обърна се към двамата служители от разузнаването.

— Върнете Трейси Уитни — изсъска той. — Причинява прекалено силно вълнение.

— Да, сър. — Грег Уолтън стана. — Вече е направено.

— И отсега нататък я дръжте изкъсо.

Докато излизаха от кабинета, Уолтън и Бък чуха как президентът заговори с най-топлия си и предразполагащ тон.

— Джулия! — Хейвърс буквално мъркаше. — На какво дължа удоволствието?

Камила и Рори Дейли живееха в красива пасторска къща в покрайнините на едно от най-популярните селца на Хемпшир. Безупречно поддържаните градини и двор се спускаха полека към Ривър Тест, където няколко поколения Дейли се бяха наслаждавали на изключителните права върху може би най-добрата пъстърва в страната. Вътре паркетните подове бяха буквално осеяни със стари персийски килими, по които се стигаше до просторни елегантни стаи с оригинални прозорци от времето на крал Джордж, огромни камини и традиционни английски мебели. Два акварела на Търнър украсяваха стените на салона, над канапето, в двата края на което спяха два мърляви дакела с твърда като жица козина.

Това бе най-чаровната английска аристократична провинциална къща, която Трейси бе виждала откакто Гюнтер бе жив. Личеше си, че

родителите на капитан Боб Дейли са представители на онзи един процент на върха, ако не и на висшия 0,1 процент.

— Сигурна ли сте, че не желаете чаша чай, мис Аркел? — най-малко за трети път попита лейди Дейли. Трейси бе възприела съвършен, кристален английски акцент и се бе представила като Хариет Аркел, писателка, работеща върху биография на сина им. Чувстваше се неприятно, че трябва да лъже сладката възрастна двойка, но знаеше, че в мига, в който спомене ЦРУ или заговори с американски акцент, Дейли ще застанат нащрек. Годините живот в Англия бяха научили Трейси, че английската висша класа е далеч по-общителна с онези, които възприема като свои.

— Много мило от ваша страна, но не е необходимо, благодаря — каза Трейси. — Няма да ви безпокоя дълго. Искях само да изясня някои дребни детайли относно времето, през което Боб е бил в Сандхърст.

— Разбира се. — Камила Дейли грейна и очите ѝ проблеснаха; бяха сини като метличина, подобно на блузата и жилетката, които носеше. — Боб обожаваше Сандхърст. Направо беше влюбен в онова място, нали, Рори?

— И двата пъти — потвърди старецът. — Като кадет от Уелските мускетари, а после и като инструктор. Мисля, че активната служба изобщо не му липсваше.

Лорд Дейли имаше провиснали бузи като на булдог, които потрепваха, когато говореше, и светли, сълзящи очи. Изглеждаше по-стар и по-уморен от съпругата си. Трейси се запита дали ужасното убийство на сина им не го беше съсипало така и чувството ѝ за вина заради лъжата ѝ се удвои.

— Имаше ли много приятели в академията?

— О, Боб имаше куп приятели. От училището, от полка и, разбира се, от Сандхърст.

— С някой от тях да е бил по-близък?

— Ами, да. — Лицето на лейди Дейли внезапно посърна. — Горкият Ахилеас...

— Принц Ахилеас ли? Принцът на Гърция?

— Значи знаете за него. — Камила кимна тъжно. — Двамата с Боб бяха големи приятели. Много пъти ни е гостувал тук. Но се боя, че горкото момче се самоуби. Нямахме ни най-малка представа, че е бил в

депресия. Стана през същата седмица, когато Боб... когато изгубихме Боб.

Мислите на Трейси запрепускаха. Думите на генерал Дориън отекнаха в главата ѝ като звън на църковна камбана: *Може да са се разминавали на плаца. Но само толкова. Не бяха приятели.*

„Франк, дребен лъжец такъв!“ — помисли си Трейси.

— Ахилеас е бил кадет — рече тя. — Значи е бил доста по-долен чин от сина ви. И много по-млад. Знаете ли как са станали така близки?

— Заради Гърция — хрипливо отвърна лорд Дейли от креслото си. — Виждате ли, Боб беше класик. Лудо влюбен в Гърция, още от малко момче. Нали знаете, той беше в Атина, когато онези страхливци го отвлякоха.

— Разбира се, че Хариет знае това, скъпи — каза съпругата му и завъртя очи. — Тя пише книга за случилото се.

— Аз защо останах с впечатление, че пише книга за Робърт? — объркано попита старецът. Толкова много напомняше на Трейси за собствения ѝ баща през последните му години, че ѝ идеше да се хвърли към него и да го прегърне.

— Точно така, лорд Дейли — увери го тя. — За него пиша. — Обърна се отново към Камила. — Случайно да имате някакви снимки на Боб с Ахилеас?

— Ще погледна. — Камила се намръщи. — Но не мисля, че имам. Не си падаме много по снимането. А освен това Ахилеас бе кралска особа и тъй нататък. Не съм сигурна, че би му харесало да щракаме срещу него като някакви опулени туристи.

Трейси не можеше да си представи точно тази двойка като „опулени туристи“.

— Толкова се разстроихме, когато чухме за случилото се — продължи лейди Дейли. — Според някои приятели на Боб, някой е влизал в стаята на Ахилеас след смъртта му и го обрал. Можете ли да си представите? Полудели ловци на кралски сувенири. Колко ниско само може да падне човек, представяте ли си?

— Не мога — с престорен ужас отвърна Трейси.

Камерън Крю тъкмо излизаше от домашната си фитнес зала в Ню Йорк след изтощителна тренировка с инструктора, когато Трейси му се обади.

— Камерън?

Нужни му бяха няколко секунди да се сети кой го търси. За негово голямо разочарование, не се беше чувал с Трейси Уитни от онази вечеря в Женева и не знаеше дали изобщо ще я чуе отново.

— Трейси! — задъхано рече той и се облегна на стената. — Каква приятна изненада.

— Добре ли си? — попита тя. — Звучиш така, сякаш имаш пристъп на астма.

Камерън се разсмя. Чудесно беше да чуе гласа ѝ. По-чудесно, отколкото би трябвало.

— Добре съм. Просто остарявам. И не съм във форма. Къде си?

— В Лондон. На Уандсуърт Бридж Роуд, ако трябва да съм точна.

— Аха.

— Виж, имам нужда от съвет.

Камерън Крю леко се усмихна.

„Тя иска съвета ми. Има ми доверие.“

— Давай.

За десетина минути Трейси му представи редактирана версия на развитието по случая Група 99-Алтея-Дрексъл. Без да разкрива нищо секретно, направи обобщение на срещата си със Сали Фейърс и сподели подозренията си относно британските служби и по-точно към генерал Франк Дориън.

За нейна изненада Камерън вече знаеше, че Група 99 е ударила компютърните системи на ЦРУ и ФБР. Все забравяше, че Камерън също бе работил от години с Грег Уолтън. Тя не беше единственият външен човек, към когото Управлението се е обръщало за помощ. Но той не знаеше, че Трейси бе проследила атаката до МИ-6, нито факта, че Хънтър Дрексъл със сигурност все още е жив. Камерън я слушаше внимателно.

Накрая Трейси му разказа за срещата си със семейството на Боб Дейли.

— Бих казал, че имаш сериозен напредък за пет дни — каза Камерън, когато тя най-сетне млъкна, за да си поеме дъх. — Грег Уолтън сигурно е влюбен в теб.

— Мислиш ли? — отвърна Трейси.

Тя обясни, че ЦРУ я отзовава във Вашингтон и утре трябва да вземе самолета.

— Казвам ти, генерал Дориън ги държи по някакъв начин. Той стои зад всичко това. Подал е някакво скалъпено оплакване срещу мен и е подплашил всички. А в същото време ме излъга в очите, че Дейли и принцът не са били приятели. Това вече го знам със сигурност.

Трейси говореше толкова бързо и възбудено, че на Камерън му бе трудно да следва мисълта ѝ.

— Мисля, че той е откраднал нещата на принца — каза тя.

— Кой?

— Генерал Дориън.

— Обърка ме — каза Камерън. — Дориън от МИ-6 ли е?

— Също като капитан Дейли.

— И мислиш, че е откраднал вещи от стаята на мъртвия принц в Сандхърст?

— Да. Включително и компютъра му.

— И че смъртта на принца е свързана с Група 99... Но как?

— Не зная — призна Трейси. — Но мисля, че Дориън знае. Точно затова ми е нужен съветът ти.

— Добре. — Камерън зачака.

Трейси пое дълбоко дъх.

— Мисля да проникна в дома му.

Камерън замълча и се усмихна.

— Сериозно ли говориш?

— Напълно. Ще вляза и ще намеря компютъра и другите неща, които е взел и които не иска да намирам. И ще ги представя на Уолтън.

— Ясно. Мога ли да предложи алтернативен план? — каза Камерън.

— Слушам.

— Качи се утре на самолета и ела в Ню Йорк да вечеряш с мен.

— Стига... Наистина се нуждая от съвета ти.

— Съвет за влизането с взлом ли? — Камерън се разсмя. — Току-що ти го дадох! Не го прави, Трейси. Това, което си намислила, е пълна лудост. Уолтън ще се разбеснее и ще има всички основания да го направи.

— Ами ако намеря доказателство, че Дориън не е онзи, за когото се представя? Доказателство, че има връзка между Група 99, материала на Хънтър Дрекъл за фракинга и смъртта на принца и че Дориън е замесен до шия...

— Няма да намериш никакво доказателство!

— Защо смяташ така?

— Защото ще те арестуват, Трейси! Или по-лошо, ще си счупиш врата. И в двата случая ще стане международен проблем. Виж, никак не ми се иска да те поучавам, но какво разбираш ти от влизане с взлом?

Трейси си позволи да се усмихне.

— Не се отказвай от идеята за вечеря — каза тя и затвори.

Джеф Стивънс гледаше от ъгъла на Стъдридж Стрийт как Трейси приключва разговора, озърта се бързо и се качва в автобус № 19 към Челси.

Беше облечена в тесни черни джинси и тъмнозелен пуловер, а кестенявата ѝ коса се развяваше на вятъра зад нея, докато се качваше и показваше картата си на шофьора. Изглеждаше толкова прелестна.

Усети остра, пронизваща болка в гърдите.

Разпозна я като копнеж.

— Зад теб съм, Трейси... — прошепна той, вдигна ръка и спря едно такси.

Размаха банкнота от петдесет паунда към шофьора и каза:

— Карайте след онзи автобус.

16.

Старият приятел на Трейси, дилърът на изящно изкуство Джейкъб Боди, беше подготвил работата.

„Слава богу, че те има, Джейкъб.“

Макар и все тъй енергичен, Джейкъб Боди беше чукнал шейсетте и вече не крадеше произведения на изкуството. Бе минало много време, откакто за последно бе влизал с взлом в галерия или частен дом. Но навремето той бе най-добрият и все още работеше с най-добрите, като подробно проучваше всяка задача, с която се захващаше. Подобно на Трейси и Джеф, Джейкъб крадеше единствено и само от онези, които са си го заслужили — еснафи, лъжци, алчни колекционери.

Трейси му имаше доверие.

— Госпожа Дориън — Синтия — винаги ходи на бридж в четвъртък вечер. Излиза от къщата точно в шест и обикновено се връща към девет — обясни Джейкъб с дълбокия си, сериозен глас.

— Обикновено?

— Обикновено. Стига, Трейси. Знаеш, че няма нищо твърдо. Но това са три часа за задача, за която са нужни три минути. Влизаш, вземаш каквото ти трябва и излизаш. Просто е.

На Трейси ѝ приля.

Колко пъти беше чувала тази дума — *просто е...*

Същото ѝ бе казал Конрад Морган преди първата ѝ работа, когато открадна бижутата на Луис Белами от къщата ѝ в Лонг Айленд. Отново чу гласа на Конрад — тих и успокояващ, като песента на заклинател на змии.

Нелепо просто е, Трейси.

Разбира се, че не беше. Онази нощ на Трейси ѝ се размина на косъм да не я хванат и да я върнат обратно в затвора в Луизиана.

„Само че не ме хванаха — напомни си тя. — Надхитрих полицията, че и Джеф Стивънс. Добра съм. Това ми е работата.“

Джейкъб Боди ѝ бе осигурил плана на скромната къща на семейство Дориън, кодовете за сейфа и за алармата, както и дубликат на ключа от входната врата.

— Как успя да свършиш всичко това толкова бързо? — изуми се Трейси.

Джейкъб се усмихна доволно.

— Имам си начини, мило момиче. Но все пак трябва да призная, че ми е приятно, че те впечатлявам. Никак не е лесно да впечатлиш великата Трейси Уитни.

На Трейси ѝ се искаше да каже, че „великата“ Трейси Уитни е мъртва от много време, ако изобщо някога беше съществувала. Но не го направи.

— Ами генералът? — попита тя.

— Не се безпокой, той ще бъде в казармата — каза Джейкъб. — Работохолик е. Почти никога не се прибира у дома преди десет.

Това „почти“ не се хареса на Трейси. Ама никак.

— А този четвъртък определено няма да се прибере рано — увери я Джейкъб. — Има среща на всички висши офицери във военната академия. Дориън ще води две от сесиите.

Трейси излезе от галерията на Джейкъб Боди на Бонд Стрийт уверена и добре подготвена.

Следващата вечер, докато седеше в пълния мрак пред къщата на Франк Дориън в кола под наем с изключен двигател, цялата ѝ увереност беше изчезнала.

Трейси бе вцепенена от страх точно така, както и при обира на Белами, а и при всички останали.

„Какво правя тук, по дяволите? На летището ме чака билет. Ако тръгна сега, ще имам време дори да вечерям, преди да замина. И може би да се отпусна с чаша хубаво червено вино.“

Но вече беше късно за такива неща. Трейси бе тук. Решението беше взето.

Тя отвори вратата на колата.

В черен комбинезон, ръкавици и ботуши и с вдигната качулка бе почти невидима, докато приближаваше къщата. Не че това имаше някакво значение. Улицата бе пуста. Всички съседни на Дориън си бяха по домовете и гледаха финала на „Дансинг старс“ с плътно спуснати завеси.

Сърцето ѝ туптеше така силно, че почти не можеше да чуе нещо друго. Беше забравила колко ѝ прилява от адреналина.

Вече се намираще пред вратата с ключа в ръка. Отключеше ли, връщане назад нямаше.

Гласът на Камерън Крю отекна в ушите ѝ.

Няма да намериш никакво доказателство.

Ще те арестуват, Трейси.

Пъхна ключа в ключалката и го завъртя.

Алармата тутакси оживя. Още не звъняха звънци, но системата пищеше силно, много силно, подобно на разгневена пчела, викаща подкрепление от кошера. Всеки миг щяха да се появят сирени, светлини и...

„Мамка му! Къде е панелът, по дяволите?“.

Трейси трескаво затърси пипнешком по стената. Най-накрая го намери, скрит зад някакво окачено палто. „Слава богу!“. С бясно биещо сърце бързо въведе кода.

Нищо не се случи.

„По дяволите!“. Ръцете ѝ трепереха. В паниката си явно беше въвела числата погрешно. Знаеше, че разполага само с двама-секунди да изключи системата. Джейкъб ѝ го бе казал изрично. Десет от тези секунди вече бяха изтекли. Най-малко десет.

Потта течеше по гърба ѝ като река. Не ѝ пукаше, че ще я хванат. Собственият ѝ живот, собствената ѝ безопасност вече не означаваха нищо. Но трябваше да разбере какво крие Франк Дориън. Трябваше да подреди парчетата от пъзела. Заради Никълъс.

Заповяда си да се успокои и въведе кода отново, този път бавно, като прошепваше всяка цифра, която натискаше.

Пет. Три. Пет. Шест.

Пищенето спря.

Трейси се усмихна. За първи път, откакто бе отворила очи сутринта, започна да се отпуска.

Къщата на Франк Дориън бе малка, спретната, подредена и малко бездушна, поне според Трейси. Нямаше семейни снимки, нямаше цветя, нямаше небрежно оставени книги или вестници на някоя масичка. Приличаше повече на офис, отколкото на дом. Освен това имаше твърде много тежки кафяви мебели, нищо цветно, женствено или леко. Или може би нещата изглеждаха по-зле в

сумрака? Франк и Синтия бяха оставили няколко лампи на долния етаж включени — семейство Дориън явно не си падаше по пестенето на енергия. Несъмнено според Франк подобни неща бяха за хипита и типове с леви убеждения. Горе обаче всичко тънеше в пълен мрак.

„Черно като сърцето на генерала — помисли си Трейси. — Черно като моя свят без Ник.“

Тръгна към спалнята. Тя също се оказа безлично помещение, скучно и еднообразно, като стая на фирмен апартамент. Съвсем просто легло „Хабитат“ с обикновени бели чаршафи, шкаф с чекмеджета, китайска кутия върху него и вградени гардероби с огледални стени. Самотна възглавничка във формата на дакел беше единственият признак на чувство за хумор или някакъв личен вкус. Личеше си, че и у дома генерал Франк беше толкова подреден и дисциплиниран, колкото и в работата.

Сейфът беше точно там, където бе казал Джейкъб, в дъното на големия гардероб. Трейси не знаеше какво точно търси, но сейфът беше добро начало. Въведе кода и този път нямаше грешки, не се включиха аларми, светлини и предупредителни сигнали. Вратата се отвори послушно като краката на проститутка, както казваше Джеф.

Защо винаги трябваше да мисли за Джеф в моменти като този? Ядосана на самата себе си, Трейси се съсредоточи върху задачата.

Внимателно извади съдържанието на сейфа и едно по едно разгледа нещата на светлината на фенерчето си.

Завещанието на генерала.

Документите на къщата.

Гердан от перли, за които опитното око на Трейси моментално прецени, че имат по-скоро сантиментална, отколкото материална стойност.

Двайсет хиляди паунда в брой.

Това беше неочаквано. Двайсет бона бяха много пари за семейство със скромни доходи, за да се държат у дома в мръсен плик. Но Трейси потисна любопитството си, не беше време да разсъждава откъде Дориън може да се е сдобил с подобна сума и какво възнамеряваше да прави с нея. Вместо това отново огледа всичко, внимателно отдели всяка банкнота, всеки документ, като се застави да действа бавно, за да не пропусне нещо. Но без резултат. Оказа се права от първия път.

„Тук няма нищо на Ахилеас.“

Заклучи сейфа и погледна часовника си. Беше едва 18:45. Имаше предостатъчно време преди Синтия Дориън да се прибере.

Слезе долу в кабинета на Франк.

Бюрото на генерала беше подредено като всичко останало в къщата, чисто като сълза и без никакви дреболии по него. Най-вбесяващото бе, че компютърът му го нямаше. Сигурно го беше взел със себе си за вечерната среща в казармата. Трейси нямаше да направи удар този път.

Започна да отваря чекмеджетата и да търси документи, снимки, флашки, каквото и да е.

„Нищо.

Нищо, нищо, нищо.

Трябва да има нещо — каза си тя. — Трябва да има нещо в тази къща.“

Претърси всяка стая. Отначало действаше методично, затваряше кухненските шкафове след себе си, оправяше отметнатите килими, прикриваше следите си. Но минутите изтичаха, станаха часове и тя започна да работи все по-трескаво, сваляше картини от стените, събаряше купчини книги на пода.

Беше на път да се откаже, когато най-после го намери. И то не къде да е, а в тоалетната. Една кутия за тоалетна хартия до умивалника ѝ се стори по-тежка, отколкото би трябвало. Трейси рязко я разкъса и извади безценния харддиск подобно на гмуркач, измъкващ перла от голяма мида.

Впери поглед в малкия черен правоъгълник. Не можеше да повярва, че след всичко това все пак беше успяла.

„Това е. Трябва да е.

Успях!“

Нямаше време да се отдава на емоции. Напъха диска в раницата си и излезе обратно в коридора. Беше почти при вратата, когато светлините на автомобил внезапно я заслепиха.

„По дяволите!“.

Трейси замръзна. Чу характерния звук на приближаващ автомобил. Двигателят заработи на празни обороти, после замлъкна. Светлините угаснаха.

Синтия Дориън се беше прибрала.

Дже по-лошо, не беше сама.

Спрял на няколко метра надолу по улицата в невзрачен „Форд Транзит“, Джеф седеше в мрака и гледаше пристигането на полицията.

Нещата се усложниха в момента, когато осъзна, че Трейси прави удар в къщата на генерал Дориън. Но пък от друга страна, нещата около Трейси винаги си бяха сложни.

Да каже ли на Джейми Макинтош какво е намислила? Или да си замълчи?

Не му трябваше много време да реши в полза на второто. Щом Трейси нямаше доверие на офицера от МИ-6, същото се отнасяше и за Джеф. От друга страна, беше загрижен за безопасността ѝ. Особено сега, когато на сцената се появиха и момчетата в синьо.

Много му се искаше да се намеси, да направи нещо и да спаси Трейси, но беше безсилен.

„Хайде, скъпа — подкани я той. — Измисли нещо.“

Трейси разпозна синьо-белите светлини на британската полиция. Чу мъжки гласове — приглушени, но напрегнати.

Инстинктивно се просна на пода. Несъмнено можеха да я забележат, но нещо ѝ казваше, че полицаите още не са я видели. Двигателите на автомобилите замлъкваха един по един, а заедно с тях угасваха и светлините. Отново се възцари мрак, наситен с напрегната тишина. Затишие преди буря. Трейси напрегна слух. Всичките ѝ сетива бяха изострени до краен предел. Чувстваше се като цигулка, чиито струни са опънати до точката на скъсване.

„Какво прави полицията тук? Дали някой не е видял нещо? Може би някой съсед?“

Знаеше, че Джейкъб не би я издал, а той беше единственият, който знаеше, че е тук. Мислите ѝ препускаха.

Чу стъпки, които приближаваха към вратата. Други стъпки забързаха отзад. Трейси отчаяно се огледа за път за бягство. Но дори да намереше, нямаше време! Само след секунди вратата щеше да се отвори. Щяха да я хванат на място и да я арестуват. Камерън беше прав. В най-добрия случай щяха да я изпатят позорно в Щатите. Или

пък ЦРУ щеше да се откаже от нея и да я остави да гние в някой британски затвор. За да си спести срама.

Тогава никога нямаше да намери Алтея. Никога нямаше да научи какво се е случило с Ник.

На вратата се заблъска.

— Полиция! Отворете!

Трейси взе решение.

Генерал-майор Франк Дориън беше уморен. Мразеше срещите. „Ако исках да дрънкам за цели на мисии и най-добри практики или да си губя вечерите с компютърни презентации, щях да се занимавам с бизнес“ — ядосано си мислеше той, докато караше към дома си. Достатъчно досадно беше, че изгуби половината си ден в тайни „чатове“ с МИ-6. Но пък от шпионите се очаква да говорят със заобикалки. Армейските офицери трябваше да са наясно. ПФКС (Преглед на финансовата комисия на Сандхърст) от тази вечер си беше чиста проба мъчение. А мъченията уж бяха забранени според проклетата Женевска конвенция. Сега Франк жадуваше единствено за уиски, вана и легло.

Две полицейски коли го задминаха, докато завиваше по своята улица. Тъкмо си мислеше колко необичайно е това, когато видя трета кола със запален двигател, паркирана на алеята пред къщата. Униформен полицаи стоеше на прага и говореше сериозно на разтревожената Синтия, която явно току-що се беше върнала от партията бридж.

— Извинете, генерале — обърна се полицаят към Франк, докато той слизаше от колата. — Другите идват ли?

Франк се намръщи.

— Други ли? Какви други?

— Кадетите. Всичко е наред, генерале — заговорнически каза полицаят. — Специалистът по експлозиви вече ни запозна с положението.

Франк започваше да се дразни. Беше изкарал много дълъг ден.

— Специалист по експлозиви ли? Какви ги говорите, по дяволите?

— Капитан Филипс. Специалистът по експлозиви, който ни пусна да влезем. Обясни ни за тренировката и колко е важно да не докосваме нищо в къщата, след като всичко е нагласено.

Франк се опули.

— Разбираме, че тези „изненадващи“ учения са важни, генерале — продължи полицаят. — Вашите кадети трябва да знаят как да реагират на бомбени заплахи на обществени места, а истинските терористи не предупреждават предварително. Разбираме. Но това е жилищен район. В бъдеще ще ви бъдем благодарни, ако ни уведомявате за подобни тренировки. Най-малкото, за да предупредим съседите ви.

— А защо не предупредихте мен! — възмутено се обади Синтия.

— Старият господин Дингъл от другата страна на улицата помислил, че ви обират — каза полицаят и се засмя. — Ние решихме същото, когато пристигнахме.

Франк Дориън избута полицая и влезе в къщата. Изтича право към тоалетната на долния етаж. Останките от кутията се въргаляха на пода.

Франк усети как в гърлото му се надигна горчилка.

Втурна се обратно към полицая.

— Кога си тръгна специалистът по експлозиви?

— Преди десетина минути. Точно преди жена ви да пристигне. Тя каза, че се връща в казармата, но че другите скоро ще пристигнат. Опитавме да се свържем с вас на мобилния ви номер, но...

— Тя ли? — прекъсна го Франк.

— Точно така, генерале.

— Капитан Филипс е бил... жена?

Сега беше ред на полицая да го погледне объркано.

— Да, сър. Но вие несъмнено го познавате, нали? Щом сам сте наредил тренировката?

Бавно, болезнено бавно нещата започнаха да си идват по местата. Джеф Стивънс потегли, а раменете му се тресяха от смях.

„Милата Треиси! — Усмихна се. — Още те бива.“

Хънтър Дрексъл направи два силни, животински тласъка и свърши.

Клодет, момичето под него, се претърколи по гръб и му се усмихна апатично.

— Encore un fois?^[1]

Хънтър поклати глава. Беше твърде уморен да я чука отново или да прави каквото и да било, освен да заспи. Отдавна не беше лягал с жена, още по-отдавна с професионалистка. Беше харесал Клодет в „Лудия кон“, където тя работеше като танцьорка. Цената ѝ — 500 евро за нощ — бе висока, но напълно заслужена. Освен това явно беше готова да работи здравата за парите. На Хънтър му се искаше да не беше толкова разбит, за да може да се възползва.

Идването в Париж беше голям риск. Шансовете да бъде разпознат в космополитен град като този бяха много по-високи. Но ако искаше да публикува материала си преди Група 99 да пусне куршум между очите му или преди ЦРУ да го завлече в някой лагер за мъчения, трябваше да потърси помощ. Сали правеше всичко по силите си, но това бе всичко, а за Хънтър беше твърде опасно да отива в Лондон. В Париж имаше приятели, журналисти и информатори, които можеха да му помогнат. А и покерът беше невероятен.

Докато се унасяше, пред очите му се мяркаха поредица образи.

Сали Фейърс, гола в леглото му.

Тюлен от Военноморските сили, протегнал ръка от хеликоптера в Словакия. *Качвай се!*

Боб Дейли, който му се усмихва миг преди да му пръснат главата.

Аполон в тъмната уличка в Рига, усмихващ се зад дулото на пистолета.

Събуди се стреснат, скочи и изви болезнено ръката на Клодет зад гърба ѝ. Малката кучка бъркаше в джобовете на панталона му, опитваше се да го обере!

— Qu 'est ce que tu fais? — изсъска ѝ Хънтър в лицето. — Putain^[2].

— Задник! — отвърна момичето на английски. — Знам кой си.

Лицето на Хънтър потъмня заплашително. Изведнъж стомахът на Клодет сякаш се втечни от страх. Беше отишла твърде далеч. Този човек беше опасен. Много опасен. Беше ѝ се сторил толкова хубав в клуба, толкова очарователен. Но очите му сега бяха студени като лед.

— Tu connais rien — заплашително промърмори Хънтър. — Je pouvais te casser. Comme un poulet. Tu comprends?^[3]

Тя кимна мълчаливо.

— Обличай се и изчезвай.

Пусна я и изгледа доволен как ужасеното момиче грабна дрехите си и избяга навън.

Камерън Крю се канеше да си легне, когато портиерът му се обади.

— Какво има? — рязко попита той. Не беше в настроение за гости.

— Съжалявам, сър. Но една дама иска да ви види.

— Дама ли?

— Да, сър. Някоя си госпожица Уитни. Твърди, че е спешно.

Лошото настроение на Камерън се изпари като локвичка под лъчите на слънцето. Не беше чувал Трейси от онзи телефонен разговор преди няколко дни и очакваше следващото ѝ обаждане да е от някой полицейски арест. А ето че тя беше тук, в Ню Йорк, на прага му.

— Всичко е наред, Били. Нека се качи.

Камерън едва успя да смени ризата си и да си сложи малко одеколон, преди Трейси да нахлуе през вратата като някакво кълбо от нервна енергия.

— Здравсти. — Свали мокрия си шлифер и го метна върху скъпото канапе на Камерън, където започна да капе обилно върху велура. — Съжалявам, че не се обадох предварително. Трябваше да те видя.

Камерън остана изумен колко се зарадва на думите ѝ.

— Не е нужно да се извиняваш. Можеш да идваш по всяко време. Искаш ли...

— Трябва да видиш това — прекъсна го Трейси, извади черния харддиск от джоба си и го размаха пред Камерън. — Къде е компютърът ти?

— В кабинета. Намали темпото, Трейси. Това на генерал Дориън ли е?

— Не. На принц Ахилеас.

— Значи си влязла в дома на агент на МИ-6 и си го откраднала?

— Не съм го откраднала. Върнах го — поправи го Трейси. — Франк Дориън го е откраднал.

— Не съм сигурен как ще погледнат на това британските служби. Или ЦРУ. — Камерън тревожно прокара пръсти през косата си. — Грег Уолтън те отзова, Трейси. Изрично ти нареди да стоиш настрана от Дориън.

— Да. И да си се запитвал защо?

— Не. Не съм. Но съм сигурен, че е имал причина. Не мога да повярвам, че си го направила. Влязла си с взлом в дома му!

— Компютърът — каза Трейси.

Все така намръщен, Камерън я отведе в кабинета си.

Трейси седна, инсталира диска и затрака на клавиатурата, въвеждайки команди с нелепа бързина, дългите ѝ пръсти полетяха над клавишите като подплашено ято.

— Какво правиш?

— Възстановявам файлове — отвърна Трейси, без да откъсва очи от екрана. Беше облечена в тъмносиня рокля от кашмир, която омекотяваше слабата ѝ фигура, а косата ѝ бе небрежно отметната назад. Ухаеше слабо на перуника. Камерън усети как желанието пламна в него. — Франк Дориън е умен — каза Трейси. — Изтрил ги е доста добре.

— Но ти си по-умната, нали?

— Естествено. — Тя се усмихна. — Да започнем с картинките, а?

Голяма сбирка сравнително софтвер гей порно, разнообразена със снимки на самия Ахилеас, участващ в различни сексуални актове с друг, непознат мъж.

— Значи наистина е бил гей.

— Или много любопитен — обади се Трейси.

— Да бе. Онова там са двайсет сантиметра твърдо любопитство — каза Камерън.

— Може да е бил изнудван. Намерих двайсет хиляди паунда в брой в сейфа на генерала.

— Кое то би подкрепило версията за самоубийство — напомни ѝ Камерън.

— Да. Но това не е всичко. Виж това.

Трейси отвори снимки на Ахилеас, разпускащ на пикник с Боб Дейли. Играеше си с децата на Дейли. Снимките сигурно бяха

направени от жената на Боб. Двамата очевидно са били близки. На една снимка в десния край се виждаше друга жена, застанала отстрани с гръб към групата. Висока, стройна, с дълга тъмна коса, която се спускаше по раменете ѝ.

— Ахилеас е познавал добре Боб Дейли — каза Трейси. — Както и тя.

— Коя е тя? — попита Камерън.

— Не знам. Но се срещнах с жената на Боб Клеър и попитах за нея. Тя каза, че първото ѝ име било Кейт. Била американка, позната на Ахилеас. Помислила си, че може би му е интимна приятелка.

— Изглежда ми малко вероятно — каза Камерън.

— Много малко вероятно — съгласи се Трейси. — Но въпросната Кейт е била достатъчно близка, за да я поканят на този пикник. Така че каква е била връзката им?

Камерън прие въпроса за риторичен.

— Виж това.

Трейси показва поредица имейли, общо към трийсетина. Камерън веднага забеляза прочутия червен балон в горната част на всяко съобщение.

— Не. — Изглеждаше истински шокиран. Взе един стол, седна до Трейси и зачете имейлите. — Защо му е на едно богато гръцко момче с връзки и кралска кръв да се забърква с Група 99? Та той беше възмущение на всичко, което те мразят.

— Мога да се сетя за куп причини — каза Трейси. — Въстание. Желание да вбеси родителите си. Или може наистина да е вярвал в идеите им? В края на краищата, не е искал да се ражда богат или със синя кръв.

Камерън я погледна скептично.

— Може би ги е финансирал? Определено е можел да си го позволи.

— Може би — разпалено се съгласи Трейси. — И може би жената от снимката е Алтея. Може тя да го е забъркала. Може да е помагала с насочването на средствата. И може би Франк Дориън е знаел и...

— Момент, задръж малко. — Камерън постави ръка върху рамото ѝ. — Това са прекалено много предположения. Сигурна ли си, че не събираш две и две и не получаваш седемнайсет?

Трейси изключи компютъра и се обърна към него.

— Може би. Но важното е, че събирам две и две. Има връзка, Камерън, даже куп връзки. Франк Дориън не иска никой да ги открива. А ЦРУ са плътно зад него в това, като се опитват да ме разкарат. Защо?

Трейси откри, че ръката ѝ неволно е попаднала върху тази на Камерън. Отдавна не беше била физически близка с някого, какво оставаше с привлекателен мъж. Желанието и чувството за вина отново започнаха да се борят за вниманието ѝ.

Вината спечели. Трейси се дръпна.

— Ако жената наистина е Алтея — каза Камерън, — това е единствената снимка, с която разполага, който и да било.

— Знам — каза Трейси.

— Показа ли я вече на Грег Уолтън?

— Не. Само на теб.

Камерън се изчерви от удоволствие. Харесваше му, че Трейси е дошла първо при него. „Само на теб.“ Тази вечер тя беше невероятно секси в тънките панталони и маратонките. Изглеждаше малко момчешки и в същото време нелепо привлекателна, зелените ѝ проницателни очи блестяха.

— Ще ги покажеш ли на Уолтън?

Трейси се замисли.

— Не — каза най-сетне тя. — Поне не за момента. Работата е там, че не вярвам на ЦРУ. Не напълно. И знам със сигурност, че те ми нямат доверие.

— Не го приемай лично — каза Камерън. — Те са шпиони. Работата им е да нямат доверие на хората.

— Не го приемам лично. Просто не съм готова да работя слепешком за тях. Мисля, че вече знаят защо Хънтър Дрексъл не се е качил в хеликоптера.

— Така ли?

Трейси кимна.

— Трябва да е свързано с материала, върху който работи. Нещо за фракинга. Това е единственото, което изглежда логично. Семейството на Ахилеас е искало да продаде на Хенри Кранстън земя с богати залежи на шистов газ. А сега Ахилеас и Кранстън са мъртви. Американското правителство има огромни капиталовложения във

фракинга. Става въпрос за бизнес за милиарди, който е жизненоважен за американските интереси.

— Не е нужно да ми го казваш — напомни й Камерън.

— Късметлия си, че досега не са те ударили — каза му Трейси.

— Група 99 не са единствените, които искат дял от тези милиарди, парче от баницата. Хората са готови да убиват за такива пари.

— Никой няма да ме убие.

Камерън се наведе напред и я целуна нежно по устните.

Тя не отвърна на целувката му. Но и не го спря.

„Това не трябва да се случва. Не може да се случва.“

Когато отвори очи, Камерън й се усмихваше.

— Какво става с вечерята, която ми обеща?

Останаха в апартамента.

Личният готвач на Камерън си беше тръгнал, но за изненада на Трейси той забърка доста сносни спагети за вечеря.

— Изобщо не съм си помисляла, че си домошар — каза тя.

Трейси се нахвърли върху пастата като човек, който не е виждал храна от дни. За мъничката си фигура ядеше като кон.

— Когато си разведен, по неволя се научаваш. — Той наля още вино. — Не мога да се сравнявам с Джейми Оливър, но се справям.

Хранеха се на плота в кухнята. Трейси бе предположила, че ще говорят още за Група 99 и за онова, което бе намерила в къщата на генерал Дориън, но разговорът бързо премина на по-лични теми. Странно беше с каква лекота ставаха нещата помежду им. Това бе едва втората вечер, която Трейси прекарваше в компанията на Камерън, но дори преди целувката помежду им се бе установила близост, която някак не съответстваше на краткото им познанство.

„Може би е заради общата мъка — помисли си Трейси. — Или заради факта, че му имам доверие. Че двамата си имаме доверие.“

В света на Трейси доверието бе изключително дефицитна стока. Тя подозираше, че същото се отнася и за Камерън. Той се държеше така непринудено, че лесно можеше да забравиш, че притежава милиарди. Само този факт би му спечелил десетки врагове и още повече фалшиви приятели.

„Или може би се заблуждавам. Може да е просто най-обикновено сексуално привличане.“

Нямаше как да се отрече химията помежду им. Трейси я усети в мига, в който влезе в апартамента. Усети я отново и когато бяха пред компютъра заедно. Когато се целунаха. Както и преди малко, докато гледаше Камерън как приготвя храната. Сексът можеше да превърне двама напълно непознати в стари приятели. Както и сериозно да замъгли преценките на човек.

— Какво? — Камерън я гледаше странно. — Има ли нещо?

— Нищо. — Трейси заби поглед в спагетите си.

— Не е нищо. Изражението ти току-що се промени. Чувстваш се виновна, нали?

— Защо да се чувствам виновна? — Трейси се мъчеше да скрие изненадата си. Камерън не би трябвало да е в състояние да я чете по този начин, сякаш е отворена книга.

— Защото се чувстваш добре. Въпреки че Ник е мъртъв.

Не го каза грубо. Тъкмо обратното. Но думите му дойдоха прекалено на Трейси. Очите ѝ се напълниха със сълзи.

Камерън се пресегна и взе ръката ѝ в своята, както бе направил в ресторанта в Женева. Но този път Трейси не се отдръпна.

— Да си щастлива не означава да предаваш сина си — каза ѝ той. — Или ако е, значи и двамата сме виновни.

Той стисна ръката ѝ. Трейси отвърна със същото.

Не се нуждаеха от думи.

След вечерята отпиваха коняк пред огромната камина в дневната. Най-неочаквано Камерън каза:

— Мисля, че трябва да покажеш снимките на Уолтън.

Трейси се опули.

— Какво? Защо?

— Поради две причини. Първо, докато дискът е у теб, животът ти вероятно е застрашен.

Трейси не възрази.

— И второ, защото онази, Алтея, трябва да бъде спряна. Може и да успееш да я откриеш сама. Но откриването и залавянето са две

много различни неща. Не можеш да я спреш сама. ЦРУ разполага с необходимите ресурси.

Трейси се вгледа в лицето му. В счупения нос, в наситено сивите очи. Камерън имаше прекрасни очи. В тях се четеше честност, идеалната добавка към прозаичния, директен начин, по който се изразяваше.

„Ужасно лесно е да се влюбя в него — помисли си Трейси. — Ако бях в състояние да се влюбя отново.“

Преживяване, което беше останало в миналото. И слава богу.

— Ами ако не съм сама? — рече тя. — Ако ми помогнеш? Ако я намерим заедно?

Камерън се разсмя.

— Аз?

— Защо не? В края на краищата, ти също разполагаш с ресурси.

— Аз имам пари. Не е същото.

— Разбира се, че е. Пък и не става дума само за пари. Ти имаш огромна мрежа от контакти по целия свят. Не само във фракинг индустрията, но и в политиката, журналистиката, в благотворителния сектор. Познаваш хора.

— Да, но аз съм бизнесмен, Трейси. Не съм шпионин или паравоенен. Не разполагам с необходимите възможности да спра терористи.

— А аз преди шест месеца бях майка домакиня — напомни му Трейси.

— Да бе. — Камерън я изглежда многозначително.

Трейси присви очи.

— Да не си ме проучвал?

— Може би мъничко. — Камерън се усмихна стеснително. — Но пък онова, което открих, ми хареса.

— Добре, може и да не съм била средностатистическа домакиня — призна Трейси. — Но важното е, че бях обикновен цивилен. А сега не съм.

— Да — съгласи се Камерън. — Сега не си.

— Помисли, моля те. Зная, че можем да го направим. Можем да намерим Алтея и Хънтър Дрекъл.

— Целият свят търси Хънтър — рече Камерън. — Какво те кара да мислиш, че точно ние можем да го намерим?

— Разполагаме със Сали Фейърс. Тя ми има доверие и мисля, че ще ми помогне. Особено ако Хънтър поиска да бъде намерен.

— Ако иска да бъде намерен, щеше да се качи в хеликоптера — напълно разумно отвърна Камерън.

— Не и ако е смятал, че ЦРУ може да му навреди. Или да му запуши устата. Двамата с теб сме друга работа. Ние искаме единствено истината. Обзалагам се, че Хънтър Дрекъл се е опитвал да направи точно това. Да каже истината. Не забравяй, че е идвал на среща с теб, когато са го отвлекли.

— И какво?

— Това значи, че е искал да ти каже нещо. Или да те помоли за нещо. Предполагам, че още го иска.

— Това е само теория — скептично рече Камерън.

— Имаш ли по-добра? — отвърна Трейси.

— Май не.

Камерън се приближи до нея. Изведнъж Трейси си даде сметка за докосващите им се ръце. За топлината на тялото му, за неговата сила, за близостта му. Сексуалното напрежение между двамата беше опияняващо и задушавашо едновременно, подобно на гръмотевична буря, готова да се разрази над Ню Орлиънс.

Камерън плъзна ръка по тила на Трейси, придърпа я към себе си и я целуна. Не нежно като преди, а силно и страстно. Трейси отвърна инстинктивно, изгуби се в момента. Целувката беше експлозия, дива и настоятелна, сякаш и двамата препускаха устремно срещу невидим часовник. Камерън се пресегна надолу, хвана края на блузата ѝ и я издърпа през главата ѝ с едно плавно движение.

Трейси затвори очи. Ръцете му върху гърба ѝ бяха невероятни, топли и груби. Съмнението, страхът и вината полетяха насреща ѝ като куршуми, свистящи в джунгла. Но така и не улучиха целта, а се стопиха в бушуващия пожар на желанието. Сякаш се бе спуснала в дълбокия син океан и единственото, което искаше, бе да се удави в него.

— Люби ме. Моля те. Сега.

Ръката ѝ докосна крака на Камерън. Под джинсите бедрата му бяха стегнати, мускулести и твърди като камък.

— Сигурна ли си, Трейси? — Гласът му бе дрезгав от възбуда. — Наистина ли го искаш?

— Да... Направи го.

И изведнъж откри, че наистина е така. Беше блажено сигурна.

Камерън я отнесе в спалнята. Стаята бе великолепна и странно безлична, цялата в меки килими и лампи с черна коприна, подобно на много скъпа хотелска стая.

Камерън смъкна бельото на Трейси и я положи върху огромното легло. После свали дрехите си и коленичи над нея, загледан в голото ѝ тяло. Всяка капчица кръв се втурна към слабините му. Беше толкова възбуден, че усещаше болка.

— Ти си повече от прелестна.

Трейси се надигна и праметна ръце около врата му. Придърпа го надолу и сви крака около гърдите му, така че да не може да ѝ избяга.

— Никакви приказки повече.

Следващите няколко часа бяха като вълшебство. Трейси имаше тяло на много по-младо от нея момиче и чувствеността и сексуалната увереност на по-възрастните жени. Камерън пък беше невероятен любовник — умел, отзивчив, нежен и алчен едновременно. Любиха се часове наред, отново и отново, докато почти не съмна и нямаха сили дори да помръднат. Останаха да лежат прегърнати, докато слънцето изгряваше, разговаряха за синовете си, за мъката и чувството за вина, за спомените и болката. Всеки от тях знаеше, че другият ще го разбере така, както никой друг.

Докато се унасяха в сън, Трейси положи глава на гърдите на Камерън.

— Ще ми помогнеш, нали? — прошепна тя.

Камерън погали косата ѝ. Една част от нея винаги мислеше за работата, не можеше да избяга от това. Удоволствието и работата вървяха ръка за ръка.

„Още нещо общо помежду ни.

Ако не съм много внимателен, ще се влюбя в тази жена.“

Но Камерън Крю беше внимателен. Трябваше да бъде.

— Знаеш, че ще го направя — каза той. — Лека нощ, скъпа.

[1] Още веднъж? (фр.) — Б.пр. ↑

[2] Какво правиш? Курва. (фр.) — Б.пр. ↑

[3] Нищо не знаеш. Мога да те прекърша. Като пиле. Ясно ли е? (фр.) — Б.пр. ↑

17.

Утрото в Ньой сюр Сен беше великолепно. Слънцето грееше по-топло в сравнение с предишните седмици и синьото небе бе ослепително, първо обещание за идващото лято и по-дългите, безгрижни дни.

Лекси Питърс имаше опасения как ще прекара годината във Франция. От „Преподавай за Америка“ ѝ отказаха работа („Имате голям потенциал, но просто тази година летвата е вдигната твърде високо. Много бихме искали да кандидатствате отново“), но тя въпреки всичко искаше да направи нещо. Канеше се да започне като учителка в малко училище някъде в Кения, когато баща ѝ, ѝ каза за работата в „Кемп Парис“.

— Заплащането е чудесно. Дори ще можеш да спестяваш. А и от „Преподавай за Америка“ смятат, че втори език ще ти е от огромна полза за кандидатстването ти догодина.

Лекси още се колебаеше. Вярно, заплащането беше страхотно, но причината за това бе, че лагерът беше за своенравни тийнейджъри в скъпото парижко предградие Ньой, където цените бяха толкова безумни, че само свръхбогаташи можеха да си позволят да изпращат децата си там.

— Не искам да угоднича на никакви глезени богаташки деца — каза тя на баща си. — А да правя нещо смислено.

— Не бъди такава — решително възрази Дон Питърс. — Да не мислиш, че богатите хлапета не страдат? Да не мислиш, че на пристрастяването към наркотици и умствените заболявания им пука колко богати са майка ти и баща ти? Всички хлапета от „Кемп Парис“ имат проблеми, Лекс. Да им помагаш ще бъде смислено дело. Мисля, че ще научиш много.

„Е, за това беше прав — помисли си Лекси, докато подпираше колелото си на стената на конюшната. — Много научих тук. Ще ми бъде тъжно да се прибера у дома.“

Шатото, в което се намираше „Кемп Парис“, беше нелепо величествено, строено преди революцията, с конюшня за терапия с

езда, три плувни басейна и шест от най-безупречно поддържаните тревни тенис кортове, които бе виждала някога. Повечето от преподавателите оставяха велосипедите и колите си при конюшната и изминаваха пеша прекрасната алея с дървета до училището.

Лекси взе купчината книги по психология от багажника на колелото и тръгна към портата на конюшната, където бе спрял тъмносив „Нисан“.

Шофьорът слезе и се огледа. Беше много красив и ѝ се стори странно познат, макар че не работеше тук. Постоянните служители бяха само петнайсет и Лекси добре ги познаваше.

— Bonjour — приветливо поздрави тя. — Vous etes nouveau ici?^[1]

— Може и така да се каже — отвърна с усмивка той.

— О, вие сте американец. И аз съм от Щатите. Лекси Питърс.

— Здравей, Лекси.

— С удоволствие ще...

Първият куршум проби дупка в гърдите на Лекси с размерите на слива. Тя залитна назад. Вторият и третият я улучиха в рамото и шията, а четвъртият мина през черепа ѝ и излезе.

Това беше началото.

Камерън Крю пътуваше по работа в Полша, когато новината гръмна. Трейси първа му се обади.

— Видя ли новините? — Гласът ѝ беше дрезгав от вълнение. — Гледам ги в момента. Съобщават за дваисет и шестима убити. Четирима учители и дваисет и две деца. Направо непоносимо.

— Сигурно ли е, че е Група 99?

— Така изглежда. Четирима стрелци. Единият е убит на място, но останалите трима са избягали. Как е възможно? Как така полицията ги е оставила да се измъкнат?

— Не знам — мрачно рече Камерън.

За момент и двамата замълчаха. Безчувственото избиване на тийнейджъри, чийто живот беше пред тях, възмути целия свят. Но Камерън и Трейси го приемаха по-различно от останалите.

— Искат ми се да беше тук — чу се да казва Трейси.

— И на мен. Липсваш ми. Уолтън каза ли нещо? За случилото се в Англия?

— Не. Сега вниманието на всички е приковано към Ньой.

— Естествено.

— В момента пътувам към Лангли — каза Трейси. — Повечето от хлапетата са били американци. Очаква се президентът Хейвърс да направи изявление след няколко минути.

— Някакви версии?

— Само една.

Камерън наостри уши.

— Според наши източници, познай кой се е появил в Париж миналата седмица? — каза Трейси.

— Кой?

— Старият ни приятел Хънтър Дрексъл. Забелязал ли си, че където се появи Дрексъл, започват да умират хора?

Камерън Крю наистина беше забелязал това.

Затвори телефона, изпълнен с лоши предчувствия.

Алтея беше в апартамента си в Ню Йорк, когато видя новините на екрана на компютъра си.

Трагедия в парижко предградие. Група 99 избива 26 души в училище.

Включи телевизора. Пищящи, окървавени и ужасени деца тичаха към полицията. Трупове на тийнейджъри, някои от които дори не бяха покрити, лежаха там, където бяха паднали, застреляни най-брутално, докато са се опитвали да избягат.

„Не! Не, не, не!“.

Усети как в гърлото ѝ се надига горчилка.

Това не трябваше да се случва. Даниел не би искал подобно нещо. Никой нормален човек не би искал подобно нещо.

Изтича в банята и повърна. Цяла минута остана на колене на плочките, опряла чело в хладния порцелан, като се опитваше да се успокои, да мисли ясно.

„Може би не сме го направили ние. Може би е бил някой друг? Друга група, опитваща се да очерни името ни?“.

Един от нападателите беше застрелян на място. Само след часове щеше да стане ясно кой е. В сърцето си тя вече знаеше, че убитият ще се окаже един от тях.

„Садист като Аполон? Или поредното сърдито, подведено момче, отровено от риториката на гърка и стрелящо, сякаш не го прави наистина, сякаш играе някаква компютърна игра?“.

Как се беше стигнало дотук? Как нещата се развиха по този начин?

При това благодарение на *нейните* пари и *нейната* подкрепа.

Стисна главата си с длани. Гаденето се замести с непоносимо главоболие. Пред очите ѝ заплуваха черни петънца.

Дали и Трейси Уитни гледаше това?

Трейси би обвинила нея. Целият свят би обвинил нея. А в същото време тя бе пострадалата! Тя искаше единствено да получи справедливост, справедливост за Даниел.

Отиде със залитане в спалнята, спусна плътно завесите и се сви на кълбо в мрака.

По някакъв начин успя да заспи. Когато се събуди, бяха минали часове. Почти цялата нощ. Но въпреки това се чувстваше напълно изтощена.

„Няма покой за лошите.“

Дръпна завесите и загледа как първите слаби лъчи на слънцето боядисват небето над града в тъмночервено.

Когато телефонът иззвъня, беше под душа, мъчеше се да заличи спомена. Не се получаваше. Картините от Ньой никога нямаше да я оставят на мира.

Спря водата, взе една кърпа и вдигна.

— Кейт?

Кърпата падна на пода. Тя сграбчи облегалката на канапето, за да запази равновесие. Никой не я наричаше Кейт. Вече никой.

Сега тя беше Алтея. Кейт бе мъртва.

— Кой се обажда?

— О, мисля, че знаеш кой. Трябва да поговорим, Кейт. Не смяташ ли?

Тя сподави риданието си.

— Да.

Бяха изминали повече от десет години, откакто го чу за последен път.

Но гласът на Хънтър Дрексъл не беше се променил.

[\[1\]](#) Нов ли сте? (фр.) — Б.пр. [↑](#)

ТРЕТА ЧАСТ

18.

Трейси отвори очи и видя как едно колибри се зарея точно пред нея, пъкна дългия си клон в яркооранжевото цвете ку и изпърхана някъде. Беше не по-голямо от нощна пеперуда и така деликатно с дъгоцветните си пера и трескавия си, подобен на танц полет. Вълшебно, подобно на всичко в Хаваите.

— А, будна си.

Камерън Крю излезе на балкона. Трейси лежеше на шезлонг, атлетичната ѝ фигура вече добиваше загар от слънцето. Камерън я беше завел в „Риц Карлтън“ на Мауи на романтична почивка и бе резервирал разкошен апартамент с изглед към океана и отделен балкон, който бе така пълен с цветя, че приличаше на миниатюрна джунгла.

Клането в Ньой, извършено от Група 99, им беше подействало съсипващо, особено на Трейси. В края на краищата, собственият ѝ син тийнейджър може би също беше станал жертва на тази организация. Когато ѝ се обади от Полша, Камерън веднага долови напрежението в гласа ѝ. „Чувства се виновна, отговорна по някакъв начин, защото още не е открила Алтея.“

Трейси трябваше да разбере, че нищо от станалото не беше по нейна вина.

И което беше по-важното, той имаше нужда от нея. След като долетя направо у дома от Варшава, очакваше Трейси да се възпротиви на предложението му да дойде с него точно сега, когато борбата на ЦРУ срещу Група 99 беше в такава критична фаза.

Нужна съм тук — буквално я чуваше той. — По-късно ще обърнем внимание на себе си.

Но тя не възрази. За негова изненада и радост, Трейси копнееше за близост не по-малко от него.

— Не бях заспала — сънено промърмори тя. От цялото това слънце се чувстваше като пияна. — Просто разпусках.

— Е, да не ти преча тогава.

Камерън приседна на края на шезлонга ѝ и започна да втрива защитен лосион в гърба ѝ. Трейси отново затвори очи. Всичко ухаеше на кокосови орехи. Чувахе как вълните се разбиват някъде долу. Колко чудесно би било да остане тук завинаги и да забрави всичко, просто да се стопи.

„Е, почти всичко.“

Никога не би забравила Ник. И нямаше да намери покой, докато не научи истината за случилото се с него. Но суровата мъка от липсата му избледняваше бавно, с всеки час, прекаран в компанията на Камерън. Трейси не губеше обичта си към Ник, а болката от тази обич. Само мъничко. И това бе облекчение.

Освобождаването от други неща беше по-трудно. Докато тя бе тук с Камерън и опитваше коктейли с калуа, Група 99 продължаваше да убива хора. Деца.

„Не биваше да идвам — помисли си за хиляден път тя. — Изобщо не трябваше да позволя на Камерън да ме уговори.“ Но истината бе, че беше толкова изтощена, че почти бе стигнала до точката на пречупване. Чисто физически тялото ѝ жадно прие почивката. Психически беше съвсем друго нещо.

Френските служби за сигурност още не бяха заловили другите стрелци от атаката в Ньой и с всеки изминал ден изглеждаше все по-малко вероятно да го направят. Междувременно, въпреки достоверната информация, че Хънтър Дрексъл е бил в Париж точно по времето на стрелбата в училището, Грег Уолтън и Милтън Бък правеха всичко по силите си, за да държат Трейси настрана от следите му.

— Твоята работа е да откриеш Алтея — напомняше ѝ Грег Уолтън всеки път, когато Трейси споменавахе името на Хънтър. — Ти си онази, която е свързана с нея, Трейси. Остави на нас да търсим Хънтър. Не бива да се разсейваш.

Но ето че не бяха намерили Хънтър Дрексъл. Той отново беше успял да се измъкне от мрежата. Дори Сали Фейърс твърдеше, че е изчезнал вдън земя.

— Не съм го чувала от седмици — каза Сали на Трейси. — Тревожа се за него.

„Аз също“ — помисли си Трейси. Мъничкото гласче в нея, което ѝ казваше, че Хънтър е ключът към всичко случило се, се беше превърнало в оглушителен рев. Освен това не можеше да се отърси от

смущаващото чувство, че ако Уолтън и Бък намерят Хънтър, тя нямаше никога да научи цялата истина.

— ЦРУ смята, че той има пръст в стрелбата в „Кемп Парис“, нали? — директно я попита Сали. — Смятат го за терорист.

— Не знам, честна дума — отвърна Трейси. — Ако е бил в Париж по онова време, това със сигурност повдига подозрения.

— Не би го направил — разгорещено каза Сали. — Знам, че е избягал от американците в Словакия. И че може би наистина изпитва някакви симпатии към идеите на Група 99. Отрича го, но виждам, че до известна степен става техен симпатизант. Че те го привличат или нещо такова. Но той никога, никога не би станал част от нещо като онова в Ньой. Познавам го.

„Наистина ли го познаваш? — зачуди се Трейси. — Дали някой от нас наистина познава, когото и да било така добре? Колко са заловените и осъдени убийци и насилници, чиито приятелки не са имали никаква представа какви са всъщност?“.

Въпреки всичко тя споделяше тревогите на Сали Фейърс. Фактът, че Уолтън и Бък бяха така потайни относно издирването на Хънтър, не предвещаваше нищо добро. Наистина ли искаха да го спасят? Или да направят така, че да замлъкне завинаги? Трейси не знаеше отговора. Но въпросът я измъчваше. Защото трябваше да открие Хънтър, независимо дали бе терорист или не. Не можеше да получи отговори от мъртвец.

Трейси внезапно се надигна.

— Чувствам се виновна — каза тя на Камерън.

— Защо? — Той целуна нежно шията ѝ.

— Защото не биваше да съм тук. В момента трябваше да съм във Франция. И двамата го знаем.

Камерън въздъхна.

— Стига, Трейси. Вече говорихме за това.

Той прокара лениво пръст по бедрото ѝ. С изрязаните бикини, с лъющите от маслото дълги крака и с прибраната назад коса тя изглеждаше още по-секси.

Никой не беше по-изненадан от самия Камерън относно чувствата му към Трейси. Както от бързината, с която се бяха разгорели, така и от силата им.

Но пък животът на Камерън Крю поначало беше една дълга поредица от изненади. Някои чудесни. Други ужасни. Беше станал майстор в очакване на неочакваното, или най-малко в адаптирането към новите реалности.

— Няма за какво да се чувстваш виновна — каза той на Трейси. — Париж няма да изчезне. След няколко дни ще отидеш там. А и междувременно двамата с теб не стояхме със скръстени ръце. За първи път от пристигането ни те виждам без лаптоп.

Това беше вярно. Макар че Трейси не беше сигурна какво бе спечелила с това. Засега нямаше нищо, което да свързва Алтея с атаката в Ньой. С изключение на екзекуцията на Боб Дейли (и може би на „инцидента“ с Ник), действията на Алтея за Група 99 бяха изтънчени, хитри и не включваха никакво насилие. След всяко действие тя оставяше някаква следа, виртуална визитка — не защото беше невнимателна, а защото се гордееше да поеме отговорност за извършеното.

Ньой беше различен случай. Да изпрати стрелци в училище, които да избиват тийнейджъри, само защото родителите им са богати? Това не беше в стила на Алтея. Оглушителното ѝ мълчание онлайн и навсякъде другаде го потвърждаваше.

На Трейси ѝ се струваше, че Група 99 се превръща все повече и повече на митична хидра — отсичаш една глава и на нейно място пред очите ти израстват две, по-смъртоносни от предишната.

А междувременно Хънтър Дрекъл все още бе някъде там и пазеше тайните си, докато не намери някой достатъчно смел или безразсъден да ги публикува, да свали всички маски и огледала и да покаже играчите в тази ужасяваща, изпълнена с насилие драма такива, каквито са...

— Ела тук.

Камерън придърпа Трейси в скута си и я прегърна през кръста.

— Моля те, остани още малко. Имам нужда от теб.

Джеф Стивънс наблюдаваше сцената на балкона на Трейси през мощен бинокъл от вила от другата страна на залива.

През него минаваха вълни от емоции и нито една не беше добра.

Опитваше се да не мрази никого. Но му беше изключително трудно да хареса господин Камерън Крю.

„Какво души около Трейси магнат милиардер от фракинга? Който по една случайност работи за ЦРУ в борбата им срещу Група 99? И който по една случайност гледа на другите магнати милиардери от фракинга с толкова добро око, с колкото повечето хора гледат на педофилите?

И колко удобно, че я е замъкнал в Мауи точно когато във Франция започват да хвърчат лайна.“

Предишния ден Джейми Макинтош бе съобщил на Джеф, че Хънтър Дрекъл е в Париж и че МИ-6 са „много близо“ до задържането му. Според думите му, американците още търсели слепешком.

Джеф знаеше, че би трябвало да се зарадва на новината. И на факта, че Трейси поне засега е в безопасност на другия край на света и не я грози никаква непосредствена заплаха.

Само че му ставаше все по-трудно да се съсредоточи.

Според Гугъл на Хаваите ставали средно по три атаки от акули годишно.

Много ли беше да си пожелае Крю да е жертва на една от трите?

Трейси седеше пред компютъра и сравняваше френските досиета за Анри Миньон, убития стрелец от Ньой, с данните на ЦРУ за известни агенти на Група 99, работещи в Съединените щати. Доста от оцелелите от „Кемп Парис“ бяха потвърдили, че един от маскираните стрелци е имал американски акцент. Засега Трейси не успяваше да открие нито една връзка.

Разтърка уморено очи и реши да си почине и да опита нещо друго.

Хънтър Дрекъл. Ако наистина го бяха засичали и ако наистина се намирал в Париж, явно беше станал майстор в укриването от електронния радар. Не използваше кредитна карта, мобилен телефон или някой от известните му имейл адреси. Освен това бе успял да пресече много европейски граници без паспорт или друг документ за самоличност. Това означаваше, че има две възможности. Или му помагали приятели, или използваше пари в брой.

— Покер — каза на глас Трейси.

— Хм-м-м? — Камерън излезе от банята с кърпа около бедрата. Докато Трейси работеше, той бе прекарал по-голямата част от следобеда във фитнес залата и тъкмо бе взел дълъг душ, преди да я отмъкне от компютъра за вечеря.

— Хънтър Дрекъл играе покер. Обзалагам се, че така се сдобива с парите.

— Може би — каза Камерън. — Това помага ли ни по някакъв начин?

— Би могло. — Трейси го погледна развълнувана. — Мога да отида в Париж и да се представя като тъпа разведена американка от Тексас със страст към хазарта и пари за пилеене. И да си уредя покани на всички игри с големи залози в града.

— И какво, да се натъкнеш случайно на него ли? — скептично попита Камерън.

— Случвали са се и по-странни неща — каза Трейси. — Дори да не го открия, ще чуя слухове. Ще открия следи. Може да науча какви прякори използва, какви са плановите му... нещо. Заслужава си да се опита.

— Грег Уолтън ще те убие, ако разбере, че продължаваш да издирваш Дрекъл, когато трябва да търсиш Алтея — напомни й Камерън, докато обуваше бял ленен панталон.

— Не ми пука за Грег Уолтън — отвърна Трейси. — Пък и аз търся Алтея. Точно затова трябва да открия Хънтър преди тях.

Почукване на вратата прекъсна разговора им.

Камерън се намръщи.

— Кой пък може да е това?

— Да си поръчвал румсървис? — попита Трейси.

— Не.

Чукането стана по-силно и по-настойчиво. Премина в блъскане.

— Какво...? — Трейси стана да отвори, но Камерън я сграбчи.

— Чакай. Не отваряй вратата.

— Защо не?

— Не можем да си позволим да рискуваме, Трейси.

Избута я настрана и погледна през шпионката.

Трейси видя как раменете му се отпуснаха, а мускулите на челюстта му се стегнаха. Напрежението се беше сменило с

раздразнение. Той въздъхна дълбоко.

— Това вече не може да е истина.

— Кой е? — попита Трейси.

Камерън отвори вратата.

— Бившата ми жена. Трейси, запознай се с Шарлот. Шарлот, това е Трейси.

Шарлот Крю нахлу в стаята като древногръцка фурия и затръшна вратата след себе си. Беше облечена в прости бели шорти и маратонки, а косата ѝ бе прибрана на момичешка опашка.

„Тя е ужасно красива — помисли си Трейси. — И толкова млада.“

Но най-поразителното у бившата съпруга на Камерън беше кипящата ярост, изписана на лицето ѝ. В съчетание със стиснатите юмруци и почти комично агресивния език на тялото, Шарлот Крю приличаше на човешка бомба, готова всеки момент да избухне.

— Какво правиш тук?

Поздравът на Камерън изобщо не можеше да се нарече дружелюбен. Може би разбираемо, имайки предвид начина, по който го гледаше Шарлот. Всичко бе доста странно. Камерън ѝ бе споделил, че бракът им е приключил приятелски. В досиетата на ЦРУ пишеше същото.

— Познай — изсъска Шарлот.

— Нямам никаква представа. — Камерън звучеше отегчено. — Макар че каквато и да е причината, не виждам защо не бихме могли да я обсъдим по телефона.

— Не виждаш, значи? Така ли? Ти, който не отговори на нито едно мое обаждане и на адвокатите ми през последната година, не виждаш защо не съм позвънила?

Трейси чак сега пристъпи напред.

— Трейси Уитни. Приятно ми е да се запознаем.

Тя протегна ръка на Шарлот. За нейна изненада бившата съпруга на Камерън я стисна топло.

— И на мен.

Дали си въобразяваше, или внезапно в тона на Шарлот се беше появило съчувствие и дори съжаление?

Каквото и да бе, то се изпари в мига, когато тя се обърна отново към бившия си съпруг.

— Не си плащал издръжка от осем месеца — озъби се Шарлот.

— Не е вярно — спокойно отвърна Камерън.

— Вярно е! Знаеш го. Ти си един от най-богатите хора в Америка и си седиш тук като Крез върху мръсната си империя от шистов газ. А мен ме изхвърлят от апартамента ми, докато ти си живееш в президентския апартамент с най-новата си доверчива приятелка. Не искам да ви обидя, госпожице Уитни — добави тя към Трейси. — Вината не е ваша, че той е една лъжлива и коварна змия.

Трейси се намръщи. „Мръсна империя.“ Какво искаше да каже Шарлот Крю с това? Дали бяха просто горчиви приказки на бивша съпруга? Възможно беше, разбира се. Но въпреки това нещо изглеждаше странно. В края на краищата, Шарлот и Камерън са имали син. Изгубили са син. Това нищо ли не означаваше? Въпреки цялата тази тирада и беснееие, Шарлот не изглеждаше злобна жена.

Хвана се, че следи внимателно каква ще бъде реакцията на Камерън.

— Шарлот, това е нелепо — рязко рече той. — Моля те, престани. Поставяш в неудобно положение и мен, и себе си. Никой не те изхвърля. Това е пълна измислица. — Той погледна извинително Трейси. После се обърна отново към бившата си съпруга. — Кога се видя за последно с доктор Уилямс?

Това сякаш извади Шарлот окончателно от равновесие.

— Майната му на доктор Уилямс! — извика тя. — Майната ти и на теб, Камерън. Ти си позор. Какво си мислиш с жалките си дребни игри на власт, с всичките ти пари? Маркърс щеше да се срамува от теб.

В очите на Камерън проблесна нещо много близо до омраза.

— Да не си посмяла да споменавам Маркърс в това.

— Ще споменавам Маркърс, както и когато си искам — яростно заяви Шарлот. — Той беше мой син. Не си собственик на паметта му, Камерън. Нея не можеш да купиш така, както купуваш всичко друго. И не можеш да ми затвориш устата!

Тя отново се обърна към Трейси.

— Мислите ли, че щях да съм тук, ако не бях напълно отчаяна? Едва успях да си позволя полета. Моля ви. Налейте му малко разум. Кажете му да плати онова, което дължи.

— Шарлот. — Тонът на Камерън беше премерен, но твърд. — Не си добре. Имаш нужда от помощ и аз ще ти я осигуря. Никой не те

изхвърля. А сега трябва да си вървиш. Не искам да викам охраната, но ако се наложи, ще го направя. Моля те, скъпа. Иди си у дома. — Той посегна към ръката ѝ, но тя се отскубна яростно.

— Сякаш имам дом, където да ида. Не се безпокой, отивам си. Но това далеч не е краят, Камерън. Искам си парите и ще си ги получа. Не можеш да ме уплашиш.

Наблегна върху „не можеш“, като доближи с пръст гърдите му. Трейси видя как едно мускулче на челюстта му потрепна два пъти и се успокои. Гледаше я така, сякаш искаше да я убие с поглед.

Изпита безпокойство. Косъмчетата по ръцете ѝ настръхнаха.

— Довиждане — каза Шарлот на Трейси. — И късмет.

После излезе, затръшвайки вратата след себе си.

За момент нито Трейси, нито Камерън знаеха какво да кажат. Накрая Камерън я придърпа в прегръдките си.

— Съжалявам за станалото. Добре ли си?

— Нищо ми няма — излъга Трейси. — Просто съм изненадана. Нали каза, че отношенията ви с майката на Маркърс са добри.

Камерън я пусна и седна на ръба на леглото.

— Така е — рече той.

Трейси повдигна вежди.

— Когато е добре... — обясни Камерън. — Не съди Шарлот прекалено сурово. Нищо чудно, че е психически нестабилна. Мина през ада, както знаеш.

— Да — каза Трейси. Наистина знаеше. И истината бе, че не съдеше сурово Шарлот. Жената ѝ се стори напълно с ума си. Вярно, ядосана и емоционална. Но не и луда.

— От много време не я бях виждал такава. — Камерън поклати тъжно глава.

— Каква?

— Видя я. Психически разстроена. Нахвърля се с безумните си конспиративни теории.

— Значи не я изхвърлят? — спокойно попита Трейси.

Камерън я погледна засегнат.

— Да я изхвърлят? Какво? Не! Разбира се, че не. Никога не бих позволил подобно нещо. Финансово Шарлот има повече, отколкото би ѝ потрябвало някога. И винаги ще има.

Той стана, отиде до гардероба и извади сако на „Савил Роу“, по поръчка, класически модел. Стоеше му идеално. Върна се при Трейси и я целуна по главата.

— Това не бива да те тревожи, ангел мой. Имаш достатъчно свои грижи. Още утре сутринта ще се обадя на доктор Уилямс и ще го помоля да се свърже с нея. Ще говоря и с попечителите, за да проверя дали не е прехвърлила всичките си чекове от издръжката на Сциентоложката църква или нещо такова. С нея всичко ще бъде наред. Обещавам. А сега да идем на вечеря и да се опитаме да забравим всичко това.

— Добре. Само да си сложа малко грим.

Тя влезе в банята, заключи и загледа напрегнато отражението си в огледалото.

Всичко казано от Камерън изглеждаше напълно логично.

Мъката можеше да доведе до психични разстройства. А досиетата на ЦРУ описваха развода с Шарлот Крю като финансово щедър — тя беше получила апартамента им на Парк Авеню, както и голяма месечна издръжка.

„Стига той да изпълнява тези условия“ — помисли си Трейси.

Но пък защо да не го прави? Не беше ли по-вероятно съсипаната от мъка майка още да се бори с параноята си, отколкото богат като Камерън човек да се стиска за издръжка на бившата си жена, за която несъмнено още го беше грижа?

Разбира се, че беше.

„Ама че съм глупачка“ — каза си Трейси.

Когато приключи с гримирането, вече почти си вярваше.

Люси Грей се усмихна топло на младата жена, която седеше нервно на канапето ѝ.

— Доста време мина, Кейт. Как си?

— Добре. — Младата жена не отвърна на усмивката ѝ. Вместо това внимателно оправи една гънка на полата си и се загледа през прозореца.

Доктор Люси Грей беше психотерапевт с повече от двайсет години опит, консултирала стотици пациенти. Но малцина от тях я впечатляваха така, както Кейт.

Люси никога не забравяше неуспехите.

Младата вдовица започна терапия преди пет години, веднага след смъртта на съпруга ѝ. Идваше редовно на сесиите повече от година, след което посещенията ѝ постепенно започнаха да се разреждат, макар че пак се появяваше от време на време. И въпреки това Люси със срам трябваше да признае, че през цялото време не постигна истински напредък с нея. Тя все още не знаеше почти нищо за ежедневието на Кейт. За работата ѝ, за социалната ѝ среда, за приятелите. Знаеше за мъката ѝ. За копнежа по мъртвия ѝ съпруг, който я поглъщаше като огнено кълбо. Но това бе всичко, което знаеше, всичко, което съществуваше помежду им. Сякаш Кейт Еванс беше своята мъка. А това не трябваше да е така. Не и след пет години.

След като остана доволна от пригладената пола, Кейт махна някаква невидима пращинка от кашмирения си пуловер. Както обикновено, изглеждаше безупречно, дългите ѝ крака бяха идеално гладки, а гъстата ѝ тъмна коса блестеше като петролно петно и се разпиляваше по раменете ѝ.

Имаше и още нещо в Кейт Еванс, което тормозеше доктор Люси Грей. Колко внимателна бе младата вдовица. Колко предпазлива, колко съдържана, как всяко движение и дума бяха прецизно премерени. Това правеше нещата помежду им някак по-малко реални. По-малко честни. По-изолирани.

Люси имаше чувството, че участва в пиеса и играе ролята на психотерапевт. А това бе изключително смущаващо.

— Защо си тук? — меко попита тя.

Кейт я погледна измъчено.

— Случвало ли ви се е да направите нещо, да започнете нещо с добри намерения, а накрая последствията да излязат отвъд вашия контрол? Ужасни последствия?

Люси я погледна спокойно.

— Правила съм неща, които не са потръгнали така, както съм очаквала. Както съм се надявала.

— Но от това никой не е умрял. Нали? Заради грешките ви?

— Не, Кейт. Никой не е умрял. Искаш ли да ми разкажеш за какво става дума?

Тя поклати глава. Искаше да каже на доктор Грей. Отчаяно искаше. Ако не на нея, на някого. Да свали товара от себе си. Но как би

могла? Само Даниел да беше тук!

Но пък ако Даниел беше тук, нищо от това нямаше да се случи.

След обаждането на Хънтър Дрексъл почти не беше спала. Той искаше да се види с нея, да се срещнат. Не можеше да го направи! Само мисълта за подобно нещо я изправяше на нокти.

Като Алтея тя беше могъща, защитена, непобедима. Но Хънтър Дрексъл знаеше истината. Беше я нарекъл Кейт. Само гласът му сложи край на всичко, разби илюзията, сякаш Дороти беше дръпнала завесата на Магьосника от Оз.

Но Хънтър не беше единственият, който я преследваше. Картини с тийнейджърите от Ньой, младите им тела, надупчени с куршуми, изпълваха съзнанието ѝ денем и нощем. Смъртта на Хенри Кранстън беше нещо различно. Да, ненужно и прекалено. Но беше трудно да пролееш много сълзи за подобна гадина. А онова бяха деца!

Беше ли започнала цялото това насилие, този ужас, като режисира смъртта на капитан Дейли?

Беше ли отворила кутията на Пандора?

Тогава беше толкова уверена, така сигурна. След всичко сторено от Боб Дейли смъртта му изглеждаше правилна. Справедлива. Необходима. Но сега беше започнала да се съмнява дори в това решение. Сякаш бе изгубила способност да различава доброто от лошото. Онова, което ѝ бе изглеждало така ясно, така черно и бяло, сега бе мътно и сиво.

„И с теб ли е било същото, Трейси? Да бягаш от закона през всички онези години? Да бягаш от нас? Винаги ли си се смятала за една от добрите, като Робин Худ, или си изпитвала съмнение? Случвало ли ти се е да се будиш посред нощ и да се питаш в какво си се превърнала? В лъжкиня и крадла?“.

Разбира се, Трейси Уитни се беше променила. Беше се поправила. Улегнала.

Но възможно ли беше наистина да избягаш от собственото си минало? От тъмната страна на природата си?

— Кейт?

Гласът на доктор Люси Грей я изтръгна от унеса ѝ. Запита се колко ли време е седяла тук, изгубена в мислите си.

— Моля те, нека ти помогна. Кажи ми какво е станало. Ясно е, че не си дошла случайно.

Кейт Еванс стана.

Не мога. Съжалявам. Не трябваше да идвам.

Канеше се да си тръгне, когато внезапна изгаряща болка прониза главата ѝ, сякаш я беше ударила мълния. С ужасен стон тя се отпусна обратно на канапето, притиснала длани към главата си.

— Какво стана? — Люси се хвърли към нея. — Добре ли си?

Кейт отново изстена — ужасен, животински звук, изпълнен с мъка.

— Ще повикам линейка.

— Не! Моля ви. — В очите на младата жена проблесна паника. — Ще ми мине. От онези деца... Във Франция. Телата им, направени на решето... Непрекъснато ги виждам!

Люси наостри уши. Това беше следа. Това беше нещо.

Тя говореше за стрелбата в „Кемп Парис“ в Ньой. Всички медии отразяваха трагедията.

Даниел, съпругът на Кейт, бил убит в Ирак, докато изпълнявал мисия на ЦРУ. Най-вероятно застрелян. Да не би неотдавнашните зверства на Група 99 да бяха събудили болезнени спомени? Може би страшните картини по телевизията са напомнили на Кейт за смъртта на Даниел? Или за децата, които двамата никога нямаше да имат.

— Значи си сънувала клането в училището в Ньой?

Кейт внезапно се наведе напред и взе ръцете ѝ в своите.

— Сънувала, да. Но то се случи. Аз направих така, че да се случи.

— Може и да ти изглежда по този начин, Кейт — каза Люси. — Но не ти си причинила това. Нямах тази сила. Никой я няма.

— Но е точно така. Имам я! — изплака Кейт. — Даниел го няма. Онези деца ги няма. Няма, няма, няма. Мъртви са. Никога няма да се върнат.

— Така е — спокойно рече Люси. — Няма да се върнат. Но ти не си виновна. Нито за тяхната смърт, нито за смъртта на съпруга ти.

Кейт отново се отпусна назад, като стискаше глава и стенеше, сякаш в родилни мъки. Гледката беше тежка. Но доктор Грей вече бе по-спокойна. Беше виждала подобни ситуации безброй пъти в кариерата си. Психични срывове, причинени от стрес, от мъка или от някакво травматично събитие.

Щеше да се обади на приятеля си психиатър Бил Уинтър. Бил щеше да изпише на Кейт подходящите хапчета. След това всичко беше само въпрос на почивка и време.

— Полегни тук. — Тя я зави с одеяло, сякаш завиваше заспало дете. — Ще се обадя на един човек.

Час по-късно доктор Люси Грей гледаше как линейката откарва силно упоената Кейт Еванс.

— Добре направи, че ми се обади — увери я Бил Уинтър. — Две седмици сън и ще се събуди друг човек.

— Надявам се — каза Люси. — Наистина. Минала е през толкова много. А аз нямам чувството, че съм ѝ помогнала.

— Разбира се, че си. — Бил се качи в колата си. — Между другото, тя работи ли? Осигуровката ѝ ще покрие ли престоя в болницата?

— Със сигурност. — Доктор Люси Грей се усмихна. — Това е нещо, за което няма нужда да се безпокоиш. Съпругът ѝ Даниел е бил от ЦРУ. Умрял в Ирак при някаква специална операция, но Управлението продължава да плаща всичките ѝ сметки. Осигурена е до живот, доколкото знам.

19.

Хънтър Дрекъл се възхищаваше на отражението си в огледалото.

Отначало беше нервен заради русата си коса. Тревожеше се, че си личи отдалеч, че е боядисана. Но всъщност вършеше работа. Късо подстриган, с изрусени вежди, това наистина го преобрази. Изглеждаше по-млад, по-як, по-стегнат. Приличаше на войник.

Какъвто и беше, в известен смисъл. „Воин на истината.“

Разсмя се на отражението си, сложи си фалшив „Ролекс“ и започна да се бори с ръкавелите.

Сегашната му квартира беше една идея надолу от онова, с което бе свикнал. След Ньой целият град бе пълен с полиция, която издирваше тримата избягали стрелци. Хънтър незабавно бе напуснал скъпия си хотел на Авеню Монтен и се бе преместил тук, в много по-скромния пансион до Булонския лес.

Именно оттук се обади на Кейт. Триумфален момент и повратна точка в материала, който пишеше. Разбира се, трябваше да говори лице в лице с нея. Но беше направил огромна крачка в Париж и скоро щеше да е готов да даде материала си за печат. Тогава най-сетне щеше да излезе от сенките и да застане пред света, пред приятели и врагове.

„Скоро.“

Точно сега най-важната му задача бе да се махне от Франция. Трябваше да го направи в деня след Ньой, но се бе изкушил да остане за един последен покер.

Паскал Кушен щеше да дойде довечера. Паскал бе купил и унищожил хиляди акри стара чилийска гора, като напompваше вода дълбоко в земята, за да извлече шистов газ за стотици милиони долари. На практика не само беше обрал чилийците, отмъквайки земята им за смешна сума, но и бе съсипал местната екосистема в радиус от стотици километри. Кушен се нареждаше плътно до Хенри Кранстън като един от най-безотговорните и противни клечки във фракинг индустрията.

Нищо общо със светеца Камерън Крю.

Мисълта да гледа Кушен в очите през масата, докато крие собствената си самоличност и лишава Паскал от хиляди долари, беше изкушение, на което Хънтър Дрекъл не можеше да устои. Тази вечер щеше да играе като Лекс Брайтман, театрален импресарио от Ню Йорк и ентусиазиран играч на покер.

„Една последна игра. После се махам.“

Джеф Стивънс седеше срещу Франк Дориън на маса в ъгъла на „Кафе Шарл“ край катедралата Нотр Дам.

— Имате ли представа колко английски изглеждате? — попита Джеф генерала, поглеждайки цивилната му униформа — туристически обувки, тъмнозелени кадифени панталони, риза на райета и вратовръзка. — Не сте от сивите хора в тълпата, а?

— Вие какво бихте предпочели? — отвърна Франк. — Бретонска риза, барета и гердан от лук на врата ли?

Въпреки дълбоките, почти сеизмични разлики между двамата, Джеф и Франк бяха изградили добри работни отношения. Както лаконично се бе изразил Джейми Макинтош, „Франк може да е малко дразнещ. Но ако искате да помогнете на Треиси Уитни, изтърпете го.“

Джеф бе взел съвета му присърце. Макар че „малко дразнещ“ се оказа по-скоро еквивалент на гащета от шкурка. Можеше да изтърпи Франк.

— Как беше на Хаваите?

Джеф се намръщи.

— Ужасно.

— Някаква полезна информация?

— Нищо особено. Треиси е гъста с Камерън Крю от „Крю Ойл“. Но ние вече го знаехме. Изглежда, че двамата работят заедно и са елиминирали Уолтън и Бък от схемата.

— Хм-м. — Франк се замисли. — Това може да ни е от полза. Колкото по-малко знае ЦРУ, толкова по-добре.

— Думи на истински съюзник — каза Джеф.

Тясното сътрудничество на Треиси с Камерън определено не беше от полза за Джеф. Нямаше абсолютно никакво доверие на Крю.

— И сега Треиси е в Париж? — каза Франк.

Джеф кимна и отпи от кафето си. Беше нелепо силно, като катран, но помагаше срещу умората от полета.

— В „Жорж V“.

— Сама?

Джеф се намръщи.

— Засега.

— Дватамата с Крю поддържат ли контакт?

Джеф поклати глава.

— Не.

Да следи Трейси не беше забавно. Всъщност си беше направо дефиниция на липса на забавление. А и Джеф не беше убеден, че присъствието му защитава Трейси, от каквото и когото и да било. Поне досега. Задачата започваше да му прилича на най-лошия вид шпиониране. Поставянето на бръмбари в хотелската ѝ стая и подслушването на телефона ѝ се оказа сравнително просто. Но той се ужасяваше при мисълта, че ще чуе интимните ѝ разговори с Камерън Крю, и така и не инсталира камера в стаята ѝ.

— Не се отделяйте от нея — инструктира го Франк Дориън. — Хънтър Дрекъл още е в града. Смятаме, че скоро ще предприеме нещо. Близко сме, Джеф. Но не можем да позволим Трейси да стигне до него първа и отново да го подплаши. Или по-лошо.

Джеф се намръщи.

— В какъв смисъл „по-лошо“?

Франк побутна към него секретна папка.

Джеф прочете мълчаливо съдържанието ѝ. После го прочете отново.

Когато най-сетне погледна Франк, на лицето му бе изписан чист ужас.

— Сигурни ли сте?

— Разбира се, че не сме — рязко отвърна Франк. — Затова искаме да се доберем до него. Но мисля, че може да се твърди, че Хънтър Дрекъл не е онзи, за когото го смята светът. Ако Трейси се опита да го притисне сама в ъгъла...

Нямаше нужда да довършва изречението.

Джеф допи кафето си.

— Не се безпокойте. Няма да я изпускам от поглед.

Трейси погледна часовника си — изящна и деликатна антика от 20-те с каишка от бяло злато и инкрустирани диаманти.

18:15. Оставаха точно два часа.

Сложи си диамантени обеци с висулки в тон с часовника и намигна на отражението си, засрамена от това колко много се забавляваше. Харесваше ѝ да е Мери Джо. Винаги ѝ бе харесвало да създава нови и различни образи. Заедно с Джеф бяха майстори на това в продължение на повече от десет години. Но сега, след смъртта на Ник, превъплъщенията ѝ бяха нещо повече от игра. Това беше бягство. Не беше осъзнавала колко ѝ е било нужно.

Старите ѝ контакти в Париж бяха съкровищници на информация, когато ставаше дума за игра на покер с високи залози. А това беше добре, тъй като досега Камерън не бе открил абсолютно нищо. Понякога ѝ се струваше, че Камерън не иска Трейси да открие Хънтър Дрекъл. „Сигурно си мисли, че ме защитава“ — помисли си Трейси. Но може би така беше по-добре? Беше свикнала да работи сама. Работата с Камерън можеше да създаде напрежение в... онова, което се случваше между тях. Трейси още не можеше да събере сили и да го нарече връзка. Звучеше прекалено сериозно. Но все пак беше нещо и тя не беше готова да го прекъсне. Още не.

„Ако — когато — намеря Хънтър, ще включа и Камерън.“

Веднага щом чу името Паскал Кушен (скъпият ѝ стар приятел Хари Блекстоун, майстор фалшификатор и дългогодишен парижанин, бе споменал игрите на покер, организирани от Кушен всеки месец, Трейси се изпълни с надежда. Кушен беше голяма клечка в света на фракинга, на едно ниво с хора като Камерън и Хенри Кранстън. Беше немислимо Хънтър Дрекъл да не е чувал за него. Фактът, че организираше и партии покер в огромния си апартамент в Монмартър с таен и старателно пазен списък на гостите, беше едва ли не твърде добър, че да е истина. Би било крайно безразсъдно от страна на Хънтър Дрекъл да се появи на някоя от игрите на Кушен, но както бе казала Сали Фейърс, Хънтър наистина бе безразсъден. Поемането на големи рискове беше неговият кислород, адреналин, причината да живее.

Навремето същото се отнасяше и за Трейси.

„Познавам те, Хънтър — помисли си тя, докато нагласяваше обещаните. — Познавам начина ти на действие. Ще те намеря. И когато го направя, ще ме отведеш при Алтея. Ти ще ми помогнеш да дам покой на сина си.“

Алексис Аргирос беше възбуден.

Порнографското фентъзи клипче с изнасилване, което течеше на компютъра му, донякъде помагаше. Но Алексис дотолкова беше свикнал с картини на сексуално унижение, че те вече не бяха достатъчни сами по себе си.

Онова, което го възбуждаше в действителност, беше силата. Силата да причинява болка, да поражда страх. Да сложи край на нечий живот.

Хънтър Дрекъл вярваше, че знанието е сила. Знанието и истината.

Алексис знаеше, че не е така. На кого му пука какво знаеш, когато черепът ти се разлети на парчета и мозъкът ти опръска стената?

Насилието беше сила. Насилието, терорът и смъртта.

Ньой го беше развълнувал силно. Гледаше безкрайно новинарските репортажи и си представяше как тлъстите американчета се спасяват с писъци, подобно на квичаци прасета.

Тази нощ най-сетне щеше да дойде и редът на Хънтър Дрекъл да квичи.

Американците, англичаните, Интерпол — всички се бяха събрали в Париж като мухи около лайно, за да търсят Хънтър и тримата стрелци от Група 99, които бяха всели такъв възхитителен хаос. Но те не знаеха нищо. Той, Алексис Аргирос, бе надхитрил всички.

Удоволствието от екзекуцията на Хънтър Дрекъл щеше да е негово и само негово.

„Тази нощ.“

В раздрънканата си каравана в къмпинга Алексис облече комбинезона и нахлузи тънката черна качулка, която щеше да използва до самия момент на убийството. Искеше Дрекъл да го види. Не само очите му, но и усмивката му, докато отнема живота му, докато

извършва върховния акт на господство. Дните на неговото унижение бяха свършили.

„Аз съм Аполон Велики.
Богът на мора и унищожението.
Бичът за самохвалците.
Унищожителят на гигантите.“
Това щеше да стане тази нощ.

Джеф Стивънс се обади на генерал Франк Дориън.

— Ще бъде тази нощ. Трейси отива на покер в апартамента на Паскал Кушен.

Франк рязко си пое дъх.

— Дрекъл там ли ще бъде?

— Възможно е. Знам само, че Трейси ще се представи за богата вдовица от Тексас със сто хиляди евро в брой.

— Мамка му. — Джеф буквално чуваше как мислите на генерала препускат. Трейси Уитни явно смяташе, че Хънтър Дрекъл ще се появи на събирането, иначе нямаше да отиде. И това изглеждаше логично. Кушен бе може би най-голямото име във фракинг индустрията в цяла Франция. — ЦРУ знае ли за това?

— Не мисля. Уолтън смята, че тя издирва Алтея.

— А Камерън Крю?

— Днес не му се е обаждала — каза Джеф. — Мисля, че работи сама. Трябва да се намесим, Франк. Трябва да я защитим.

— Разбира се — тутакси отвърна Франк Дориън. — Заемаме се. Останете на позиция.

— Да остана на позиция ли? — каза Джеф. — Никъде не оставам. Влизам.

— Стига глупости! Ще се издадете. Веднага щом ви види, Трейси ще... Джеф? Джеф!

Връзката беше прекъснала.

Паскал Кушен бе в отлично настроение.

Току-що бе сключил доходна сделка за съвместни права върху нов газопровод от Словакия до Полша и Източна Европа. Снощи

любовницата му се беше върнала от Флорида с още по-големи силиконови гърди и Паскал с нетърпение очакваше да сложи ръце върху тях. И покерът тази вечер обещавахе да е изключително интересен.

В играта щеше да участва колоритният нийоркски гей Лекс Брайтман. Паскал Кушен се беше срещал само веднъж с него на едно домашно парти миналия уикенд, но за това кратко време театралният продуцент го бе впечатлил с проявата на уникална американска комбинация от арогантност и глупост, която предвещавахе само добри неща за днешната игра. „Смея да твърдя, че съм страхотен играч на покер“ — беше го уведомил Брайтман, след което подробно му бе обяснил някои от най-добрите — според него — техники за надхитряване на противниците.

Паскал очакваше с нетърпение да избави Лекс Брайтман от значителна сума пари.

Очакваше и друг играч, който се появи в последния момент — Джеръми Сандс. Добрият му приятел, търговецът на произведения на изкуството Антоан дьо ла Кор, се беше обадил на Паскал само преди час с молба да добави Сандс в списъка на гостите.

— Ще ти хареса. Добър играч е. Забавен. И с много връзки.

Паскал се поколеба.

— Миналата година инвестира четиристотин милиона в компании, разработващи алтернативни енергийни източници.

Сандс влезе в списъка.

Щеше да дойде и възхитителната Морган Дрейк. Мери Джо. Тексаската вдовица не беше от обичайния за Паскал тип. Обикновено той си падаше по пищни блондинки и рядко поглеждаше някоя над двайсет и пет. Мери Джо беше зряла жена и толкова слаба, че приличаше едва ли не на момче. Когато се натъкна на нея в „Риц“ миналата седмица, малките ѝ, подобни на ябълки гърди бяха дискретно скрити под скъпа сива копринена блуза, а тъмната ѝ коса бе прибрана на скромнен кок. И въпреки това от нея струеше неустоим сексапил. Може би заради опияняващите зелени очи? Така или иначе, през седмицата след срещата им Паскал откри, че си фантазира все повече и повече как замъква госпожа Морган Дрейк в леглото, разкъсва благоприличните ѝ дрехи и освобождава тигрицата, която се надяваше, че се крие в нея. Когато тя призна, че си пада по картите,

той незабавно я покани на играта тази вечер и се погрижи жена му Алиса да отиде на гости при сестра си в Лион.

Щеше да се погрижи и Мери Джо да спечели няколко ръце, а коктейлите ѝ да бъдат двойно по-силни. След това всичко щеше да продължи по вода.

— Извинете, господине. — Униформеният иконом се появи на прага на просторния салон на Кушен. — Госпожа Морган Дрейк пристигна по-рано. Да я настаня ли да чака в библиотеката?

Паскал се усмихна широко.

„Идеално! Тя е първата пристигнала. Явно изгаря от нетърпение.“

— Не, не, Пиер. Всичко е наред. Доведи я.

Джеф седеше в таксито със стиснати юмруци. Навсякъде около него шофьорите натискаха клаксоните и вдигаха ужасна какофония, която нямаше абсолютно никакъв ефект върху пълзящия трафик в натоварения час.

— Нищо ли не можете да направите? — попита той шофьора на неуверен френски. — Да опитате друг маршрут?

Онзи сви безгрижно рамене, типично по галски.

— Петък вечер. Les embouteillages sont partout.^[1]

— Много е важно да стигна бързо.

Старият му приятел Антоан дьо ла Кор от времето, когато беше крадец, бе положил доста усилия да уреди поканата му за играта тази вечер. Но ако Хънтър Дрексъл отидеше преди него... и ако Трейси се опиташе да го притисне сама в ъгъла... Джеф усети как кръвното му се вдига.

— Моля ви! — Той тикна на шофьора тлъста пачка. — C'est très important.^[2]

Шофьорът посегна да вземе парите, усмихна се, натисна ненужно клаксона и се придвижи на метър напред в задръстването.

— Какво става?

Джейми Макинтош крачеше нервно напред-назад в кабинета си в Лондон. Темза течеше мудно под прозореца му, който бе замъглен от

постоянния сивкав ръмеж. Денят бе изключително безличен. Дъждовен. Безцветен. Безжизнен. Но въпреки това екипът му в Париж може би само след минути щеше да задържи Хънтър Дрексъл.

— Видяхте ли Дрексъл?

— Още не. — Генерал-майор Франк Дориън звучеше също толкова напрегнато. Джеф Стивънс беше решил на своя глава да се появи на събирането като играч, да се разкрие на Трейси и може би да прати по дяволите цялата операция. Франк седеше в едно кафене точно срещу сградата, в която беше апартаментът на Кушен. Имаше човек на покрива, друг в лобито и двама на предния и задния вход.

— Ами другите? — попита Джейми.

— Трейси Уитни е вътре. Както и другите трима играчи. Стивънс засега не се вижда никакъв.

— Може да не е успял да влезе в списъка на Кушен толкова късно — с надежда предположи Джейми.

— Ще влезе по един или друг начин — мрачно отвърна Франк. — Ужасно се страхува за Трейси. Вчера му показах досието на Дрексъл.

— Какво си направил? — избухна Джейми.

— Беше пресметнат риск.

— Погрешен риск... Да не си полудял?

Гласът на Франк премина в шепот.

— Тук е.

— Кой? Кой е тук? Дрексъл или Стивънс?

— Трябва да вървя.

— ФРАНК! — изрева Джейми Макинтош. Но вече бе късно.

Тресна ядно телефона и отново закрачи напред-назад.

— Мери Джо. Да ви поръчам още едно питие?

Паскал Кушен се беше надвесил над шезлонга на Трейси толкова близо, че можеше да надуши пастата му за зъби и похотта, струяща от порите му. Кушен бе висок и слаб, със суха кожа и тънки устни, които непрекъснато облизваше с бързия си език. Имаше дълги пръсти и големи, широко разположени изпъкнали очи, които непрекъснато се стрелкаха насам-натам, сякаш се оглеждаха за опасност. Или може би

за възможност. Напомняше ѝ на гущер. Студенокръвен, бърз и хлъзгав, хапещ гадно.

— О, ахъм, не, благодаря, скъпи — запротестира Трейси. Предишният ѝ джин с тоник беше нелепо силен. Още не беше измислила точен план какво ще прави, след като пристигне Хънтър Дрексъл, но знаеше, че трябва да мисли трезво.

— Настоявам — измърка Кушен. — Пиер? Още един джин за дамата.

— Не е ли време да започваме, Паскал?

Медийният магнат Албер Дюма, редовен участник в игрите в Монмартър, започваше да се дразни. Не беше характерно за Паскал да изчаква закъснелите. Щом двамата американци Джеръми Сандс и онзи Брайтман не си бяха направили труда да се появят навреме, значи не заслужаваха да играят на една от най-престижните маси във Франция.

— Да им дадем още пет минути — каза Кушен, без да откъсва поглед от Мери Джо. Тази вечер тя беше облякла зелена рокля с гол гръб, която правеше концентрирането изключително трудно. Колкото повече я напиеше, преди да започнат, толкова по-добре.

Хънтър пръв видя Франк Дориън. Позна мъжа в кафенето по описанието на Сали Фейърс, макар че щеше да се сети и така — усилията на генерала да се скрие зад разгърнатия „Фигаро“ бяха крещящи.

„Така значи. Англичаните са тук.“

Съдейки по погледите, които хвърляше Дориън, те имаха човек на покрива и вероятно друг при задния вход на сградата. От ЦРУ нямаше и следа.

„Рисковано е — помисли си Хънтър. — Много рисковано. Но не невъзможно.“

От мястото си на уличката видя как пристигат другите играчи. Разпозна Албер Дюма, но не и странния и дребен тип с папийонка, нито прекалено пищно облечената, но прекрасна жена в зелена вечерна рокля.

Хънтър много искаше да играе тази вечер. Искаше да бие Паскал Кушен, да види физиономията му, когато изгуби и ризата си. Но не на всяка цена.

Отстъпи назад в сенките и зачака.

— Предполагам, че Джеръми е попаднал в задръстване — нервно каза Антоан дьо ла Кор. — Обикновено е много точен.

Албер Дюма го изглежда презрително. Открай време не си падаше по префърцунения дьо ла Кор с неговите папийонки, клюките му за света на изкуството и превзетия начин, по който отмяташе назад плешивата си глава, когато се смееше. Неприязънта му се подсилваше от факта, че Антоан беше отличен играч на покер, коварно умел и чаровен. През годините Албер бе изгубил много пари от гадния дребен педал.

Излизаше, че един от новопоканените тази вечер също беше обратен — някакъв театрален тип от Ню Йорк. „Паскал сигурно иска да сведе до минимум конкуренцията за жената от Тексас — горчиво си помисли Албер. — Ама че жалка картинка е само.“

На вратата се позвъни.

— Това сигурно е Джеръми — с видимо облекчение каза Антоан дьо ла Кор.

— Добре. — Паскал се усмихна лъчезарно на Мери Джо. — Остава само Лекс Брайтман. Веднага щом дойде, започваме.

„Джеръми Сандс. Лекс Брайтман — помисли си Трейси. — Един от тях е Хънтър Дрекъл. Сигурна съм.“

Дали Хънтър нямаше да се появи всеки момент?

Сърцето ѝ затуптя по-бързо. Май в крайна сметка имаше нужда от второто питие?

Алексис Аргирос свали визъора на мотоциклетния си шлем.

„Къде се е дянал, по дяволите? Къде е Дрекъл?“

Покрай него мина микробус от химическо чистене, зави зад сградата и изчезна в подземния гараж. Стомахът на Алексис се сви.

Да не би да беше пропуснал някак Хънтър? Дали кучият син вече не е вътре?

Запали двигателя.

— Онзи там е Стивънс! — изсъска Франк Дориън на мъжа, който стоеше пред сградата на Кушен. — В момента пресича улицата. За бога, спрете го.

Мъжът тръгна към Джеф, но друг глас в ухото му го накара да се поколебае.

— Целта е засечена! — Беше човекът на покрива. — Повтарям, виждам Дрексъл.

— Къде? — Франк се заоглежда трескаво.

— Идва към вас, генерале. След двайсетина секунди ще се появи пред очите ви. Руса коса, черно сако.

— Мамка му! — Франк скочи и разля чая върху чатала си. — Дръж го на прицел, но не стреляй — нареди той на човека на покрива. — Джим, а ти идвай веднага тук!

Джеф Стивънс спря задъхан във входа на сградата, като бършеше потта от челото си.

Беше закъснял, но само с няколко минути.

Дали Дрексъл вече беше пристигнал? Вътре ли беше? А Трейси?

Перспективата да се изправи отново лице в лице с Трейси беше основната причина да се поти така.

„Вземи се в ръце — смърри се Джеф. — Ти си Джеръми Сандс. Богат енергиен инвеститор от Манхатън.“

Трейси нямаше да го издаде. Нямаше да рискува да издъни собственото си прикритие. Но след като я видеше, играта щеше да приключи. Трейси щеше да поиска да разбере как я е открил, а и защо я следи. Джеф нямаше да има друг избор, освен да ѝ каже истината или поне някаква версия на истината. „Тук съм, за да те пазя“ нямаше да бъде прието добре. Трейси не обичаше да я защитават. Можеше сама да се грижи за себе си. Освен това несъмнено щеше да му бъде ужасно ядосана, задето е разбил шансовете ѝ да притисне Хънтър Дрексъл.

„Толкова по-зле за нея. Не трябваше да бяга от мен след смъртта на Ник. Тя е онази, която ми дължи обяснение, не аз на нея.“

Вратата се отвори.

— Мога ли да ви помогна?

Джеф изправи рамене и се усмихна.

— Джеръми Сандс. Тук съм за играта.

Хънтър се канеше да се вмъкне през сервизния вход, когато чу рев на мотоциклет само на няколко метра зад себе си.

Още преди да погледне през рамо, знаеше кой е.

„Аполон“!

Рискованото току-що се бе превърнало във фатално. Трябваше да се махне оттук. Изскочи от тъмното си скривалище като хлебарка от гнездото си и се застави да върви нормално, докато стигне до ъгъла.

Отляво беше задънена улица. Завиеше ли надясно, щеше да стигне право при кафенето, където го чакаха от МИ-6.

„Не. Няма да позволя всичко да свърши тук. Като попаднал в капан плъх.

Няма.“

Предният вход на сградата на Кушен се намираше точно пред него. На площадката стоеше елегантно облечен мъж. Портиерът беше отворил вратата и разговаряше с него.

Хънтър рязко смени посоката и се затича към отворената врата.

Трейси още отбиваше ухажванията на Паскал Кушен, когато чу първия изстрел.

— Какво беше това, по дяволите? — попита Антоан дьо ла Кор.

— Сигурно нечий ауспук — каза Албер Дюма.

Чу се втори изстрел, веднага последван от трети, след което от улицата се разнесоха писъци.

— Това е стрелба! — Паскал пусна ръката на Трейси като опарен и се хвърли към паникбутоната на отсрещната стена. — Всички да залегнат! — Гласът му беше скочил цяла октава от страх. Всички се проснаха на пода като по команда.

Всички, с изключение на Трейси. Тя спокойно отиде до прозореца, дръпна завесата и погледна надолу към улицата. Мъж в черно, яхнал мотоциклет „Дукати“, профуча с рев и изчезна. По всяка вероятност стрелецът. Но дали беше улучил целта си?

Отначало беше трудно да се каже какво ставаше. Навсякъде тичаха хора, разбягваха се панически, пищяха. Но опитното око на

Трейси бързо се спря върху трима души наред лудницата.

Първият беше генерал-майор Франк Дориън, който стоеше наред улицата, викаше в телефона си и ръкомахаше възбудено.

„Значи от МИ-6 знаят, че Дрекъл ще бъде тук!“. Интересно, не бяха казали нищичко на ЦРУ.

Вторият беше рус мъж, който май се опитваше да скрие, че куца. Трейси не можеше да види съвсем лицето му от този ъгъл, но забеляза как мускулите му се напрягат от болка, докато се опитваше да избяга в посока към реката.

Третият, който привлече вниманието ѝ, беше с гръб към нея. Мъжът беше висок, добре облечен, с тъмна къдрава коса и беше единственият, който не тичаше, а вървеше към станцията на метрото.

Сърцето на Трейси се сви.

„Познавам тази походка.“

В същия миг нечия ръка я грабна грубо през кръста и я събори на пода.

— Mon Dieu, Мери Джо, да не сте полудяла? — изсъска Паскал Кушен в ухото ѝ. — Махнете се от прозореца. Може да е терористична атака! Полицията идва, но дотогава трябва да се пазим.

— Съжалявам, Паскаал — повлечено каза Трейси. Десетилетията практика я бяха научили никога да не излиза от ролята си. — Просто ми стана любопитно.

Лежеше на паркета до Паскал Кушен, а мислите ѝ препускаха бясно.

„Трябва да съм се припознала. Не може да е той. Просто не може.“

Елен Фубур едва не изпусна влака. Красив рус мъж с диви очи и ужасяваща физиономия изскочи точно пред реното ѝ и буквално се хвърли върху предното стъкло.

— Помогнете — задъхано каза той, докато отваряше вратата и се качваше, след като Елен наби спирачките.

— Махайте се! — изпищя тя. — Махайте се от колата ми!

Имаше защитен спрей в жабката, но трябваше да се пресегне през непознатия, за да стигне до него.

— Моля ви... Нищо няма да ви сторя... Прострелях ме. Вижте.
— Мъжът дръпна крачола на панталона си. Кръвта се лееше като река.

— Ще ви откарам в болница — каза Елен. — Най-близката е на Рю Амброаз Паре. Всичко ще бъде наред.

— Не — каза мъжът. — Никакви болници. Моля ви. Трябва да се махна от Париж. Просто карайте.

Той бръкна в джоба си и извади пачка с банкноти — много, сигурно десетки хиляди евро.

— Вземете — изхриптя мъжът и се намръщи от болка. — Моля ви. Само ме изведете оттук.

Елен погледна парите. После погледна лицето на мъжа. И взе решение.

„Какво пък. Веднъж се живее.“

[1] Задръстванията са навсякъде (фр.) — Б.пр. ↑

[2] Много е важно (фр.) — Б.пр. ↑

20.

Трейси може и да не беше истински играч на покер, но определено можеше да държи лицето си безизразно като изпечен покерджия.

Два дни след загадъчната стрелба в Монмартър (въпреки множеството очевидци, нападателят и жертвата му, която несъмнено бе ранена, бяха изчезнали безследно) тя официално отиде на местопрестъплението в Ньой.

— Госпожица Уитни е специален съветник на ЦРУ във връзка с Група 99 — обясни по телефона Грег Уолтън на Бенжамен Лизет, френския му колега в Париж. — Надявам се да ѝ съдействате по всякакъв начин.

Бенжамен откри, че няма никакви проблеми да съдейства на госпожица Уитни, която се оказа не само учтива, интелигентна и привлекателна, но и слаба и добре облечена — цял куп приятни изненади от една американка.

Същото не можеше да се каже за колегата ѝ от ФБР. Агент Милтън Бък бе най-арогантният и непоносим тип, с когото се бе сблъсквал някога.

— Да смятам ли, че криминалистите са проучили целия кампус? — попита Бък с тон, който явно показваше, че не мисли нищо подобно.

— Естествено — с леден тон отвърна Бенжамен.

— Защо не сме видели доклада?

— Защото разследването не е ваше, агент Бък. Надявам се, че не е нужно да ви напомням, че сте тук само като наши гости, в знак на учтивост.

— Учтивост? — Бък се изсмя грубо. — Не бих казал, че вие, французите, сте известни с това. Надявам се, че не е нужно аз да ви напомням, че правителството ви обеща на нашия президент пълна прозрачност и сътрудничество. Да си кажем нещата направо, Бен. Не бихте отказали малко помощ, нали? Колко време мина вече, две седмици ли? И все още без никакви насоки?

Засрамена, Трейси се загледа след отдалечаващия се французин.

— Заради кретени като теб на американците гледат с лошо око, Бък.

— Истината боли — сви рамене Милтън Бък. — Просто казвам това, което виждам. Като стана въпрос за „никакви насоки“, последният ти доклад за Алтея беше потискащо четиво, Трейси. Все още си там, където беше в самото начало, нали?

Трейси го изгледа смразяващо.

— Поискахте да потърся връзка между Алтея и случилото се в този кампус.

— Точно така — каза Бък.

— Ами, няма такава. Давам си сметка, че умът ти не сече като бръснач, агент Бък. Но не съм сигурна, че мога да го кажа по-просто, че да го разбереш — отвърна Трейси. — Как върви преследването на Хънтър? Доколкото чувам, заекът още е в шубраците.

Трудно беше да не изтърси на омразния Милтън Бък, че вече беше открила Хънтър Дрекъл; че й оставаше ей толкова да се изправи лице в лице с него; че англичаните също едва не го пипнаха, оставяйки Бък и трагично арогантната му служба на незавидното трето място. Единственият, на когото бе разказала за случилото се в Монмартър, бе Камерън Крю. Но дори на него му спести малката подробност, че е видяла Джеф.

„Защото не си го видяла. Не би могла да го видиш. Сбъркала си в цялата суматоха.“

— Както обикновено, не знаеш какво говориш — ехидно рече Милтън Бък. Той се наведе и изсъска в ухото ѝ: — Уолтън няма да те закриля вечно, нали знаеш. Ако в най-скоро време не откриеш нещо за Алтея, някои хора ще започнат да задават въпроси. Например, дали не знаеш повече, отколкото казваш.

— Като теб за Хънтър Дрекъл ли имаш предвид? — изсъска в отговор Трейси.

Милтън Бък я изгледа така, сякаш всеки момент ще я удари.

— Направи си услуга и забрави за Дрекъл. Аз съм старши агент на ФБР, госпожице Уитни. А ти си бивша измамница, която е на път да стане напълно безполезна.

За щастие, една очарователна францужойка от екипа по балистична експертиза ги прекъсна и отведе Трейси, за да я запознае подробно със случилото се в Ньой. Откъсването от Бък беше истинска

радост, но както след всяка среща с него, Трейси усещаше лепкавата утайка на страха в стомаха си.

„Гнусен е, но един ден може да се окаже начело на Бюрото.

И ако това стане, няма да намери покой, докато не ме върне обратно в затвора и не изхвърли ключа.“

Трейси си записа всякакви подробности около стрелбата, след което тръгна към шатото, в което се помещаваше училището, за да обядва, но бързо изгуби апетит, когато видя, че генерал-майор Франк Дориън върви към нея, докато чакаше на опашката при бюфета.

— Госпожице Уитни. — Франк ѝ отправи същата безизразна, механична усмивка, която помнеше от срещата им в Лондон. Този човек беше толкова искрен, колкото пожелание от баница с късмети. — Надявам се, че сте имали пълноценна сутрин?

— Благодаря. Да. А вие?

— Беше много интересна.

Последния път, когато видя Франк, той стоеше на улицата в Монмартър и размахваше ръце като подплашено пиле, докато жертвата му Хънтър Дрексъл и неуспелият му убиец се измъкваха. Трейси беше убедена, че русият мъж с куцащата походка несъмнено беше Дрексъл.

— Той беше, сигурна съм — каза тя на Камерън по-късно вечерта. — Мисля, че беше прострелян в крака.

Както обикновено, Камерън влезе в ролята на адвокат на дявола.

— Може да е бил просто случаен минувач, ранен в суматохата.

Трейси не се върза.

— Обикновен минувач щеше да легне и да чака помощ, особено след като стрелецът избяга. А онзи се мъчеше да се измъкне толкова отчаяно, колкото и нападателят. Не е искал да рискува да бъде идентифициран.

И Хънтър Дрексъл отново се беше измъкнал, оставяйки генерал-майор Франк Дориън със зачервено лице и празни ръце. За втори път за деня Трейси трябваше да потисне изкушението да посрами човек, когото не понасяше. Не на последно място заради факта че щом тя го беше видяла в Монмартър, имаше вероятност Франк да е видял нея как влиза в сградата на Паскал Кушен, но е избрал да го премълчи.

„Може би и двамата пазим тайни? Един от друг и от ЦРУ?“.

— Знаете ли кое е най-интересното, което научих днес? — небрежно попита Франк, докато си вземаше голямо парче сирене и го

размазваше по багетата си. — Един от убитите тийнейджъри е бил Джак Чарлстън.

Франк я погледна въпросително, но името не говореше нищо на Трейси.

— Синът на Ричард Чарлстън. Единственият, както се оказва.

Ричард Чарлстън. Това сякаш ѝ напомняше нещо. Трейси зарови в паметта си в опит да се досети.

— Ричард беше евродепутатът, който се противопостави на опитите на „Крю Ойл“ да си осигури права за фракинг на територията на Европейския съюз, включително и тук, във Франция — припомни ѝ Франк Дориън. — Противопостави се много категорично. И успешно.

„Точно така.“ Камерън беше споменал името Ричард Чарлстън на първата им среща в Женева. Беше дошъл в Швейцария да търси подкрепа в Европейския парламент за разширяване на бизнеса си в Европа и британският евродепутат бе скочил срещу него.

— Спомням си — каза Трейси.

— Ричард Чарлстън е трябвало да произнесе реч тук в деня на стрелбата, но се отказал в последния момент. Предполагам, че никой не е съобщил на Група 99 за промяната в плановете. И все пак... — Франк се усмихна. — Поне са убили сина му. Бих казал, че от гледна точка на приятеля ви това е по-добре от нищо.

Трейси остави чинията си.

— Какво искате да кажете?

— Само това, че Камерън Крю беше враг на Ричард Чарлстън. Както беше и на Хенри Кранстън. Не ви ли се вижда любопитно, че Група 99 сякаш се цели във враговете на приятеля ви? — Франк си взе шепа фурми и пастет. — Сякаш едва ли не вършат мръсната работа за „Крю Ойл“.

През тялото на Трейси премина вълна на чиста омраза.

— Камерън е изгубил син — каза тя. Гласът ѝ бе тих, но трепереше от гняв. — Маркъс. Бил е тийнейджър, също като децата, избити тук.

— Да, аз...

— Не съм свършила — яростно го прекъсна Трейси. — Аз също изгубих сина си. На същата възраст. Така че, генерале, ние знаем какво означава подобна загуба. И Камерън, и аз. Знаем през какво преминават родителите на избитите деца в Ньой. И то по начин, по

който вие никога няма да знаете. Ако си помислите дори за секунда, че Камерън е способен... че би се въвлякъл в убийството на деца или би подкрепил подобно нещо по какъвто и да било начин... значи сте по-голям фанатик, отколкото изглеждате. Вие сте умопобъркан.

Франк я погледна спокойно.

— Вярвам, че всички човешки същества са способни на ужасни неща, госпожице Уитни. По същия начин, по който са способни и на величие. Не сте ли съгласна?

Трейси го изгледа мълчаливо.

„Отвратителен, отвратителен човек“ — помисли си тя, докато генералът се отдалечаваше.

Но имената Джак и Ричард Чарлстън продължиха да я измъчват през остатъка от деня.

„Група 99. Фракинг. Камерън.“

Имаше връзка. Не онази, за която намекваше Франк Дориън. Но все пак *някаква* връзка. Нещо свързваше Камерън или най-малко индустрията му с тези гадни и малодушни терористични актове.

Дали Хънтър Дрекъл знаеше каква е тази връзка? Затова ли беше избягал?

Дали Хънтър беше видял онова, което Трейси пропускаше?

И къде във всичко това се вписваше Алтея, която и да е тя?

Не за първи път Трейси оставаше с обезпокоителното впечатление, че нищо и никой не е онова, което изглежда на пръв поглед.

Щатът Ню Йорк беше прекрасен през това време на годината. От прозореца на стаята си в санаториума Кейт Еванс се наслаждаваше на великолепни изгледи към ширналата се провинция. Яркозелени поля и поляни с диви цветя се простираха докъдето стигаше поглед, а по тях тук-там се виждаха крави, огради, дъбове и от време на време по някоя ферма с бяла дъсчена облицовка. Тук нямаше нищо грозно. Нищо шумно и неприятно, никаква бедност, болести, мръсотия и болка. Сякаш всяка тревичка си беше точно на мястото. Точно онази стерилизирана, безопасна, почти изкуствена красота, която се получава, когато човекът вземе природата в ръце и я оформи според

волята си. Всичко беше ред и спокойствие. Идеално място за почивка и Кейт пълноценно се беше възползвала. Но вече бе време да си тръгва.

— Съветвам ви да размислите.

Психиатърът ѝ Бил Уинтър отново се опитваше да промени решението ѝ. Висок и слаб, с набръчкано лице като изсъхнало речно корито и проникателни, замислени кафяви очи, доктор Уинтър напомняше на Кейт за баща ѝ. Оуен Еванс беше починал през първата ѝ година в гимназията — масиран инфаркт, който го повали на мига, както светкавицата поваля дърво. Това бе първото нещо, което разби сърцето на Кейт. И то не се беше възстановило — поне напълно — докато не срещна Даниел.

— Зная, че искате да остана. — Тя се усмихна на доктор Уинтър. — Но наистина не мога. Трябва да видя един човек. И наистина се чувствам много по-добре.

Последното бе вярно. Но повечето от онова, което Кейт беше разкрила на докторите и терапевтите в „Уестчестър Медоус“, беше плетеница от полуистини и откровени лъжи. Това бе едно от предимствата на живот, посветен на шпионажа. Щом научиш какво означава да минеш в дълбока нелегалност, да станеш някой друг заради собствената си безопасност и безопасността на другите, се научаваш как да се вкопчиш с желязна хватка в другата си самоличност. Дори под хипноза Кейт можеше да бъде онази, която трябваше.

А когато дойдеше времето да излезе от прикритието, можеше да го направи, без да поглежда назад.

Даниел сравняваше това с начина, по който змията се освобождава от старата си кожа.

Алтея беше необходимо прикритие, роля, която трябваше да играе. Но вече бе време да се откаже от нея.

Обаждането на Хънтър Дрекъл даде началото. И Кейт го завърши тук, в „Уестчестър Медоус“. Хапчетата бяха помогнали. Както и терапията. И сънят. Но най-големият фактор бе Даниел, който идваше при нея в сънищата ѝ.

„Трябва да си простиш, Кейт.

Всичко, което направи, го направи за мен. За нас.

Но вече можеш да сложиш край. Да продължиш напред.“

Милият Даниел! Още ѝ липсваше толкова много, че понякога ѝ беше трудно дори да диша.

Можеше да се освободи от Алтея и стореното от нея, но не можеше да продължи напред. Още не. Не и докато не се видеше лице в лице с Хънтър Дрексъл. Не и докато не затвори кръга.

— Къде ще отидете? — попита Бил Уинтър. — Докато сте в Ню Йорк, искам да се виждаме поне веднъж седмично. Трябва също да започнете отново да посещавате редовно Люси Грей. Не позволявайте нещата отново да стигат дотам. По-лесно е, отколкото си мислите.

— Няма да позволя. — Кейт го прегърна и дръпна ципа на куфара си. — И обещавам, че ще започна да ви посещавам веднага щом се върна.

— Щом се върнете ли? — Доктор Уинтър се намръщи. — Къде отивате?

Кейт се усмихна.

— В Европа. Както казах, трябва да се видя с един човек там. Чака ме от много време.

Сали Фейърс се сгуши под чадъра си и запали поредната цигара.

Валеше, а тя дори не се намираше в проклетата Англия. Лошото време явно я преследваше. Също като лошия късмет. Или може би лошите избори?

Лоши типове.

Лоши хора.

Знаеше, че не биваше да идва тук. Застанала пред замъка Шиме, като самотен турист в историческото, но затънтено белгийско градче на няколко километра от границата с Франция, тя си даде сметка за пълната, унизителна глупост на решението си.

Ами ако Хънтър не се появи?

Ами ако се появи и я завлече в свят, пълен с неприятности — и не само служебни неприятности, а в дълбок, истински свят с отвличания, мъчения и убийства, в който се беше забъркал — и я изостави? Заради поредната жена? Заради поредния материал?

Разбира се, сега Сали разполагаше със собствен материал. Беше ѝ писнало да чака Хънтър да ѝ пусне милостиня и прекара последните два месеца в ровене в мътния свят на глобалния фракинг. Това щеше да

е първият ѝ самостоятелен материал, стига от „Таймс“ да не я изхвърлят заради последното ѝ продължително изчезване. Ироничното бе, че това бе най-добрата ѝ работа от години. Но Сали добре знаеше, че не това беше причината да е тук.

Както обикновено, не разумът, а сърцето я връщаше обратно към Хънтър Дрексъл.

Тъпото ѝ, слабо женско сърце.

„Ненавиждам се.“

Най-лошото бе, че Хънтър дори не се беше обадил лично на Сали, за да я помоли за помощ. Беше накарал някакво момиче — Елен — да го направи. Несъмнено поредната наивна и доверчива млада глупачка, която чукаше.

— Ваш приятел е много зле — беше казало момичето на развален английски.

— Приятел?

— Да. Знаете кой. Не иска да ходи в болница. Исква да се срещнете в Белгия.

Сали бе разбрала, че въпросната Елен е качила Хънтър на някаква улица в Париж — оказа се, че бил прострелян в Монмартър — и той я е убедил да го изведе от Франция. Вероятно са играли на покер. Така или иначе, оттогава момичето явно беше поумняло. Нещо помежду им беше тръгнало накриво. Сега раната на Хънтър се беше инфектирала и тя бе изпаднала в паника.

— Плаши ме. Казва... луди неща. Трябва да се връщам в Париж, но ако го оставя сам, ще умре.

И по най-тъпия и идиотски начин Сали се чу как се съгласява да се срещнат при замъка Шиме рано сутринта в понеделник. И естествено, сега беше тук. А Хънтър, мътните да го вземат, го нямаше.

За да убие времето, започна да си играе на „ако“.

„Ако не се появи в следващите десет минути, си тръгвам.“

Ако иска помощта ми, ще трябва да ме спомене в материала си. Но аз ще се погрижа моят да излезе пръв.

Ако иска да се съберем отново, веднага ще му затворя устата. Няма начин да...“

Чу малката синя кола, преди да я види — напъваше се по хълма като астматично муле, двигателят хъхреше и кашляше в дъжда. Сали стоеше до стените на замъка, на няколко метра от празния паркинг, на

който самотно чакаше колата ѝ, взета под наем. Паркингът се намираще в края на дълга криволичеца алея. Но вместо да продължи измъченото си пътуване догоре, синята кола спря в една отбивка по средата. Сали видя как една кльощава блондинка в джинси, с мъжка мека шапка скочи от мястото на шофьора, измъкна малък сак от багажника и го метна безцеремонно край пътя. Всяко движение, всеки жест беше забързан. Трескав.

„Това трябва да е Елен.“

След това отвори другата врата. Сали гледаше объркано как бавно и несигурно слиза някакъв мъж. Момичето го изчака нервно да се дръпне от колата. После затръшна вратата след него, заобиколи тичешком от другата страна, качи се, обърна и отпраши в далечината сред гъст облак отработени газове и отчаяние обратно към Франция.

Мършав и крехък, с парцаливи дрехи и руса, почти бяла коса, бедният изоставен изглеждаше объркан и смутен, докато стоеше до багажа си под дъжда.

„Това е някаква грешка“ — бе първата мисъл на Сали.

Този човек изобщо не приличаше на Хънтър.

Преди да има време за втора мисъл, тя с ужас видя как мъжът се свлече на колене, а после падна безжизнено по очи.

„Мамка му!“. Сали се огледа.

Не се виждаше жива душа. Бяха само двамата.

„Мамка му, мамка му, мамка му!“.

Затвори чадъра и се затича.

Премиерският апартамент на Трейси в „Жорж V“ в Париж беше като излязъл от приказка. Приличаше повече на апартамент на Маре, отколкото на хотелска стая — огромно луксозно легло с бельо от най-фина коприна и лен, дълбока мраморна вана, старо писалище от орехово дърво и салон с изящни произведения на изкуството, заедно с невероятни изгледи към града. Цената му беше скандална — почти шест хиляди евро на вечер. Не че Трейси имаше за какво друго да харчи парите си. Пък и след днешния ден, след като ѝ се наложи не само да мине през ужасите в Ньой, но и да се изправи срещу двама от най-противните ѝ хора — Милтън Бък и Франк Дориън, заслужаваше

малко лукс. Да спиш в „Жорж V“ беше като да си легнеш в легло от облаци и Трейси с нетърпение очакваше да се унесе в сън.

Хвърли чантата си „Диор“, телефона и лаптопа на леглото, запали ароматна свещ, която изпълни стаята с цъфтящи фурми, и се усмихна на снимката на Никълъс на нощната масичка. На нея беше деветгодишен, застанал на брега на река Колорадо с Блейк Картър, държеше огромна съомга в ръце и се беше ухилил до ушите. Трейси обожаваше снимката, защото показваше характера на Ник, както и обичта му към Блейк. И защото приличаше досущ на Джеф, когато се усмихваше. Това беше онзи Джеф, който Трейси искаше да запомни. Онзи Джеф, когото бе обичала така страстно. Преди животът да се усложни и да ги раздели в оня водовъртеж, твърде силен, за да му устоят.

Но тя не биваше да остава в миналото. Камерън Крю ѝ беше помогнал за това.

— Не го загърбвай. То само ти дава повече сила. Но не бива да позволяваш да те погълне. — Това беше мантрата на Камерън. Така бе оцелял той след смъртта на собствения си син. И съветът работеше и при Трейси. Камерън беше онзи, който я окуражи да замине със снимката на Ник.

— Лицето му е в главата ти, така че защо да не бъде и на снимката? Той винаги ще бъде с теб, Трейси. Позволи му.

„Слава богу... за Камерън — помисли си за милионен път Трейси, докато се освобождаваше от дрехите си и заставаеше под душа. — Без него вече щях да съм мъртва.“

Спомни си гадните инсинуации на Франк Дориън по време на обяда и гневът отново се надигна в нея. Засилваше се и поради факта че Франк бе нарекъл Камерън неин „приятел“, при това на два пъти. Първо, защото Трейси нямаше представа откъде британският генерал знае за личния ѝ живот. И второ, защото не смяташе, че има връзка. Какъвто и да беше за нея Камерън Крю — приятел, любовник, психотерапевт — това беше временно. Когато всичко приключи, когато намери Алтея и научи истината за смъртта на Ник, двамата щяха да се разделят. Не го бяха казали с толкова много думи. Но се разбираше.

Или поне Трейси се надяваше да е така. Франк Дориън, проклет да е, я беше накарал да започне да се съмнява. Дали Камерън мислеше

за себе си като за неин приятел? Дали си представяше съвместно бъдеще с нея?

Докато разнасяше лавандуловия шампоан по тялото си, Трейси се мъчеше да разплете чувствата си. Мисълта за Камерън Крю я караше да се чувства радостна и тъжна едновременно. Радостна, защото в много отношения той я бе върнал към живота. Беше интересен, забавен и страстен и Трейси обичаше компанията му. Но в същото време се чувстваше и тъжна, защото знаеше, че вече не е способна на онази любов, която би направила него щастлив. Камерън ѝ беше показал, че има живот и след смъртта на Ник, но също така бе потвърдил нещо, което Трейси вече знаеше — че част от нея наистина си е отишла заедно със сина ѝ. Да, още можеше да изпитва удоволствие. Още можеше да усети вкуса на храната, да се наслади на добрата музика и да изразява привързаност, може би дори обич. Но тези неща сега бяха толкова крехки, а преди бяха бездънни. Трейси ги усещаше по кожата си, но не и в душата си. Душата ѝ бе дълбоко под пръстта на Колорадо, с Ник.

Преди да срещне Камерън Крю, това нямаше значение за Трейси.

А сега имаше, пък и било само заради него.

Избърса се, облече хавлия и уви главата си в тюрбан с една от меките като масло кърпи. Отиде до прозореца в банята и се загледа към Париж. Покривите на града бяха отделен свят, смесица от керемиди, камък и мед, от източени кули и величествено извити куполи. В далечината над всичко се извисяваше емблематичната Айфелова кула, подобно на странен развеселен бог от ковано желязо, разглеждащ владенията си.

Трейси обичаше Париж. Като цяло Франция беше страна с радостни спомени. Замъкът Матини на Кап д'Антиб, от който двамата с Джеф отмъкнаха бижута и картина на Леонардо за два милиона долара; Биариц, където беше надхитрила противния Арман Гранжие. Но Париж винаги заемаше специално място в сърцето ѝ, може би защото никога не беше правила удар тук. За нея и Джеф Париж означаваше удоволствие, почивка от стреса и адреналина в живота им на измамници. Париж означаваше храна, изкуство и любов. Париж означаваше прелест.

Трейси винаги бе искала да доведе Никълъс тук някой ден, когато порасне.

Но Никълъс никога нямаше да порасне.

Вече нямаше „някой ден“.

Още съзерцаваше града, когато го чу. Много леко щрак, толкова тихо, че друг едва ли би го доловил. Но тренираното ухо на Трейси веднага го разпозна като отваряне на врата.

Замръзна. Вратата на апартамента ѝ беше заключена. Не беше поръчвала румсървис, а камериерките никога не чистеха по това време. А и ако бяха те, щяха да вдигнат шум.

„Някой прониква с взлом.“

Вратата на банята беше леко притворена. В огледалната стена Трейси зърна някакво движение, мъжка сянка, пресичаща стаята. Мислите ѝ препускаха. Всеки момент можеше да влезе в банята и да я нападне. Апартаментът ѝ беше на осмия етаж и зад прозореца на банята зееше пропаст. Нямаше никакви первази и аварийни стълби. Можеше да се опита да изтича до вратата на банята и да я заключи отвътре, но той най-вероятно щеше да стигне преди нея. А дори да го изпревареше, ако неканеният гост имаше пистолет, можеше да гръмне ключалката за секунди.

Реши, че нападението е не само най-добрият, но и единственият начин за защита. Взе тежката мраморна сапунерка до ваната, размахна я над главата си и се втурна в спалнята, пищейки като банши. Мъжът стоеше до леглото с гръб към нея. Беше извадил една от роклите ѝ от гардероба и я разглеждаше. Имаше време само да се обърне изненадан, когато Трейси му скочи, замахвайки с всички сили към главата му.

Но неговите рефлексии се оказаха по-бързи, отколкото беше очаквала. Трейси усети как пръстите му сграбчиха ръката ѝ като менгеме, избутаха я болезнено назад и я разтърсиха като убиващ плъх териер, докато сапунерката не полетя от ръката ѝ и не падна с трясък на пода.

— Трейси!

Тя се съпротивляваше така яростно, че не чу името си.

— Трейси, за бога, успокой се. Аз съм.

За втори път за последните една-две минути Трейси замръзна.

Той я пусна и двамата останаха да седят безмълвни и шокирани на леглото, вперили поглед един в друг.

После Джеф Стивънс се усмихна широко.

— Сложи си това. — Той ѝ подаде роклята, която още беше в ръцете му — червен копринен „Шанел“. — Отиваме на вечеря.

21.

— Е, това е чудно, нали, скъпа? Също като в доброто старо време.

Трейси и Джеф седяха на маса в дъното на невзрачно бистро на стотина метра от хотела ѝ. Джеф изглеждаше елегантен както винаги, в идеално ушит тъмен костюм. Трейси носеше лек черен пуловер и пола до коленете, без никакви бижута и съвсем малко грим. Нарочно отказа да облече червената рокля, която Джеф ѝ предложи. Отчасти, защото Джеф я беше избрал. Трейси не искаше някой да решава вместо нея. И отчасти, защото роклята бе твърде секси. Каквато и да се окажеше тази вечеря, в никакъв случай не беше интимна среща.

— Какво правиш тук, Джеф? — Не беше толкова въпрос, колкото обвинение.

Джеф отпи от виното си.

— Вечерям с една зашеметяваща жена.

— Имам предвид какво правиш в Париж — твърдо рече Трейси.

— Градът е прекрасен. — Джеф игриво разчупи една багета. — И чувам, че покерът тук бил чуден.

— Не бих могла да знам — каза Трейси.

— Разбира се, скъпа. — Джеф се изкиска тихо. Открай време обичаше да си играе игри с Трейси. И двамата знаеха, че другият е бил в Монмартър онази вечер, но нито единият, нито другият щеше да го признае пръв.

— Говоря сериозно, Джеф. Защо си тук? — попита Трейси. — Истината, ако обичаш.

Джеф я погледна засегнат.

— Кога съм те лъгал?

Веждите на Трейси така се вдигнаха, че почти изчезнаха.

— Добре, добре — каза Джеф. — Истината. Работя за британското разузнаване.

Трейси избухна в смях.

— Ти?

— И какво е толкова смешно?

— Ами, нека помисля... Може би защото доскоро беше в техния списък на най-търсените?

Джеф сви рамене.

— Времената се менят. В края на краищата, ти работиш за ЦРУ. Или беше ФБР?

— Това е различно.

— Как? В свят, в който ти и агент Бък сте колеги, по мое мнение всички сме се озовали доста дълбоко в заешката дупка. Не мислиш ли?

Трейси не можеше да отрече това. Въпреки всичко ѝ бе трудно да си представи Джеф като шпионин на МИ-6.

— Добре. Значи работиш за англичаните. По какво? Група 99 ли?

Джеф кимна и гласът му премина в шепот.

— Тук съм поради същата причина като теб. Англичаните искат да открият Хънтър Дрексъл. Отчаяно искат. Джулия Кабът няма абсолютно никакво доверие на президента Хейвърс. Искане МИ-6 да се доберат първи до Дрексъл, за да разберат какво точно крият американците.

— И какво крият според нея? — попита Трейси.

— Нямам представа — отвърна Джеф. — Да поръчваме.

И двамата избраха зелена салатата. Трейси продължи с буюбес^[1]. Джеф, както можеше да се очаква, предпочете стек фрите.

— Цялата работа определено е свързана по някакъв начин с фракинга — каза той, след като салатите пристигнаха. — Европа цялата е надупчена, ако се съди по картата на залежите от шистов газ. Това е новият Див запад, залозите са за милиарди. В момента Щатите са световен лидер в тази индустрия, следвани плътно от Китай. Но това може да се промени. Полша, Гърция, Словакия — всички те имат газ. Обикновените хора страдат, а в същото време имат цели състояния в природни ресурси, при това буквално под краката си.

— Лесно можеш да разбереш защо това разгневява Група 99 — съгласи се Трейси. — Все същата стара история. Подобно на диамантите на Африка и петрола на Саудитска Арабия. Шепа хора забогатяват невъобразимо, докато останалите гладуват.

— Но правителствата го позволяват, защото акцизите са огромни.

— И брутният вътрешен продукт расте.

— Именно. — Джеф се усмихна. Беше чудесно да разговаря отново с Трейси. Да виждат заедно през глупостите. Да се виждат очи

в очи. Това му бе липсвало.

— Добре, това е фонът — каза Трейси. — Разбирам интереса на МИ-6. Но къде се вметваш ти в картината? Каква е твоята връзка?

— Моята връзка ли? — Джеф се разсмя. — Моята връзка си ти, Трейси.

Тя го погледна объркано.

— Привлякоха ме, за да те държа под око. Да разбера какво точно работиш за американците. И евентуално какво правиш зад гърба им — добави многозначително Джеф. — Имаха други кандидати, но аз бях единственият с двайсетгодишен опит с теб по целия свят.

Той се ухили, но Трейси не намираше нищо смешно в думите му.

— Да изясним нещата. Планът беше аз да върша цялата черна работа. Да намеря Алтея и Хънтър Дрексъл. Да разбера връзките. А после ти се намесваш и обираш цялата слава, така ли?

— Нещо такова — каза Джеф и се усмихна лъчезарно. — В края на краищата, в Мадрид се получи. Когато беше така добра да откраднеш „Пуерто“ за мен. Помниш ли?

— Как бих могла да забравя?

Споменът още я жегваше. Тогава Джеф грубо беше я надхитрил и бе представил на Гюнтер Хартог прочутия шедьовър на Гоя, до който Трейси се беше добрала с блестяща измама, продължила месеци наред. По онова време съперничеството помежду им беше забавно и вълнуващо, нещо като любовна игра, макар че тогава никой не я разпознаваше като такава. Сега всичко беше много различно. Това не беше игра. А самата реалност. Група 99 не беше галерия или богат колекционер. А терористична организация. Невинни хора биваха отвлечани, измъчвани и убивани. Проникваха в правителствени системи. Застрелваха деца. И всичко това беше дело на група хора, които доскоро се обявяваха за справедливост и равенство, против лошите неща в света.

Насилието беше започнало, когато мозъкът на Боб Дейли се пръсна по екрана. И продължаваше. Алтея беше незнайно къде, а от Хънтър Дрексъл все така нямаше и следа. И не му се виждаше края.

Келнерът отсервира салатите им и се върна с основните ястия. Джеф опита от превъзходната крехка пържола, след което се обърна към Трейси.

— Даваш си сметка, че не върша това само защото МИ-6 са ме помолили... — каза той, докато пълнеше чашата й. — Имах свой собствен дневен ред.

— Какъв по-точно? — Трейси го погледна въпросително. — Нека позная. В някой замък има Реноар, който си решил да прибереш? Или колекция яйца на Фаберже, отчаяно търсещи нов дом?

— Не — каза Джеф. — Дойдох, за да те защитавам.

Трейси се намръщи.

— Не се нуждая от защита. Мога да се грижа за себе си.

— Не съм съгласен. — Джеф отпи от виното. — Съдейки по онова, което видях, напоследък си се сдобила с доста опасни приятели.

Трейси присви очи.

— В смисъл?

— О, мисля, че знаеш. Осъзнаваш ли колко от действията на Група 99 през последните шест месеца в крайна сметка облагодетелстват „Крю Ойл“? Пряко или косвено?

— Само не и ти... — мрачно промърмори Трейси.

— Говоря сериозно — каза Джеф. — Помисли само. Колко добре познаваш този тип? Искам да кажа, наистина го познаваш.

— Достатъчно, за да знам, че е добър човек — гневно отвърна Трейси. — Джеф, не говориш ти, а Франк Дориън.

— Не е вярно.

— Така ли? Тогава нека аз те попитам нещо. Да ти е хрумвало да се запиташ защо генералът така иска да открие връзка между Група 99 и Камерън Крю? Възможно ли е, за да отклони следите от самия себе си?

Сега беше ред на Джеф да се намръщи.

— Следите? Какви следи?

— Франк Дориън те използва, Джеф! Затънал е до шията. Вземи например самоубийството на принц Ахилеас. Това си е чиста тайна операция, ако питаш мен.

— Може и така да е — призна Джеф. — Но грешиш за Франк. Той е свестен човек.

— Свестен? — опули се Трейси. — Претършувал е стаята на момчето след смъртта му. Откраднал е компютъра му. Това го знам със сигурност. Той е лъжец, сексист и хомофоб, да не говорим, че мрази американците. А аз мисля, че освен това е и убиец.

— Това е нелепо, Трейси.

— Нима?

— Да! Познавам Франк Дориън. За разлика от теб.

— Така ли? Е, аз пък познавам Камерън Крю. А ти не. Камерън е свестен човек, Джеф. Повече от свестен. Той е един от най-добрите.

— Знаеш, че искаш да повярваш, Трейси — каза Джеф, като се опитваше и не успяваше да блокира спомените за Трейси и Камерън заедно на Хаваите.

— Аз не искам да вярвам. А вярвам. А ако ти не вярваш, то е, или защото Франк Дориън те е настроил срещу него, или защото ревнуваш!

Трейси съжали за думите си веднага щом ги изрече. Последното, което искаше, бе да направи нещата лични между двамата. Да отваря врата към миналото, общото им минало. А ето че току-що бе направила точно това.

Джеф се пресегна през масата и взе ръката ѝ в своята.

— Дойдох да те потърся. След като Ник умря. Когато ми се обади в Лондон. Взех първия самолет.

— Знам — изграчи Трейси.

— Тогава защо избяга?

Тя поклати мълчаливо глава. Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Дължиш ми отговор, Трейси.

Тя го погледна.

— Казах ти да не идваш.

— Той все пак беше и мой син.

За изненада на Джеф, Трейси реагира гневно на думите му.

— Не! Не е същото — настоятелно каза тя. — Далеч не е същото. Аз го отгледах, Джеф. Отгледах го сама.

— Само защото така и не знаех, че съществува! — запротестира Джеф.

Но Трейси не го слушаше.

— Ник беше моят свят. Целият ми свят. Не знаеш какво е да го изгубиш, да ти го отнемат.

— Права си — тихо рече Джеф. — Не зная. Но аз все пак го обичах. И исках да бъда там. Не само за него, но и за теб.

Известно време седяха смълчани, обгърнати от крехкия мехур на мъката.

Накрая Джеф го спуга.

— Обичам те, Трейси.

— Моля те. Недей.

— Какво недей? Да не те обичам ли? Или да не го казвам на глас?

— И двете!

Трейси се опита да издърпа ръката си, но Джеф я стисна здраво.

— Защо не? Това е самата истина. Обичам те и ти ме обичаш. Не можеш да бягаш вечно от това, Трейси.

— Напротив, мога! Не разбираш ли? — Тя го погледна, напълно изгубила търпение. — Ти си единственият, единственият човек, с когото категорично не мога да бъда. Никога.

— Защо? — Гласът на Джеф трепна. И той беше на път да избухне в сълзи.

— Защото всичко у теб, лицето ти, гласът ти, походката ти, всичко ме подсеца за него. Когато погледна теб, виждам Ник.

— Но ти ме обичаш, Трейси. Двамата се обичаме — умолително рече Джеф.

— Това не е достатъчно — тъжно отвърна Трейси. Видя ли те, мракът ме завлича обратно.

— А това значи, че Камерън Крю те измъква към светлината, така ли? — горчиво попита Джеф. Знаеше, че постъпва нечестно, но не можеше да се сдържи.

Трейси не отговори. Възцари се мрачна тишина, докато келнерът вдигна чиниите им и се върна с менюто и десертите.

Джеф пръв наруши мълчанието.

— Имам предложение.

Наведе се над масата. Очите му искряха. Пак беше старият Джеф. Неустоимият. „Отвътре той още е жив — помисли си Трейси. — А аз не съм. Това е истинската разлика между нас. Пропастта, която никога няма да може да бъде преодоляна.“

— Да намерим Хънтър заедно. Като екип — каза Джеф. — Кабът и Хейвърс може и да си нямат доверие един на друг. А ЦРУ и МИ-6 със сигурност. Но ние си имаме. Ние с теб можем да постигнем много повече от всички тях, взети заедно.

Предложението беше интересно — същото, което Трейси беше направила на Камерън неотдавна. Макар че дори тя трябваше да признае, че Камерън дотук не ѝ помогна особено, но с него най-напред сподели мнението си. Докато тя и Джеф знаеха как да вършат нещата.

— Какво ще правим, когато го открием? — попита Трейси. — Ще го предадем на англичаните ли? Или на американците?

— Зависи — каза Джеф.

— От какво?

— От това какво има да каже. От това какво крие. Между другото, хареса ми, че каза „когато“.

Трейси се замисли. Никак нямаше да е зле да използва мозъка на Джеф — не само за да открие Хънтър, но и да го накара да им каже истината. Работата с партньор правеше нещата много по-лесни. Но ако Джеф беше готов да рискува всичко, за да ѝ помогне, да играе двойна игра с британските си началници, тя беше длъжна да бъде честна с него относно ролята си в цялата работа.

Пое дълбоко дъх.

— Има нещо, което трябва да ти кажа.

Бавно и без да го поглежда в очите, Трейси му разказа историята, която той вече бе чул от Джейми Макинтош. За това как Алтея е поискала Трейси да бъде включена в екипа на ЦРУ, споменавайки името ѝ. За жената, отговаряща на описанието на Алтея, която направила нещо на пикапа на Блейк преди той да излети от пътя и която по-късно се бе появила в болницата, докато докторите се бореха да спасят Ник.

— Ако всичко това е вярно — завърши Трейси, докато извиваше кърпата си в ръце, — ако тя наистина е убила Никълъс, значи е станало заради мен. Аз съм виновна, че умря.

Джеф я сграбчи за раменете.

— Не, не си. Не си виновна, Трейси. Погледни ме. Не можеш да мислиш такива неща.

— Но тя ме е познавала! Тя ме познава! Поискала е да бъде част от играта и когато отказах, Ник умря.

— Това не означава нищо. Събираш две и две и получаваш двайсет.

— Имаш ли представа коя би могла да е, Джеф? — отчаяно попита Трейси. — Някаква представа откъде ме познава? Какво иска

от мен?

— Не — рече Джеф. — Нямам. Но съм готов да заложа солидна сума, че Хънтър Дрекъл знае. И когато го открием, това ще бъде първият въпрос, който ще му зададем. Става ли?

Трейси кимна с благодарност.

— Става.

— Той вече е напуснал Париж — каза Джеф.

— Откъде знаеш?

Трейси подозираше подобно нещо, но се изненада, че Джеф потвърди подозренията ѝ.

През последните пет дни тя не беше успяла да получи никакъв отговор от Сали Фейърс. Телефонът ѝ беше изключен и беше престанала да отваря имейлите си, което бе крайно необичайно. Преди месец Сали беше споменала на Трейси, че работи върху някакъв материал, но говореше много уклончиво. Възможно ли бе мълчанието ѝ да е свързано с работата ѝ?

Трейси предполагаше, че не това е причината. Вероятно Хънтър Дрекъл бе предприел някакъв ход, Сали Фейърс също бе въввлечена и отново пази тайни. Но това бяха само предположения, не разполагаше със сигурни доказателства.

А дали Джеф разполагаше?

— Виж.

Джеф беше включил айфона си и ѝ показва няколко снимки. На тях се виждаше слаб рус мъж на бензиностанция, който се качваше в очукано „Рено Клио“ с хубаво младо момиче. Младо момиче, което не беше Сали Фейърс.

— Това той ли е? — Трейси присви очи и погледна мъжа от снимката. Резолюцията беше ужасна.

— Така мислим.

— А момичето?

— Колата е регистрирана на името на Елен Фубур. Двайсет и три годишна, студентка в Париж. Няма известни връзки с Група 99. Никой от приятелите ѝ не я е виждал от стрелбата в Монмартър. Колата ѝ била изоставена на няколко километра от границата с Белгия. Оттогава няма никакви следи.

— Добре — каза Трейси, като махна на келнера да донесе сметката и за първи път се усмихна на Джеф. — В такъв случай

предполагам, че отиваме в Белгия.

— Не ние. Ти.

— Но нали каза...

— Не можем да демонстрираме открито, че работим заедно — каза Джеф. — Освен ако не искаме шпионите да заподозрат нещо. Говори каквото си искаш за Франк Дориън, но той не е глупак.

„Не — помисли си Трейси. — Със сигурност не е.“

— Ще дойда след седмица. Или веднага щом някой от двама ни открие нещо.

Сбогуваха се и се разбраха да се срещнат на следващия ден в дванайсет. Междувременно Трейси трябваше да измисли някаква приемлива история за шефовете си от ЦРУ, а Джеф да направи същото с английските си началници.

Джеф изчака Трейси да изчезне от погледа му, скочи в едно такси и пое към друго, също толкова невзрачно бистро в друга част на града.

Франк Дориън го посрещна топло.

— Добра работа. Успя.

— Да — без капка ентусиазъм каза Джеф. Бръкна под ризата си, махна малкото записващо устройство, закрепено на гърдите му, и го даде на генерала. — Успях.

— Един-два пъти излезе от сценария — каза Франк, като продължаваше да се усмихва. — Не съм сигурен, че имаше нужда от онова „Джулия Кабът няма никакво доверие на президента“...

— Но е истина — каза Джеф.

— Така е. Но не беше нужно Трейси Уитни да го знае. Все пак, не се оплаквам. Свърши си работата. Тя ти има доверие.

„Да — помисли си Джеф. — Тя ми има доверие. А аз току-що я предадох.“

Франк сякаш прочете мислите му.

— Правиш това заради нея, Джеф. Не го забравяй. Спасяваш я от много опасна ситуация. Тя си мисли, че може да се справи, но не може. Ние ще я пазим.

— Наистина ли?

— Разбира се — почти нетърпеливо каза Франк. — Имаш думата ми.

„Твоята дума.“

Двамата се погледнаха един друг. Думите на Трейси отекнаха в главата на Джеф: *Дориън те използва, Джеф! Затънал е до шията.*

— Трябва да тръгвам. — Джеф избута назад стола си. С всеки миг все повече се чувстваше като Юда Искарот.

— Защо каза на Трейси да отиде сама в Белгия? — неочаквано попита Франк. — Каза, че ще отидеш по-късно.

— Точно така. Трябва ми почивка.

— Почивка ли? — Лицето на Франк потъмня.

— Да. Имам нужда от малко свободно време. Сам. Една седмица ще е достатъчна.

Франк го погледна с изумление.

— Седмица? Да не си полудял? Няма време за ваканции, Стивънс. Ей толкова ни остава да пипнем Дрексъл. Точно сега трябва да следиш Уитни повече от всеки друг път.

— Да я следя, значи. — Сега беше ред на Джеф да се ядоса. — Това ми е работата, нали?

— Говоря сериозно. Не можеш да напуснеш.

— Но го правя — каза Джеф. Не му хареса това „не можеш“. — Взимам си една седмица, Франк.

— И за какво по-точно ти е тази седмица?

— Лична работа.

— Това не е отговор! Става въпрос за националната сигурност. Въпрос на дълг.

Джеф сви рамене, сякаш казваше „това не е мой проблем“.

— Просто трябва да свърша една работа. Ще поддържаме връзка.

Франк Дориън проследи как Джеф Стивънс излиза от кафенето. Под масата юмруците му бяха стиснати толкова силно, че мускулите на пръстите му започваха да се схващат.

„Нещата не стават така, Стивънс — яростно си помисли той. — Ти и Уитни не сте онези, които вземат решенията.“

Беше предупредил Джейми Макинтош, че ще стане така. Че въвличането на аматьори ще е камъчето, което може да преобърне каруцата. Но, естествено, никой не го послуша.

Франк плати сметката и излезе в нощта.

Беше време да поеме нещата в свои ръце.

След вечерята с Джеф мислите на Треиси препускаха прекалено бързо, за да може да се върне в хотела и да заспи. Реши да се разходи покрай реката.

Преди да измине и стотина метра, телефонът ѝ избръмча.

Есемес от Камерън.

Липсваш ми.

И ти на мен — отговори му Треиси. Почувства се виновна, защото не беше вярно. Поне не и точно в този момент. А може би се чувстваше виновна, защото току-що се беше видяла с Джеф — и не само се беше видяла, но и се бе съгласила да работи отново с него. А това бе нещо, което вече знаеше, че няма да сподели с Камерън.

„Защо не? — запита се тя. — Дали у Джеф Стивънс няма нещо, което събужда лъжкията у мен? Измамницата?“.

Когато Джеф беше наоколо, животът винаги ставаше по-вълнуващ. Но и по-сложен.

Или може би Треиси винеше Джеф заради собствената си неувереност? Точно сега тя нямаше представа какви са чувствата ѝ към Камерън, към Джеф и към каквото и да било. „Почти не знам коя съм вече.“ Още се надяваше, че когато реши загадката на Алтея, ще има някакъв завършек около смъртта на Ник и ще може да продължи напред. Но към какво?

Коя беше тя без Ник?

Коя искаше да бъде?

Камерън Крю я обичаше. Още не го беше казал с думи, но след пътуването им до Хаваите Треиси го знаеше.

Въпросът бе дали и тя го обича?

За съжаление, нямаше отговор. Беше щастлива с него и тъжна, когато го нямаше. Любов ли е това?

Чувстваше се спокойна, когато е наоколо. А *това* любов ли е?

Баща ѝ винаги казваше, че ако трябва да се питаш дали обичаш някого, значи не го обичаш. На Треиси никога не ѝ се бе случвало да се пита за Джеф. Но от друга страна, любовта към Джеф ѝ бе донесла повече болка от всичко друго в живота ѝ — разбира се, освен загубата

на Никълъс. Може би любовта към Камерън Крю щеше да е различна? Спокойна, лека и безболезнена.

Можеше ли любовта да е такава?

Може би вечерята с Джеф беше грешка? Срещата отново бе събудила всичко, бе я изпълнила със съмнения, страхове и емоции, които до този момент беше убедена, че е овладяла. Фактът, че Джеф така явно ревнуваше от Камерън, само влошаваше нещата.

От друга страна, идеята да работи отново с Джеф беше вълнуваща. Ако някой можеше да надхитри Хънтър Дрексъл и да помогне на Трейси да открие Алтея, това беше Джеф. Заедно двамата можеха да постигнат всичко.

„Освен да останем заедно — мислено се засмя Трейси. — Поради някаква причина това винаги е било трудната част.“

Загледана в неподвижните води на Сена, които проблясваха като разтопено сребро под пълната луна, Трейси осъзна, че е отишла подалеч, отколкото бе възнамерявала. Оттатък реката можеше да различи градините на Сорбоната. Оттук до „Жорж V“ имаше близо час пеша, а вечерният вятър бе станал студен.

Загърна се по-плътено в шала си и реши да тръгне обратно, когато дойде първият удар. Нещо твърдо и тежко като метален прът се стовари болезнено в гърба ѝ и я засили напред в тъмното. Преди да успее да види откъде е дошъл ударът, Трейси чу писък. Някой зад нея беше видял нападателя ѝ.

Вторият удар се стовари отстрани по главата ѝ. Последното нещо, което чу, беше противното хрущене на собствения ѝ череп.

После нищо.

[1] Рибена чорба с много подправки — Б.пр. ↑

22.

Джеф Стивънс паркира колата пред „Маунтън Мол“ в центъра на Стиймбоут Спрингс и влезе в кафене „Джъмпинг Бийнс“.

Заведението бе пълно. Млади майки с деца в колички се състезаваха за места със залепени за телефоните си гимназисти и каубои, чиито шапки се носеха над масите, докато чакаха на опашка за сутрешните си топли напитки. „Джъмпинг Бийнс“ беше класическо капанче в малък град. Всички като че ли се познаваха. Джеф се чудеше дали Ник е идвал тук и дали някои от хлапетата не са били негови приятели, когато я видя.

Керън Иънг, медицинската сестра от центъра „Ямпа Вали“, седеше на една маса в ъгъла и нервно се криеше зад брой на „Стиймбоут Хералд“. Усмихна се на Джеф и той отиде при нея.

— Не знаех дали ще дойдеш — каза Керън, снишавайки гласа си почти до шепот.

— Защо да не дойда? — Джеф се усмихна широко. — В края на краищата, имам материал за писане. Казах, че ще дойда, и ето ме тук.

Джеф се представяше за разследващ журналист от Ню Йорк и беше прекарал последните четири дни в Стиймбоут, уж за да събира материал за книга върху културата на каубоите. Задаваше много въпроси из града за покойния Блейк Картър.

— Картър бяха един от най-старите каубойски родове в тази част на щата, както несъмнено знаете. Блейк беше последният от тях. Колкото повече може да ми разкажете за него, толкова по-добре.

Отначало работниците от ранчото говореха с готовност, както и приятелите му по риболов и местният баптистки пастор. Но щом въпросите на Джеф започваха да се насочват към катастрофата — колко подробен или повърхностен е бил полицейският доклад, дали в града или около ранчото на Треиси Шмид не е била забелязвана непозната жена в дните преди катастрофата, кои доктори са били на мястото на катастрофата — започваха и подозренията. Вратите се затваряха, хората преставаха да говорят.

Именно поради това медицинска сестра Йънг беше толкова важна. Джеф знаеше, че в малко общество като това, в което се носеха какви ли не слухове, ще му бъде трудно да намери някой, който ще е готов да му помогне. Вече почти всички от медицинския Център предпочитаха да избягват драскача от „Ню Йорк Таймс“. Така че когато снощи привлече вниманието на Керън Йънг в местния бар „Руби“ и научи, че е медицинска сестра, Джеф пусна чара си на пълни обороти.

— Благодаря, че ми имаш доверие, Керън. — Джеф се пресегна под масата и стисна ръката ѝ. — Знаеш, че последното нещо, което искам, е да проявя неуважение към паметта на Блейк Картър. Или да засегна общността.

— Знам. — Керън също стисна ръката му.

„За годините си наистина е страхотно красив“ — помисли си тя.

Керън избягваше по-възрастни мъже откакто Нийл — доктор Шеридън — скъса с нея и изпълзя обратно при жена си като змия, каквато и беше. Но Джеф Стивънс изглеждаше различен.

Почтен.

Интересуващ се само от истината.

Фактът, че Нийл можеше да си навлече куп сериозни неприятности, ако се окажеше, че Блейк Картър или момчето биха могли да бъдат спасени, и ако Джеф напишеше статия за тази небрежност в „Ню Йорк Таймс“, съсипвайки репутацията и кариерата му, щеше да бъде неизбежен страничен продукт от споделянето на истината.

Керън Йънг беше готова да каже истината.

— Ще ти помогна по всякакъв начин, по който мога, Джеф. — Тя запърха със студените си сини очи срещу него. — Просто трябва да бъдем дискретни.

— Дискретност е презимето ми — каза Джеф, като долепи крак до този на Керън и се замисли откъде ѝ беше хрумнало да избере да се срещнат в това претъпкано кафене, щом не искаше да ги виждат заедно. Младата дама очевидно имаше коефициент на интелигентност колкото на птича курешка. — Разбира се, онова, което наистина би ми помогнало... — Той внезапно се извърна, отдръпна крака си и пусна ръката ѝ. — Не. Прекалено е опасно.

— Какво? — Керън го погледна загрижено. — Какво е прекалено опасно?

— Не, не. Забрави. Не мога да те моля за подобни неща.

Джеф отпи голяма глътка кафе и избута стола си назад, сякаш се канеше да си тръгва.

— Моля те. Кажи ми!

Джеф поклати глава.

— Може да изгубиш работата си.

— Има по-важни неща от работното място — разпалено рече Керън и се наведе напред, за да покаже на Джеф пищния си бюст. — Ако с господин Картър или с горкото момче е станало нещо и аз не направя нищо, никога няма да си простя.

Джеф отново пое ръцете ѝ в своите и я погледна изпитателно.

— Керън?

— Да, Джеф?

— Случайно да познаваш някой, който има достъп до архивите на охранителните камери на болницата?

Лицето на момичето посърна.

— Господи, аз... не. Наистина съжалявам, но не знам нищо за охраната. Имаш ли нужда от нещо друго?

Остатъкът от деня се влачеше мъчително.

Франк Дориън и Джейми Макинтош му бяха оставили толкова много съобщения, откакто дойде в Щатите, че накрая Джеф изключи телефона си и си купи предплатен. За разлика от неговия, този никога не звънеше. Изведнъж се оказа, че никой в ранчото и в местния гараж не помнеше да е виждал жена, каквато и да е. Никой от заведението на ченгетата нямаше достъп до полицейския доклад. Целият екип на медицинския център беше направо образцов и никой от съучениците и учителите на Никълъс не можеше да си спомни нищо необичайно от дните преди катастрофата. Или пък от другите дни. Ако нюйоркският журналист Джеф Стивънс слухтеше за скандал, можеше да го потърси другаде. Стиймбоут Спрингс беше стегнал редиците си като мида, която хлопва черупката си при опасност.

След вечерята с Треиси в Париж Джеф знаеше, че трябва да дойде тук. Трябваше да разбере сам какво всъщност се е случило със

сина му. В края на краищата, именно смъртта на Никълъс бе накарала Трейси да се забърка във всичко това. Група 99, Алтея, Хънтър Дрекъл, Камерън Крю. Никое от тези имена нямаше да докосне Трейси, ако пикапът на Блейк Картър не бе излетял онази нощ от пътя точно тук, в Стиймбоут Спрингс.

А сега и Джеф се беше забъркал. Това не беше техният свят, нито неговият, нито на Трейси. За бога, та те не бяха шпиони или експерти по контратероризъм. И въпреки това сега тичаха из цяла Европа, участваха в битките на други хора, решаваха чужди загадки, подобно на пешки в някаква гигантска игра на шах. Игра, в която Джеф все повече започваше да се съмнява, че ще има истински победител.

Междувременно Трейси, неговата Трейси, винеше себе си. Тя си мислеше, че Алтея е убила Ник. Че Ник и Блейк са мъртви заради нея. И се беше обърнала към друг мъж да смекчи чувството ѝ за вина, да я утеши в мъката ѝ.

Но каква всъщност бе истината? Какво бе станало тук?

„Може би ако успея да отговоря на този въпрос, ще успея да спра безумието — помисли си Джеф. — Да спася Трейси, да я избавя от това мъчение.

Да спася себе си.“

Проблемът бе, че нямаше отговори. Около него се носеха слухове, чуваше полуистини като понесени от вятъра листа, които така и не можеше да улови. Нямаше реални сведения за каквото и да било. Доколкото можеше да прецени, онази вечер в ресторанта е имало някаква жена, която може да е тръгнала по същия път, по който е пътувал Блейк Картър. Но това беше всичко. Може би полицията е могла да поразрови малко по-сериозно или екипът от линейката да кара малко по-бързо, или пък хирурзите да започнат операцията на Ник час по-рано. Но всяка катастрофа имаше своите „може би“, всяка трагедия имаше „ами ако“. Джеф не беше видял нищо в Колорадо, което да го накара да повярва, че безумната конспиративна теория на Трейси за Алтея е истина. Всичко бе само дим и мъгла.

„Утре се връщам в Европа“ — помисли си той. Сестра Керън Йънг беше последната му надежда, но и тя дори от самото начало не изглеждаше особено обещаваща. А и без това имаше голяма вероятност на камерите да няма нищо особено.

Хотелът на Джеф беше в града — проста, но уютна викторианска постройка, заобиколена отвсякъде с веранда и с постоянно горяща камина в салона. Ски сезонът беше приключил и туристите бяха напуснали Стиймбоут Спрингс като вода през сито, така че отпред имаше много свободни места за паркиране. Когато умореният и победен Джеф се прибра, беше започнало да се смрачава. Беше прекарал по-голямата част от деня в безполезно обикаляне из старите свърталища на Блейк Картър, посрещнат студено от подозрителните местни. Но въпреки лошото си настроение спря за момент да се огледа и да се наслади на красотата наоколо. Планините се издигаха като гиганти зад хотела, снежните им върхове сияеха в розово под лъчите на залязващото слънце. Цяла дъга от цветове пълзеше по небето като разлята боя — всички нюанси на оранжевото, червеното, пурпурното и розовото, разкрасено с тюркоазено.

„Нищо чудно, че Трейси е харесала това място. Истинско възшебно кътче, в което да отгледа Ник.“

Докато изкачваше стъпалата на верандата, Джеф изпита чувство на загуба и копнеж, почти физическа болка за всички пропилені години. С Трейси. Със сина им. И тогава с безмилостна яснота си даде сметка, че цялата идея за завършек е нелепа. Дори да знаят какво е станало, това нямаше да промени нищо. Не можеше да спаси Трейси от агонията след смъртта на Ник, както не можеше да спаси и себе си.

— А, господин Стивънс, ето ви и вас. — Пълната рецепционистка Джейн му се усмихна топло. — Много съжалявам, но младата дама току-що си тръгна. Чака ви повече от час, но май накрая трябваше да отиде на работа. Щях да ви се обадя, но нямам номера ви и...

— Каква млада дама? — прекъсна я Джеф.

Джейн се изчерви.

— Ох, господи. Колко глупаво от моя страна. Беше тук толкова време, а аз така и не попитах за името ѝ. Беше млада. Руса. Много привлекателна.

„Керън.“

— Остави ви това.

Рецепционистката взе запечатан кафяв плик с пухкавите си ръце и го подаде на Джеф.

Сърцето му се разтуптя. Веднага разпозна флашката в плика.

Забърза към стаята си, като вземаше по две стъпала наведнъж. Влезе и заключи вратата. Дръпна завесите, седна пред компютъра и зареди устройството.

Записът беше с отбелязан час и продължителност два часа. „Благодаря ти, Керън!“. Кадрите бяха от паркинга на медицинския център, от главния вход, рецепцията и чакалнята, както и от три коридора в сградата. Единият несъмнено водеше към нещо като хирургия. Другите приличаха на обикновени коридори в отделение, със стаи за пациентите от двете страни.

Джеф се настани и загледа. Не беше сигурен какво точно търси, но се надяваше, че щом го види, веднага ще разбере.

Минутите се изнизваха. Десет. Двайсет. Трийсет. Един час.

Когато най-сетне видя фигурата, крачеща уверено към рецепцията. Трябваше да спре записа и да върне назад.

„Не може да бъде.“ Джеф се наведе напред и се загледа в екрана, сякаш е видял призрак. „Просто не може да бъде.“

Скочи, отвори чекмеджето на нощното шкафче и започна да сглобява телефона си.

„Трябва да се обадя на Трейси. Веднага.“

Докато чакаше нетърпеливо екранът да се зареди, Джеф се опита да мисли какво точно ще каже. Какви думи да използва, за да съобщи новината? Да ѝ каже, че греши. Да ѝ каже...

Телефонът иззвъня силно и го стресна.

— Ало? — Вдигна, без да мисли.

Гласът на Франк Дориън загърмя в ухото му, гневно и заплашително.

— Стивънс! Къде изчезна, за бога?

— Сега не мога да говоря — пренебрежително рече Джеф. — Трябва да се свържа с Трейси.

— Джеф...

— Съжалявам, Франк. Това не може да чака.

— Ами, ще се наложи — забързано отговори Дориън, преди Джеф да е затворил. — Трейси е в кома, Джеф.

Джеф замръзна. Стаята започна да се върти около него.

— Какво?

— Била е нападната в нощта, когато напусна Париж. Ударили са я по главата отзад.

Джеф се хвана за бюрото, за да не падне. Изведнъж ужасно му се зави свят. Пред очите му заплуваха черни петна.

— Не разбирам. Кой я е нападнал?

— Не сме сигурни. Различните очевидци...

— Защо не ми казахте по-рано?

— Опитвахме — каза Франк. — Многократно. Никой не успя да се свърже с теб.

— Какво казват докторите? Ясно, в кома е. Но ще се оправи, нали? Нали всичко ще бъде наред?

— Не се е събудила, откакто се е случило — направо каза Франк, макар и не без съчувствие. — Джеф, наистина съжалявам, но нещата никак не изглеждат добре.

23.

Трейси чу първо гласа на Блейк Картър, идваше от коридора.

— Къде е тя? Трябва да я видя. Трябва да обясня.

И на доктора:

— Тя още не е готова за посетители, господин Картър.

„Напротив!

Значи Блейк е жив? Бил е жив през цялото време? И сега е дошъл да ме види?

Блейк!“

Седна в леглото, опита се да извика името му, но от устата ѝ не излезе никакъв звук. После болката се върна — агония, сякаш стадо слонове се понасяше тежко през черепа ѝ, смилайки костите ѝ на прах една по една. „Блейк, тук съм! Не си отивай!“.

Изгуби съзнание.

Франк Дориън беше в стаята.

Трейси не можеше да го види. Не можеше да види нищо. Не можеше да се движи, да говори, да прави каквото и да било, освен да диша. И да слуша.

— Кой е най-близкият ѝ роднина? — питаше докторът.

— Тя няма роднини — отвърна гласът на генерала.

— А някой, когото да уведомим? Приятел?

— Не. Ние ще се погрижим.

— Но все пак трябва да има...

Гласът на Франк се разнесе отново, този път по-твърд.

— Няма. Хайде, докторе. Да бъдем честни. И двамата знаем, че тя няма да се събуди. Така че спорът е излишен.

„Няма да се събужда“ — помисли си Трейси.

Изпълни я дълбок покой.

Най-сетне отново щеше да е с Ник.

— Събуди се!

Някой я разтърсваше. Светеше с нещо в очите ѝ.

Тъкмо сънуваше чудесен сън. Двамата с Ник играеха шах в кухнята в Стиймбоут. Блейк го нямаше, беше излязъл да язди, но Джеф беше там и шепнеше в ухото на Ник, учеше го как да мами или поне как да надхитри майка си. И двамата се смееха. Трейси не одобряваше, но също се смееше.

Докато не влезе Алтея. Дългата ѝ тъмна коса се развяваше зад нея, лицето ѝ бе като маска на смъртта. Тя седна на масата и помете фигурите. Трейси гледаше вцепенена как те се пръскат по пода. Нещо не беше наред. Изобщо не беше наред.

— Мразя шаха. Да поиграем покер.

И тогава кухнята изчезна. Ник също. Намираха се на маса в казино — може би „Беладжо“ — и Хънтър Дрексъл раздаваше. Но картите не бяха карти за игра, а таро. Трейси обърна Любовниците, а Алтея погледна към Джеф и започна да се смее и смее. После Хънтър Дрексъл сграбчи Трейси за раменете и извика:

— СЪБУДИ СЕ! Погледни светлината! Истината е пред очите ти, Трейси! Събуди се!

Трейси отвори очи.

Изпълнени с обич, познати очи гледаха към нея.

— Ти! — усмихна се тя.

И отново потъна в мрака.

Това бе най-дългата нощ в живота на Камерън Крю. По-дълга дори от нощта, в която бе изгубил Маркъс.

Тогава беше вцепенен, твърде шокиран, за да проумее напълно какво става. Помнеше, че Шарлот седеше до него при леглото на Маркъс, че двамата се държаха за ръце. Ако тогава някой им бе направил снимка и я бе озаглавил, сигурно щеше да я нарече „Събрани в мъката“. Само дето, разбира се, тази мъка не събра нищо. А само унищожи. Разруши. Съсипа.

Камерън Крю не беше го разбрал тогава, но разбираше сега, докато гледаше как Трейси се бори за живота си. Докато я виждаше как се мъчи да се върне към светлината, само за да изгуби опора и да пропадне отново в мрака, напълно безпомощна.

Грег Уолтън му се беше обадил цели дваайсет и четири часа след като тя бе нападната. Камерън беше бесен.

— Защо никой не ми каза по-рано, по дяволите?

— Ние самите не знаехме — оправда се Грег Уолтън. — Агент Бък е в Париж, но ФБР водят свое разследване, различно от онова, по което работеше Трейси. Англичаните ни съобщиха. От МИ-6.

— Генерал Дориън ли? — Камерън буквално изплю името.

— Да. — Уолтън като че ли беше изненадан. — Познавате ли се?

— Не. Но Трейси го познава. И му няма абсолютно никакво доверие.

— Англичаните смятат, че вероятният нападател е Хънтър Дрексъл. Въпреки изричните ми инструкции изглежда, че Трейси се е опитвала да открие Дрексъл сама, на своя глава. Предполагам, че не знаете нищо за това, нали?

Но Камерън не се интересувахе от игричките на ЦРУ на въпроси и отговори. Вместо това се качи в своя G650 и отлетя направо до летище „Льо Бурже“. Взе разстоянието от апартамента си в Ню Йорк до леглото на Трейси за по-малко от десет часа. Щом пристигна, използва всичките си връзки и влияние, за да се погрижи Франк Дориън и други негови колеги да не могат да припарят до стаята ѝ. За щастие, новият американски посланик във Франция Дон Питърс му беше близък приятел. Както и Гийом Анри, най-големият спонсор на болницата.

— Трейси Уитни е моя приятелка. Аз съм най-близкият ѝ човек — настоятелно каза Камерън на Гийом. — Не бива да я вижда никой, освен мен.

— Твоето желание е заповед за мен, стари приятелю. Явно е невероятна жена.

— Такава е — каза Камерън.

Часове след пристигането му Трейси отвори очи и за първи път проговори.

— Ти! — каза тя, щом го видя. После се усмихна с онази нейна омайна, тъжна, интелигентна усмивка, която танцуваше на устните ѝ, но винаги започваше в зелените ѝ като мъх очи. Усмивката, която бе покорила Камерън от самото начало.

Но секунди по-късно усмивката изчезна и очите на Трейси се затвориха отново.

Това беше преди два дни.

Сега, според Грег Уолтън, Джеф идваше насам. Британските власти бяха на бойна нога и настояваха да им бъде позволено да видят Трейси и да оценят състоянието ѝ.

— Бесни са. Според МИ-6 тя е компрометирала операцията им срещу Дрексъл и виновни сме ние, че не сме могли да я контролираме. Освен това искат *вашата* глава на поднос.

— Лошо.

— Твърдят, че Стивънс е най-близкият ѝ човек — каза Грег Уолтън. — Ако наистина е така, няма да можете да му попречите да я види. А той ще доведе със себе си Франк Дориън и всеки, когото Дориън поиска.

Камерън Крю беше разстроен.

Не можеше да позволи подобно нещо. Трябваше да събуди по някакъв начин Трейси.

Беше на път да се откаже, когато най-неочаквано, в ранните часове на деня, се сепна в стола до леглото на Трейси. Тя стенеше, искаше вода и се оплакваше от болки в главата. Отначало беше объркана. Бълнуваше. Но само след няколко часа вече седеше, отпиваше подсладен чай, държеше ръката му и говореше съвсем нормално.

— Знаеш ли какво се случи? — попита я Камерън. — Помниш ли нещо?

Трейси виновно извърна поглед.

— Знам, че си вечеряла с Джеф Стивънс — каза Камерън. — Всичко е наред.

Опитваше се да я успокои, но Трейси моментално присви подозрително очи.

— Откъде знаеш?

— Грег Уолтън го спомена — каза Камерън небрежно. Последното, което искаше точно сега, бе да накара Трейси да се отдръпне от него. Веднъж я беше изпуснал от поглед, макар да знаеше, че не трябва, и не смяташе да повтаря грешката си. — Имаш ли някаква представа кой ти стори това — смени темата той.

Трейси поклати глава.

— А ти?

— Имам някои теории.

— Давай.

— Няма да ти харесат.

— Пробвай.

— Добре. Джеф Стивънс.

— Джеф? — Трейси понечи да се разсмее, но главата я заболя. —

Това е нелепо.

— Нима? — Камерън я погледна внимателно. — Не виждам защо да е нелепо. Знаел е къде си. Съвсем спокойно е можел да те проследи. По време на вечерята вече е измъквал информация от теб. Научил е онова, което са искали да знаят началниците му. Ти вече не си му била нужна.

— Джеф никога не би ми посегнал — категорично заяви Трейси.

— Сигурна ли си? Ами ако е решил, че се е разприказвал прекалено много пред теб? Ами ако е съжалил? Или може би се е уплашил?

Трейси поклати глава.

— В дълбока заблуда си.

Но Камерън нямаше намерение да се отказва.

— Може да е ревнувал. Да е бил ядосан. Да го е направил в пристъп на сляпа ярост.

— Ярост?

— Заради теб и мен — каза Камерън. — Заради това, че сме заедно. Едва ли го приема леко.

Трейси се изчерви. Искаше ѝ се да избухне: „Не сме заедно! Кой е казал, че сме заедно?“, но моментът не ѝ се струваше подходящ. А и не знаеше какви точно са чувствата ѝ в момента — към Камерън, към Джеф, към когото и да било.

— Ти самата ми каза, че е темпераментен — продължи Камерън. — Изглежда логично, Трейси.

— Никак даже. Давай нататък. Каква е другата ти теория?

— Генерал Франк Дориън.

Трейси наостри уши.

— Продължавай.

Камерън очерта теорията си. Подобно на Джеф, Дориън е знаел къде се намира Трейси онази нощ и с лекота би могъл да я издебне след вечерята. Може би е знаел за флашката, която Трейси беше откраднала от дома му в Англия, доказателството за връзката му със

смъртта на принц Ахилеас. Това само по себе си би могло да е достатъчен мотив за него да се опита да я убие. От самото начало изобщо не криеше, че не харесва Трейси. Според Грег Уолтън, сега шефовете на Дориън от МИ-6 са също толкова недоволни от опитите ѝ да притисне сама Хънтър Дрекъл, колкото и от липсата на резултати в издирването на Алтея.

— Никой в Уайтхол няма да рони сълзи в чая си, ако те сполети ненавременен край, Трейси — изтърси Камерън. — Те искат първи да пипнат Дрекъл. Искат славата за себе си. Именно затова са привлекли Джеф Стивънс, за да те изкарат от играта.

„Възможно е — помисли си Трейси. — Джеф в общи линии призна същото на вечерята.“

— Възможно е Дориън да е видял своя шанс и да се е възползвал. — Теорията започваше да допада на Камерън. — Но се е издънил. Не си умряла на място. Имало е очевиден. Затова се намесва като „случаен минувач“, урежда да те настанят тук, контролира целия достъп до теб. Дори е съобщил на ЦРУ чак ден и половина след нападението. Това не ти ли изглежда подозрително?

Проблемът бе, че всичко ѝ изглеждаше подозрително. Беше повече от подготвена да повярва, че Франк Дориън я е нападнал. Знаеше със сигурност на какво е способен той, особено ако действа според някакво изкривено чувство за дълг. Или пък само за да спаси собствената си кожа. Но въпреки това нещо я гризеше. Имаше нещо фалшиво.

— Ами Хънтър Дрекъл? — попита тя.

— Какво за него?

— Той също би могъл да ме нападне. Ако е решил, че съм на път да го открия, да открия истината.

— Предполагам, че е възможно — каза Камерън, макар да не изглеждаше убеден.

— Или Алтея? — предположи Трейси.

— Не. В това няма никаква логика. Защо ѝ е да си прави труда да те въвлеча във всичко това, ако е искала просто да те убие? А и очевидците твърдят, че извършителят е мъж.

— Беше тъмно. Висока жена с прибрана коса лесно може да мине за мъж.

Камерън поклати глава.

— Мисля, че е било дело на англичаните, Трейси. Или Дориън, или Стивънс. В края на краищата, сега те са в един отбор. И това не е нашият отбор. Всички онези приказки за „сътрудничество“ са пълни глупости.

С това поне Трейси беше съгласна.

— Знам.

Тя стисна ръката на Камерън.

— Не можеш да имаш доверие на Джеф Стивънс, Трейси.

— И това го знам. Смятах да работя с него, не да му се доверявам.

Камерън я погледна объркано.

— Джеф никога не би ме наранил — обясни Трейси. — Но ако гледа на откриването на Хънтър и Алтея като на състезание между двама ни, а аз мисля, че прави точно това, той няма да се спре пред нищо, за да спечели.

— Тогава защо ти е да работиш с него?

Трейси се усмихна измъчено.

— Защото и аз не бих се спряла пред нищо, за да спечеля. И обикновено успявам. В крайна сметка.

След още няколко минути разговор Трейси започна да се уморява. Камерън я целуна нежно и излезе, като не пропусна да се увери отново, че никой няма да мине през охраната.

На път към хотела Камерън неволно се усмихна, докато си мислеше за първото събуждане на Трейси.

— Начинът, по който ми се усмихна — каза ѝ той днес. — Погледът ти, когато каза „Ти!“. Не мога да ти обясня какво означаваше това за мен.

Трейси също изглеждаше развълнувана.

— Не си спомням — отвърна тя смутено и се изчерви.

„Тя ме обича — помисли си Камерън. — Още е прекалено уплашена, за да го признае. Но ме обича.“

След като Камерън си тръгна, Трейси остана да лежи, загледана в тавана.

„Престани да се чувстваш виновна — смъмри се тя. — Нелепо е. Не можеш да контролираш сънищата си, Трейси.

Никой не може.“

Спомняше си, че се усмихна. Спомняше си как погледна в тези изпълнени с обич, познати очи, как казва „Ти!“ и как изпитва дълбоко щастие.

Но очите не бяха на Камерън...

А на Джеф.

Но все пак не Джеф я бе посетил в болницата. А Камерън.

Не Джеф се беше погрижил за нея и не той бе прелетял хиляди километри, за да бди постоянно край леглото ѝ.

А Камерън.

Онова, което ѝ предлагаше Камерън, бе нещо истинско. Нещо, което можеше да докосне, на което можеше да разчита. Нещо, на което можеше да се довери.

Джеф, от друга страна...

Джеф беше само един прекрасен сън.

Изтощен, със зачервени очи, Джеф кацна на летище „Шарл дьо Гол“. Беше му се наложило да се прекачва в Ню Йорк, но почти не помнеше престоя си на „Кенеди“. Всичко след обаждането на Франк Дориън му беше като размазана картина.

Да стигне до Трейси. Това бе единственото, което имаше значение.

Останалият свят избледняваше и изчезваше.

— Джеф.

Франк Дориън го чакаше на входа на залата за пристигащи. Гладко избръснат, очевидно добре отпочинал, с обичайната си цивилна униформа — тъмносини кадифени панталони, идеално изгладена памучна риза, спортно вълнено сако и спортни обувки — генерал-майорът приличаше на създание от друга планета.

— Как е тя? — изтърси Джеф, докато се мъчеше да мине покрай него. — Трябва веднага да стигна до болницата.

Франк Дориън го задържа за ръката.

— Не е там. — Видя как очите на Джеф се разширяват от ужас и побърза да обясни: — Жива е. Не се безпокой. Събуди се около час след разговора ни.

Джеф усети как коленете му се подкосяват. Залялата го вълна на облекчение бе толкова силна, че заплашваше да го удави.

— Трябва да я видя.

— Боя се, че това е невъзможно — сковано каза Франк.

Джеф се обърна към него.

— Какви ги говориш? — Освободи се от хватката му и тръгна към колоната таксито. Генералът го последва.

— Не е мое дело — каза той на Джеф. — Ако искаш да обвиняваш някого, обвинявай Камерън Крю.

Щом чу името, Джеф се закова на място.

Франк му обясни, че Камерън е пристигнал да види Трейси и тутакси е прогонил всички от стаята ѝ. Че Трейси е била изписана по нейно желание и се е оставила на грижите му. Намират се в един от безбройните луксозни имоти на Камерън, на около час път от Париж.

— Когато имаш парите на Камерън Крю, можеш да си купуваш доктори, политици, когото си поискаш — горчиво отбеляза Франк. — Никакви правила в случая не важат.

— И въпреки това трябва да видя Трейси.

Джеф разказа на Франк какво е научил в Колорадо. Очите на генерала се разшириха.

— Мили боже. Сигурен ли си?

— Абсолютно.

— Записът още ли е у теб?

— Разбира се, че е у мен. Имам и копия. Всичките са на сигурни места.

Известно време двамата стояха един срещу друг и мълчаха. Забързани пътници се носеха и блъскаха около тях подобно вода на планински поток, заобикаляща два големи камъка. Накрая Франк заговори.

— Засега не ѝ казвай.

Джеф се втрещи.

— Какво означава това? Трябва да ѝ кажа. Тя има право да знае.

— И ще научи. Само че не точно сега.

Джеф отвори уста да протестира, но Франк го прекъсна.

— Помисли само. Не знаеш как ще ѝ се отрази новината. Тя току-що излезе от кома, Джеф.

Джеф се поколеба. Изобщо не беше помислил за това.

— В момента тя е в безопасност. Крю се грижи за нея.

„Точно от това се страхувам.“

— Остави я да почива. И докато тя е вън от играта... — Генералът бръкна в джоба си, извади кафяв плик и с широка усмивка го връчи на Джеф. — Ти можеш да идеш в Белгия и да доведеш Хънтър Дрексъл.

Франк очевидно бе много доволен, че Треиси е отстранена. Американците отпаднаха в надпреварата.

Джеф впери поглед в плика.

— Какво е това?

— Билетът ти за Брюж. Тази събота се очаква Дрексъл да играе покер там. Под името Хари Греъм.

„Хари Греъм... защо това ми напомня нещо?“.

— Градът е зашеметяващ — добави Франк.

— Знам.

Навремето Джеф и Треиси бяха извършили страхотен удар в Брюж, като бяха лишили един гаден тип, който пребиваше жена си, от най-добрата колекция холандски миниатюри в Северна Европа.

— Влакът ти тръгва след час — делово рече Франк. — Ще те изпратя до гарата и ще те инструктирам по пътя.

24.

Игрите на покер у Люк Шарл в събота вечер бяха легендарни сред артистичното общество на Брюж. Провеждаха се в неговия идиличен преустроен манастир от петнайсети век, гледащ към канала Спинолере, и винаги се играеше покер със седем карти. Въпреки че самият Шарл неизбежно излизаше победител (преуспелият колекционер и собственик на най-ценната все още частна колекция на холандски импресионисти не беше от хората, които обичат да губят), поканите за игрите при него бяха много ценени. Да ти предложат място на прочутата маса със зелено сукно на Люк Шарл, за която се носеха слухове, че някога е принадлежала на кралица Мария Антоанета, и да седиш под картини на Вермеер, Рембранд и Хеда означаваше, че си стигнал до самия връх на белгийското общество. Парите на Шарл може и да бяха нови (баща му беше пекар в едно предградие на Брюксел), но домът и колекцията му бяха достатъчно стари и великолепни, за да накарат очите и на най-аристократичните сноби да се насълзят от завист и зениците им да се разширят от копнеж. На масата на Люк Шарл се печелеха и губеха цели състояния, а домакинът винаги с радост приемаше някоя картина вместо пари в брой. По негова собствена оценка, разбира се.

Тази вечер сред играчите имаше както редовни гости, така и новодошли. Пиер Гасен, старши партньор в най-престижната адвокатска кантора в Брюксел „Гасен Куреж“, беше познато лице, както и големият колекционер на модернисти Доминик Креси. Американецът Джони Крей, който бе тръгнал на обиколка на мястото, което наричаше „Юруп“, беше новак. Както и приятелят му, Хари Греъм.

Греъм беше по-възрастен, много слаб, с лошо боядисана коса и се държеше сдържано, дори малко унило.

— Изглежда болен — каза Люк Шарл на Джони Крей, след като дръпна младия мъж настрани. — Кожата му е направо жълта. Да не страда от някакво отравяне на кръвта?

— Нямам представа — каза Джони. — Запознах се с него само преди седмица, на една малка игра в провинцията. Умоляваше ме да го доведа. Надявам се, че нямате нищо против?

Люк Шарл се усмихна хищно.

— Абсолютно нищо, стига да губи.

— О, ще губи. — Усмивката на Джони стана толкова широка, че рискуваше да разцепи лицето му. — Никога не съм виждал безразсъден играч.

— Безразсъден?

— Като обсебен е. Много шантава работа. С посредствена ръка играе чудесен, много добре обмислен покер. Но щом реши, че държи печеливша комбинация? Бум! — Джони имитира експлозия с пръстите си. — Губи. Миналата седмица спечелих от него петнайсет хиляди евро, при това на съвсем скромна игра. Чух, че изгубил много в Довил.

— Колко много? — Устата на Люк Шарл започна да се пълни със слюнка.

— Седемцифрена сума.

— За една вечер?

— Майната й на вечерта. За едно раздаване — каза Джони.

Люк Шарл отиде при Хари Греъм, който се възхищаваше на един портрет.

— Любител ли сте на изкуството, господин Греъм?

Американецът сви рамене.

— Знам какво ми харесва.

— Чудесна отправна точка. — Люк се усмихна и се вгледа повнимателно в Хари. — Не сме се срещали досега, нали? Имам чувството, че ви познавам отнякъде.

Люк Шарл се бе срещал с твърде много американци напоследък. Група 99, онези досадни, жадни за внимание, мразещи богатите терористи, правеха опити да ударят пазара на изящни изкуства и през последните месеци пуснаха няколко изключително добри фалшификата. Бяха успели да заблудят дори най-големите аукционни къщи, сред които и могъщите „Кристис“, които продадоха за 7.2 милиона долара картина, която смятаха, че е на Изак Израел, след което Група 99 пусна клип в Ютюб, в който се показваше истинският й произход. Паднаха глави, но крайният резултат бе, че доверието в пазара беше здравата ударено и застрахователите бяха особено

изнервени. Застрахователите на Люк бяха собственост на американския гигант „Юнайтед Иншуърънс Груп“. Само през последните месеци Люк беше получил три „визити на учтивост“ от страна на застрахователни шефове. Нямаше да се изненада, ако някой от тях се появи и на игрите му с надеждата да изкопчи някаква облага. А Хари Греъм *определено* му изглеждаше познат.

— Не мисля. — Греъм се извърна и погледна нетърпеливо часовника си. — Няма ли да започваме?

— Разбира се.

Люк Шарл го поведе към масата. Сигурно си въобразяваше разни неща. Добрата новина беше, че „безразсъдният“ приятел на Джони Крей вече беше нервен.

А това вещаеше само добро за предстоящата вечер.

От хотелската си стая от другата страна на канала Джеф Стивънс имаше почти идеален изглед през прозорците към салона на Люк Шарл.

С помощта на верния си телескоп „Мийд“ той можеше да види не само играчите на масата на Шарл, но и картите на онези, които седяха с гръб към него. Малко вероятно беше горкият стар Дом Креси да си тръгне от Шарл по-богат, отколкото беше дошъл — стискаше чифт попове като удавник, вкопчил се в клонка, за да се спаси от цунами. Джеф не можеше да види картите на Хънтър Дрексъл, но пък виждаше отлично лицето му. За изненада на Джеф, Хари Греъм бе избрал да седне точно срещу прозореца, който беше оставен отворен, за да може вечерният въздух да влиза в помещението. За първи път Джеф виждаше лицето на Хънтър, макар и от разстояние. Беше заинтригуван, опитваше се да разбере нещо от изражението, от очите му.

„Кой си ти? — запита се той.

Какво си мислиш точно в този момент?

Какво искаш?“.

Но лицето на Хънтър не издаваше нищо, както подобава на всеки добър играч на покер. Терорист ли бе той, или жертва? Добър или предател? Наистина ли играеше карти само за да живее, за да има достатъчно пари, за да яде, да се крие и да приключи материала си за

фракинга — или за каквото там беше? Джеф се съмняваше. Ако планът на Хънтър се ограничаваше с оцеляването, той нямаше да се появява на игри с големи залози като тези на Люк Шарл или на легендарните срещи на Паскал Кушен в Монмартър.

„Не. Има някаква друга причина да го прави. Да играе с милиардери. Да рискува да бъде разкрит. Никой няма нужда от милиони долари само за да оцелее.“

Какъвто и да бе планът му, Хънтър като че ли имаше затруднения тази вечер. И не само с картите. Лицето му бе почти неузнаваемо от това на снимките, които Джеф бе виждал преди отвличането му от Група 99. Хънтър изглеждаше мършав, болен, изтощен и стар.

Джеф продължи наблюдението си.

Сали Фейърс погледна неспокойно часовника в скромното бунгало в покрайнините на града, което бяха наели.

Нямаше търпение Хънтър да се прибере.

Имаше лошо предчувствие за тази вечер.

Не ѝ помагаше и фактът, че въпреки всичко, което бе направила за него, въпреки всички поети рискове, Хънтър не ѝ бе казал нищо. Например, коя беше онази Елен и защо го беше изоставила така и бе побързала да се омете. Или защо трябваше да ходи на тази игра на покер. Или какво смяташе да прави с парите — стига, разбира се, да спечелеше.

— Ще спечеля — каза ѝ той, макар че зъбите му тракаха. За миг тя видя стария Хънтър, наперения чаровник, когото помнеше. Но този миг беше изключение. Вече не приличаше на победител. А на отчаян човек, имащ нужда от лекар.

След две седмици заедно Сали все още нямаше представа на какво е посветен мистериозният материал на Хънтър, нито къде и кога смята да го публикува.

— Скоро — беше единственото, което ѝ каза той. — Колкото по-малко знаеш, толкова по-безопасно е за теб, Сал.

Но тя не се чувстваше в безопасност. Докато превързваше раните на Хънтър, грижеше се за треската му и го тъпчеше с антибиотици, купени нелегално онлайн, Сали се чувстваше все по-откъсната от

реалността. От нормалния свят, който бе зарязала в Лондон. От апартамента си. От работата.

Бившата работа.

Оставаше ѝ само собствената ѝ статия, собствените ѝ тайни. Опита се да се съсредоточи върху писането, докато Хънтър тичаше из града и правеше бог знае какво, но беше трудно. Сали не можеше да си представи как ще свърши днешният ден, та какво оставаше за планове за бъдещето. По някакъв начин материалът ѝ за корупцията във фракинг бизнеса вече не изглеждаше толкова важен и разтърсващ, колкото в началото. Чувстваше се изолирана и измъчвана от съмнения.

Дори Трейси Уитни бе престанала да ѝ се обажда. Сякаш Сали и Хънтър се намираха на лодка без мотор, завличана от течението все по-навътре в морето. Хънтър твърдеше, че знае накъде плават, но на Сали ѝ оставаше само да седи и да чака да потънат, да умрат от глад или да полудеят, откъснати от всичко.

Почукването на вратата така я стресна, че едва не подскочи. Сали се втурна в спалнята, бръкна с трепереща ръка под леглото и грабна пистолета на Хънтър. В ума ѝ се появи неканеният образ на Боб Дейли с пръснатия мозък.

Долепи се до стената и пристъпи предпазливо през дневната към вратата. Адреналинът бушуваше във вените ѝ. Беше готова да стреля, когато внезапно видя кой стои на прага ѝ.

Мосю Ано, техният чудесен, посветен на книгите съсед.

„За бога.“ Сали се почувства глупаво и нелепо. Пъхна пистолета под една възглавница и отвори вратата. Съседът сигурно искаше да я помоли за чаша захар или нещо такова. Това беше Белгия, а не проклетият Бейрут.

— Здравейте, мосю Ано. Аз тъкмо...

Изстрелът беше заглушен, но куршумът проби дупка в гърдите ѝ с големината на грейпфрут.

Сали бе мъртва, преди да падне на пода.

Хари Греъм изгуби първите две игри. Спечели скромно третата и гротескно надцени ръката си в четвъртата, при което се прости с няколкостотин хиляди евро.

„Безразсъден е много меко казано“ — помисли си Люк Шарл. Този Греъм очевидно имаше пари за пиене.

В девет часа прекъснаха, за да хапнат — тлъсти, сочни миди в бяло вино и чесън, заедно с местна белгийска бира. Хари Греъм почти не докосна храната. Напълно разбираемо, като се има предвид колко пари беше изгубил току-що, макар че Люк Шарл оставаше с обезпокоителното впечатление, че загубата като че ли не означава много за господин Греъм.

„Не е заради победата — реши Люк. — А заради играта. Заради високите залози. Заради риска. Докато има адреналин, това е единственото, което има значение за него.“

— Още едно раздаване, господин Греъм? — предложи Шарл, след като прислужникът вдигна чиниите.

Въпросът бе риторичен, но американецът въпреки това отговори с енергично кимане.

— Разбира се. Винаги.

Четирийсет минути по-късно вбесеният Люк Шарл гледаше от прозореца как гостите му си отиват. Пиер Гасен и Дом Креси си тръгнаха с коли — шофьорите бяха докарали дискретно бентлитата им при страничния вход на манастира. Джони Грей караше сам своето матово черно „Ламборгини“, правено по поръчка.

Приятелят му Хари Греъм, големият победител на вечерта, скочи в едно водно такси. Люк гледаше как мършавата му руса глава се смалява в далечината, докато не изчезна напълно в мрака, докато лодката продължаваше надолу по канала, за да бъде погълната от нощта.

В джоба на Хари Греъм имаше готов за осребряване чек.

За 850 000 евро.

„Изигра ме — мрачно си помисли Люк Шарл. — Копелето ме изигра.“

Люк никога не залагаше над личния си лимит от сто хиляди на раздаване. Никога. А ето че този мълчалив непознат беше успял да го прилъже да престъпи принципите си.

Джони Грей бе описал Хари Греъм като безразсъден. В действителност се оказа, че Хари бе накарал Люк Шарл да действа

безразсъдно.

„Направи ме на пълен глупак.“

Люк Шарл не знаеше много за Хари Греъм, но възнамеряваше да научи повече.

Много повече.

Веднага щом лодката на Греъм изчезна от погледа му, Люк Шарл вдигна телефона.

Лодката на Джеф Стивънс се носеше безшумно на няколко метра зад тази на Хънтър.

Хотелът на Джеф имаше две старомодни, подобни на гондоли лодки с плоски дъна, които бяха денонощно на разположение на гостите. Бяха наели трима старци, чиято единствена работа бе да потапят прътите във водата и леко да карат съдовете по прочутите канали на Брюж.

Нощта беше тиха. Джеф бе единственият клиент на лодкаря и дори не поиска да отиде далеч. Помоли да слезе, след като минаха под няколко моста. Хънтър бе слязъл на един от многото кейове по Спинолере на едва осветената калдъръмена уличка. Джеф едва успя да го настигне, преди да е изчезнал и тръгна след него към Стеенщраат. Дрексъл се огледа набързо, но като че ли не видя нищо обезпокоително. Зави надясно по красивия площад Симон Стевинплен, после наляво по Оуде Бург, където дори в този късен час се мотаеха малки групи туристи. Прочутата камбанария Белфри беше осветена отдолу и това ѝ придаваше вълшебно сияние, на което околните сгради с фронтони изглеждаха като излезли от приказка.

„Като в Дисниленд е“ — помисли си Джеф, като внимаваше да не изпусне Хънтър. Той вървеше по Брайделщраат покрай магазинчета за дантели и бисквити, след което спря пред един бар. Сбутан непосредствено до великолепната готическа базилика „Света кръв“, „Герта“ беше като дупка в стената, от онези местенца, които можеш да откриеш във всеки европейски град, убежище за жадни туристи. След като отново се озърна, Хънтър се вмъкна вътре.

Дъното на бара опираше направо в стената на базиликата. Това означаваше, че няма друг изход.

„Мога да го спипам още сега — помисли си Джеф. — И да сложа край на това нещо.“

Но Франк Дориън и Джейми Макинтош бяха съвсем ясни в инструктажа си:

„Следи го. Събирай информация. Не се конфронтирай с него.“

Проблемът беше, че фасадата на бара бе толкова малка, че за Джеф бе невъзможно да види каквото и да е, без да застане до самия прозорец или направо да влезе вътре. Нахлупи по-ниско бейзболната си шапка и избра втората възможност. Доколкото знаеше, Хънтър нямаше представа кой е, още по-малко как изглежда.

Джеф тръгна право към бара и си поръча уиски. Едва след като питието се озова в ръката му, той се огледа.

Дрекъл седеше на една маса в ъгъла. Беше с жена. С крайчеца на окото си Джеф виждаше, че е брюнетка, на трийсет и няколко. Привлекателна и добре, дори скъпо облечена — широки кремави панталони и съвсем тънък кашмирен пуловер. На шията си носеше класическа златна верижка, а на пръста ѝ, който обвинително махаше към Хънтър, имаше пръстен с диамант.

— Вземи ги — казваше той, побутвайки нещо към жената. Без да се обръща и да погледне направо, на Джеф му бе трудно да различи какво е, но накрая осъзна, че е чек. „Печалбата на Хари Греъм.“

— Не ги искам. Не ми трябва! — Жената беше ядосана. Раздразнена. — Да не мислиш, че съм дошла тук за пари?

— Не съм казвал такова нещо. — Тонът на Хънтър бе помирителен.

— Никога не е ставало въпрос за пари. Никога!

За ужас на Джеф, някой зад бара пусна музика. Вече не можеше да чува какво си говорят. Даже по-лошо, точно в този момент телефонът му иззвъня толкова силно, че Дрекъл и жената се обърнаха към него.

Джеф се извърна, остави банкнота на бармана и побърза да излезе. Трябваше да отговори на обаждането. Само двама души имаха този номер. Едната бе Треиси.

Но не беше тя.

— Какво правиш, по дяволите? — излая Джеф на Франк Дориън. — Дрекъл седеше на метър и половина от мен! Защо се обаждаш?

— Къде си?

— В един бар. Има среща с някаква жена.

— Приятелка?

— Не знам. Възможно е. Изглеждат близки. Опита се да ѝ даде пари, но тя отказа да ги вземе. Може и да е Алтея, Франк. Трябва да се върна вътре. Разговаряха...

— От играта направо в бара ли отиде?

Гласът на Франк беше настойчив.

— Да. Защо?

— И през цялото време не си го изпускал от поглед?

— Да, откакто влезе в къщата на Шарл. Какво има, Франк?

— Сали Фейърс е мъртва. Някой е отворил в гърдите ѝ дупка колкото топка за ръгби. Преди около два часа.

Джеф бавно издиша. Трейси харесваше Сали.

— Господи...

— Съмнявам се той да има нещо общо с това. Нашите момчета в момента са там и почистват. Не можем да допуснем белгийската полиция да се намеси.

— Чакай малко — каза Джеф. — Откъде научи? Да не би някой да е наблюдавал бунгалото? Нали уж каза, че съм сам тук.

— Това няма значение — пренебрежително каза Франк. — Още ли са в бара?

— Да. Аз... мамка му. Излизат.

Джеф пхна телефона в джоба си, без да затваря и се скри в сянката на базиликата.

— Махай се от мен! — Жената плачеше. — Ти си лъжец!

— Не, не съм. Знам какво е станало с Даниел. Знам, Кейт.

— Говоря сериозно. Махай се!

Тя изхлипа и бутна Хънтър назад толкова силно, че той залитна и се удари в стената само на една педя от Джеф, който стоеше неподвижно като статуя. После се обърна и побягна в нощта като газела, дългата ѝ коса се развяваше зад нея.

— Кейт! — извика Хънтър и се затича след нея. — Върни се! Кейт!

Джеф извади телефона в мига, в който Хънтър се втурна след жената.

— Чу ли това? — попита той Франк Дориън.

— Всяка дума.

— Какво да правя?

Франк се поколеба за секунда.

— Забрави за Дрексьл... — каза той. — Проследи момичето.

25.

— Сигурна ли си, че няма да дойдеш с мен до летището?

Камерън стоеше до мерцедеса си в алеята на френския си замък. Трейси беше излязла да го изпрати.

— Или още по-добре до Ню Йорк?

— Скоро. Обещавам. — Тя го целуна. — Първо имам да довърша някои неща.

След петдневна почивка в имението на Камерън край Париж, прекарана в сън, четене и глезене, Трейси се чувстваше по-добре. В същото време — леко отегчена и изгаряща от желание да се захване отново с издирването на Алтея и Хънтър преди Джеф да е обрал прекалено много от лаврите.

Вчера я посети Грег Уолтън. Макар и неохотно, Камерън се остави да бъде убеден да го пусне. Онова, което ѝ съобщи, беше меко казано обезпокояващо.

— Знаем със сигурност, че Хънтър Дрекъл е посещавал „Кемп Парис“ най-малко четири пъти през дните преди стрелбата. Видели са го много очевидци. Представял се за театрален продуцент на име Лекс Брайтман и предложил работа на някои от младежите. Включително на Джак Чарлстън.

— Сина на Ричард Чарлстън.

— Именно. Наследникът на „Брекън Нечъръл Рисърсес“ и първата жертва след горката учителка на паркинга. Няма никаква добра причина Дрекъл да е бил там, Трейси — мрачно рече Грег. — Или поне аз не мога да се сетя за такава.

— Не — промърмори Трейси. — И аз не мога.

— Разкажи ми за Монмартър — каза Грег. Смяната на темата беше така неочаквана, че изненада Трейси. Кое по всяка вероятност бе и целта му. — Била си там, нали? Когато са започнали да стрелят.

— Явно знаеш, че съм била — отвърна Трейси.

— Хънтър появи ли се на играта?

— Не. Но го очаквах. И той още използваше името Лекс Брайтман. Очевидно не съм била единствената, която е знаела това.

Онзи с мотора, който и да е той, е бил там заради него.

— Кой ти каза това? — лукаво попита шефът от ЦРУ. — Джеф Стивънс ли?

Трейси въздъхна. Вече май нямаше особен смисъл да отрича.

— Предлагам ти да бъдем честни един към друг, Трейси. Знам, че не мога да се доверя на англичаните. Но трябва да имам доверие на теб.

— Добре — отвърна Трейси. — Стига да е двупосочно.

Грег се ухили и Трейси си спомни какво у него ѝ беше харесало в началото.

— Ще ти покажа моето, ако ти ми покажеш своето.

И Трейси разказа на Грег за разговора си с Джеф, като спести само безпочвените му подозрения за Камерън и личните думи за сина им.

— МИ-6 имат снимки на Хънтър с млада френска студентка. Вероятно е бил прострелян в крака и момичето му е помагало. Предполагат, че се е насочил към Белгия. Това бе последното, което чух преди... — Тя докосна главата си там, където косата ѝ скриваше шевовете.

— Е, да те запозная с развитието. — Грег вече не се усмихваше. — Момичето, Елен Фубур, е мъртво.

Трейси го изглежда с ужас.

— Какво е станало?

— Била е отровена. Сестра ѝ я открила с лице в купа спагети. Погълнала е количество полоний, достатъчно да убие вол.

— Знаем ли кой...?

— Никога не знаем кой — мрачно рече Уолтън. — Знаем само, че ако срещнеш Хънтър Дрексъл, умираш. Между другото, наистина е отишъл в Белгия. Сали Фейърс се е срещнала с него там. Откарала го до Брюж.

— Как е Сали? — Трейси се оживи. — Сега направо с теб ли се свързва?

— Не. Тя също е мъртва.

Ужасена, Трейси се заслуша в подробностите.

— Някой е изпреварил полицията на местопрестъплението. Разчистили са мястото така, че не са оставили нито отпечатыци, нито нещо друго. С изключение на трупа на Фейърс.

— Недей. — Трейси трепна. По някакъв начин смъртта на Сали правеше целия този кошмар много по-личен. — Ами Хънтър?

— Изпарил се е — каза Грег. — Наш екип го издирва. Но този тип е по-хлъзгав от змиорка в казан с олио. Предполагаме, че е напуснал Белгия. Във всеки случай, така и не се е върнал в бунгалото, което са наели с Фейърс.

Трейси обмисли мълчаливо чутото.

— Защо агент Бък толкова искаше да ме държи настрана от издирването на Дрексъл? — директно попита тя. — Всеки път, когато го питах нещо, ме отрязваше.

— Защото беше опасно — просто отвърна Грег. — Когато те завлякох в това, идеята беше да намериш Алтея по електронните й следи. Искях да си в безопасност от другата страна на екрана. А не на терен с всичките му опасности.

— Но ти ме изпрати в Женева, Грег — напомни му Трейси.

— Знам. И може би не биваше да го правя. Но това е различно. Хънтър Дрексъл е опасен човек, Трейси — каза Уолтън. — Не е такъв, какъвто изглежда. Смятаме, че от самото начало е бил част от Група 99.

— Възможно е — призна Трейси.

— Повече от възможно. Смятаме, че е инсценирал собственото си отвличане, за да привлече вниманието към Група 99. Според нас той е съучастник в смъртта на Боб Дейли и може би двамата с Алтея са планирали всичко заедно. Все още не можем да го свържем с бомбената атака в Женева, но и това ще стане. Знаем, че е бил в Ньой. Най-вероятно някой негов приятел от Група 99 е убил абсолютно невинната Елен Фубур, чието единствено престъпление е било, че се е опитвала да му помогне. И смятаме, че друг е премахнал Сали Фейърс.

— Защо?

— Вероятно защото и двете жени са знаели твърде много. Може би накрая са разбрали какво представлява всъщност.

Трейси разтри слепоочията си. Изведнъж се почувства ужасно уморена.

— Какво искаш от мен?

— На първо място, честност. Каквото и да научиш за Дрексъл от Стивънс или от някой друг, искам да споделиш информацията с мен или с агент Бък.

— Джеф не се е обаждал от онази нощ — каза Трейси, без да може да скрие разочарованието в гласа си. Несъмнено той вече знаеше, че е била нападната. Англичаните със сигурност му бяха казали. Но въпреки това той не се беше опитал да я посети в болницата или по-късно. От това я болеше.

— Ще се обади — каза Грег. — Междувременно, иди отново в Ньой и при другите ти връзки в Париж, които биха могли да ни помогнат. След като истерията около стрелбата утихне и медиите насочат вниманието си към следващата история, Дрексъл най-вероятно ще се върне. Не мисля, че е приключил тук.

Отрезвяваща мисъл.

След като Камерън заминаваше, Трейси можеше да се посвети изцяло на издирването на Хънтър Дрексъл. Вече не ставаше въпрос само за Ник и какво би могъл да й каже Хънтър за Алтея. Вече ставаше въпрос и за Сали Фейърс. Както и за Елен Фубур и всички други хора, изгубили живота си, защото по един или друг начин се бяха изпречили на пътя на Хънтър Дрексъл.

„Горката Сали.“ Тя обичаше Хънтър по същия начин, по който Трейси обичаше Джеф.

Разликата беше, че Сали му се доверяваше.

Трейси нямаше намерение да повтаря тази грешка.

— Обещай ми, че ще си починеш добре. Че няма да се напругаш прекалено — каза Камерън, след като затвори вратата на колата и надникна през прозореца, за да се сбогува.

— Обещавам — рече Трейси.

След като се разделиха, тя се върна в къщата и взе телефона.

„Кого познавам в Париж, който би могъл да е видял Лекс Брайтман? Къде би се подвизавал един богат, хомосексуален театрален продуцент, който си пада по покера?“.

Няколко часа по-късно Трейси спря пред бижутерийния бутик на един стар приятел на левия бряг на реката.

Не защото си мислеше, че Хънтър би могъл да е един от клиентите на Ги дьо Лафайет. А защото Ги беше самият епицентър на парижкия театър — знаеше всички клюки и новини, свързани с богатите и прочути жители на левия бряг.

Трейси му описа Хънтър.

— Вероятно се е подвизавал под името Лекс Брайтман. А може би Хари Греъм или някакъв друг псевдоним. Изключително важно е да го открия.

— Странно — рече Ги.

— Кое му е странното?

— Джеф ми спомена абсолютно същото име преди няколко дни.

— Джеф ли?

— Да. Каза ми, че вие двамата работите заедно. Нещо „строго секретно“. — Старецът ѝ намигна заговорнически.

— Нима? — „Малкият гаден подлец. Върнал се е в Париж, а дори не си направи труда да се обади.“

— Трейси, скъпа, кажи ми, че двамата отново сте се събрали — прочувствено каза Ги. — Ако наистина е така, ще мога да умра щастлив, честно.

Дребният бижутер плесна с ръце, после заподскача като малко дете, което има неотложна нужда да посети тоалетната, и загледа умоляващо Трейси с блестящите си дяволити очи.

Трейси не споделяше ентусиазма му.

— Кога е идвал Джеф?

— Дойде да ме види преди няколко дни, Бог да го благослови. И изглеждаше толкова добре, направо да не повярваш! Този човек е неподвластен на времето. Важи и за двама ви.

Трейси го изгледа кръвнишки.

„Да работим заедно. Ще бъде като в доброто старо време.“ Дотук с бомбастичните глупости! Джеф работеше сам. Или по-лошо, още действаше като кученце на Франк Дориън. Е, тази игра беше за двама.

Изпита прилив на гняв, като удобно забрави, че тя също беше дошла сама при Ги и току-що се бе съгласила да съобщава всичко научено на ЦРУ.

Проблемът с използването на старите контакти, за да помогне на Грег Уолтън, беше в това, че те бяха контакти и на Джеф.

— Значи Джеф те е питал за същия човек?

— Да.

— И ти какво му каза?

— Пратих го при мадам Дюбоне, естествено. — Ги се усмихна.
— Доколкото разбрах, става въпрос за комарджия?

— Наред с други неща — каза Трейси.

— Всеки сериозен играч на покер в Париж рано или късно стига до Дюбоне. Джеф не ти ли го е споменавал?

— Трябва да му е излязло от ума — отвърна през зъби Трейси.

Мадам Дюбоне беше беззъба стара вещица, която прекаляваше с ружа, лъхаше на виолетки и „Житан“ и носеше блузата си разкопчана достатъчно ниско, че да разкрие пищно деколте. Имаше дълбок, сериозен глас и дрезгав смях, а изкривените ѝ, прошарени с вени ръце бяха окичени с диаманти колкото раковини.

Въпреки напредналата възраст обаче, тя определено се смяташе за сексуално привлекателна. Трейси моментално си я представи омаяна от Джеф. И несъмнено от красивия Хънтър Дрексъл, ако Ги беше прав и той наистина е идвал тук.

— Приятелят ви ми съобщи, че ще дойдете — каза ѝ мадам Дюбоне, вирнала дългия си нос. Очевидно не си падаше по компанията на по-млади и привлекателни жени.

— Приятелят ми? Ги ли имате предвид?

— Ги? Кой е Ги? Не! Американецът. Мосю Бауърс.

„Господин Бауърс.“ Трейси мислено се усмихна.

Джеф отдавна не беше използвал това име.

— Чудесен мъж. — Очите на мадам Дюбоне направо заблестяха.

— Между другото, кога се отби господин Бауърс? — попита Трейси.

— Не е ваша работа — рязко отвърна старицата. — Важното е, че ме предупреди. „Ще дойде да ви пита за любовника си“, така ми каза. И ето ви тук.

Трейси се намръщи неразбиращо.

— Любовникът ми?

— А, oui! Разбира се, че за любовника ви! Мосю Греъм. Не че сте единствената му приятелка, разбира се. Всеки, който е достатъчно богат да играе на масата на Албер Дюма, държи толкова жени, колкото са пчелите в един кошер. Бръм-бръм-бръм.

Устата на мадам Дюбоне се сбърчи гротескно, докато издаваше бръмчащия звук на пчела.

— Разбира се, аз не давам оценки — добави тя и изгледа Трейси така, както главен готвач би изгледал плъх в кухнята си. — Но в Париж имаме правила, дори за любовниците.

Трейси събра две и две. Джеф се беше досетил, че тя ще иде при Ги и че в крайна сметка ще го последва тук. Затова бе подхвърлил на мадам Дюбоне информация за Хънтър, после бе убедил дъртата вещица, че Трейси е някаква досадница, дошла да причинява неприятности на Хари Греъм.

— Мадам — твърдо рече Трейси. — Приятелят ми мосю Бауърс е сгрешил. Не съм любовница на мосю Греъм. Или на когото и да било, между другото.

Без да обръща внимание на протестите на Трейси, мадам Дюбоне размаха артритен пръст пред лицето ѝ, като едва не я ослепи с огромния си искрящ диамант.

— Знаете ли, шери, не е хубаво да впримчвате джентълмен, като заплашвате да идете при жена му. — Мадам Дюбоне зацъка с език и поклати глава, след което обяви: — Не одобрявам подобни неща.

Трейси се опули. „Леле, Джеф здравата се е потрудил.“

— Мадам, уверявам ви, че грешите. Първо, мосю Греъм, както се нарича, не е никакъв джентълмен. Второ, не е женен. Макар че може да сте права относно пчелите — добави тя, спомняйки си какво ѝ беше казала Сали Фейърс за безбройните любовници на Хънтър. — Във всеки случай, аз не съм негова любовница, както много добре знае моят „приятел“ господин Бауърс. Истината е — Трейси понижи глас, — че работя за американското разузнаване.

Мадам Дюбоне се усмихна снизходително.

— Vraiment? Le C.I.A.?^[1]

— Точно така — каза Трейси, доволна, че е изяснила недоразумението. — Работя за ЦРУ.

— А аз пък работя за НАСА, мадмоазел. — Старицата се изкиска на собствената си шега. После устните ѝ отново се свиха. — Както вече казах, не обсъждам личния живот на клиентите си. Мариан ще ви изпрати до изхода.

Джеф се обади на Трейси точно когато тя излизаше от жилищната сграда на мадам Дюбоне.

— Скъпа! Как е главата ти?

— Не ми викай „скъпа“ — избухна Трейси. — Казал си на дъртата вещица, че спя с Хънтър Дрексъл, така ли?

Джеф се изкиска.

— А, милата мадам Дюбоне. При нея ли си ходила?

— Разбира се, че отидох. Знаел си, че ще го направя.

— Не се ядосвай, ангел мой. Не съм казвал, че спиш с него. Не точно...

— Е, каквото и да си казал „точно“, беше достатъчно да ме изритат. И какво „точно“ ти каза тя, че така искаш да го скриеш от мен?

— Нищо!

— Стига глупости, Джеф. Говоря сериозно. Ясно е, че тя познава Хънтър. Срещала се е с него. Какво знаеш? Кога за последно е бил при нея?

— Нямам представа.

— Лъжеш.

— Трейси, скъпа, какъв е смисълът от този разговор щом отказваш да повярваш и на една моя дума?

— Правилно — каза Трейси вбесена и затвори.

Джеф моментално ѝ звънна отново.

— Значи вече напълно си се възстановила?

Трейси прехапа устна. Желанието да му затвори отново бе почти неудържимо, но трябваше да разбере какво знае той.

— Да, благодаря. Много мило, че дойде да ме посетиш — ехидно добави тя.

— Искях да дойда. — Джеф звучеше истински засегнат.

— И защо не го направи?

— Изникна нещо.

— Винаги изниква нещо — горчиво рече Трейси.

— Хей, чакай малко — запротестира Джеф. — Не е лесно, когато приятелят ти слага в болницата охранители като ротвайлери, а после те отмъква в кулата си в гората като някакъв проклет Рапунцел!

Трейси пое дълбоко дъх и преброи до три.

— Къде си?

Джеф ѝ каза.

— Чакай ме след двамайсет минути при Елиз Сен Луи дез Инвалид.

— Елиз какво? — попита Джеф.
— Просто бъди там.

Слабо позната на туристите, църквата „Сен Луи“ с нейния великолепен златен купол се гущеше дълбоко в комплекса, известен като Дом на инвалидите. Проектирана от архитекта Жул Ардуен-Мансар, тя била поръчана през седемнайсети век от Луи XIV като храм, предназначен специално за войници. Всеки камък — от окичените със знамена стени до криптите, пазещи останките на френски генерали, беше пропит с военна история. Но този следобед, подобно на повечето други, църквата бе почти пуста; само неколцина смълчани поклонници бяха коленичили дискретно на скамейките или палеха паметни свещи.

Джеф видя Трейси веднага щом пристигна — беше коленичила сама в един страничен параклис. Той се прекръсти, коленичи до нея и прошепна в ухото ѝ:

— За какво се молиш?

— За сила — шепнешком отвърна Трейси. — Обикновено ми е нужна, когато ти си наоколо.

— Как си? — попита Джеф, без да обръща внимание на хапливата забележка.

— Добре.

— Казаха ми, че си била в кома.

„И ти въпреки това не дойде“ — помисли си Трейси.

— Добре съм, Джеф — каза на глас тя. — Не сме тук, за да говорим за мен. Къде беше?

— В Брюж.

Джеф бе приел съвета на Франк Дориън да не казва на Трейси за пътуването си до Стиймбоут. По-късно щеше да има достатъчно време за това.

— Видя ли Дрексъл?

— Да.

— А знаеш ли за Сали Фейърс?

Джеф поклати мрачно глава.

— Да.

Клисарят, който лъскаше олтара и свещниците, ги изглежда укорително. Джеф сниши глас.

— Ужасна работа.

— Някаква идея кой го е направил?

— Е, не беше Хънтър — прошепна Джеф. — Следях го, когато се е случило. Спечели много на покер в стария град, после се срещна с някаква жена. Трейси, почти съм сигурен, че беше Алтея.

Очите ѝ се разшириха.

— Сериозно ли говориш?

Джеф описа възможно най-подробно жената, с която се бе срещнал Хънтър, както и разговора им.

— Приятелят ти — генерал Дориън, се обади да ми каже за убийството на Сали, преди да чуя нещо повече. Но го чух да я нарича „Кейт“. На два пъти.

Кейт. Име. Истинско име. За първи път Алтея ставаше нещо повече от сянка. Може би не беше кой знае какво. Но все пак нещо.

— Караха се. Ако не знаех нищо, щях да предположа, че е любовна разпрания. Той се опитваше да ѝ даде пари, а тя не ги приемаше. Беше разстроена, когато си тръгна.

— Каза, че си я проследил, нали?

— Да. Дориън поиска. Но я изпуснах на един площад. Градчето е малко, но е като лабиринт, особено през нощта.

— Помня — каза Трейси. За момент помежду им премина топлина, искра на споделена носталгия по един друг живот. Но бързо изчезна.

— Твой ред е.

— Нямам нищо за разказване — рече Трейси. — Възстановявах се от сериозна рана на главата, забрави ли? Бях извън играта.

Джеф я погледна с обич.

— Опитай този номер с някой, който не те познава, скъпа. Нямах да идеш при Ги или мадам Дюбоне, ако не работеше. Нямах да знаеш и за Сали Фейърс. Е, какво става?

Трейси му каза за последните теории на ЦРУ. Че Хънтър Дрекъл определено е замесен в стрелбата в Ньой. И че вероятно има пръст и в смъртта на Сали. И на Елен.

— Не знаех за студентката. Тъжно... — Джеф се намръщи.

— Усещам ли някакво „но“?

— Не знам. — Той се вгледа в Трейси. — Хънтър очевидно е свързан по някакъв начин с Група 99. Не е онзи, за който се представя.

— Съгласна съм.

— Американците и англичаните вече са го нарочили. И вероятно са прави. Но нещо не пасва.

— Точно така — прошепна Трейси. — Като факта, че не е застрелял Сали Фейърс.

— Именно.

— А Франк Дориън е научил за убийството й минути след извършването му.

Джеф кимна.

— И аз си помислих същото. Може да е наблюдавал къщата.

— В такъв случай би видял кой го е направил. Но арестувани няма.

— И за това си помислих.

— Но още му имаш доверие, така ли? — Трейси го погледна право в очите. Джеф отвърна на погледа й. Ужасно му се искаше да й разкаже всичко. Трябваше да напегне цялата си воля, за да не го стори.

— Познаваш ме — каза той. — Не се доверявам на никого. А ти?

— Мисля, че Грег Уолтън е свестен тип — каза Трейси. Нямаше намерение да споменава отново името на Камерън пред Джеф. Беше си научила урока от миналия път. — Между другото, казах му, че ще му предавам цялата информация, която ми дадеш. Тъй като сме така „открити“ един с друг.

— Недей — каза Джеф настоятелно. — Каквото стига до Уолтън, стига и до Милтън Бък — обясни той, като изплю името на агента на ФБР сякаш беше отрова. — Никога не забравяй това, Трейси. Никога.

Трейси бе изненадана. Джеф имаше толкова причини да не харесва агент Бък, колкото и тя. В края на краищата, ако зависеше от Бък, Джеф щеше да бъде оставен да умре от ръцете на Даниел Купър, прикован на кръст в затънтен обор в България. Но в миналото винаги Трейси беше онази, която се страхуваше от Милтън Бък. Джеф се отнасяше към него почти като към виц.

Нима нещо се бе променило?

— Предполагам, че англичаните знаят за Кейт? — смени темата тя.

— Да. Казах на Франк Дориън всичко, което току-що казах и на теб. МИ-6 работят вече седмица и търсят всички с името Кейт от миналото на Хънтър.

— Откриха ли такива?

— Цял куп. Казвам ти, в сравнение с Дрекъл, Меджик Джонсън е като будистки монах. Но никоя не изпъква особено. Засега.

— Добре. — Треиси отново се прекръсти и стана. — Аз ще се заема.

Джеф сложи ръка върху нейната.

— Не ми изчезвай, Треиси. Мисля, че Хънтър се е върнал в Париж, защото е замислил още някаква атака. Онази глупост с „материала“ е само прикритие.

Треиси кимна. Образът на Хънтър Дрекъл като невинен дързък журналист вече бе просто неправдоподобен. Прекалено много хора бяха загинали.

— Опитва се да накара Кейт, която и да е тя, да му помогне. Не бива да се приближаваш прекалено близко до тази жена. Събудиш ли подозренията ѝ, можеш да се окажеш в съвсем реална опасност.

— Да не мислиш, че не го знам? Миналата седмица по това време бях в кома — напомни му Треиси. — Правя го заради Ник, Джеф. Това е единствената причина.

Джеф я проследи с поглед как излиза от църквата с наведена глава като анонимна вдовица от война.

„И в известен смисъл е точно такава — тъжно си помисли той. — Целият ѝ живот е една дълга война. И тя изгуби толкова много хора, които обичаше.“

Точно сега изпитваше огромна обич към нея.

Дори при Джеф Стивънс имаше моменти, когато лъжите не идваха лесно.

— Здравсти, свързахте се с Джеф. Оставете съобщение.

Франк Дориън беше раздразнен. Вече за трети път днес не успяваше да се свърже със Стивънс.

След Брюж Франк беше сигурен, че Стивънс е отново на борда. Че досадното му своеволие е под контрол. Но това беше преди Джеф да се срещне отново с Треиси Уитни.

Трейси определено се оказа полезна на Франк Дориън, макар и да не го знаеше. Връзката ѝ със Стивънс бе осигурила огромно предимство за МИ-6. Но информацията си имаше цена. Когато Трейси и Джеф се събираха, нищо не беше предвидимо. А залозите едва ли можеха да са по-високи.

Франк Дориън усети за първи път как истинският страх запърха в стомаха му подобно на пеперуди, съживени от топлината на слънцето.

Погледна часовника си и се затича към хотела на Джеф.

— Кога за последен път се чухте с Трейси?

Цялото тяло на Милтън Бък беше напрегнато от раздразнение и негодувание. За какъв се мислеше Камерън Крю, че да го прекъсва наскоро важна среща с френското разузнаване?

— Вече ви казах. В момента не мога да говоря.

— Изобщо не ми пука какво сте ми казали, агент Бък. Не мога да се свържа с нея и искам отговори. Веднага!

„Арогантен задник. Не съм някой от подчинените ти.“

— Ще ви се обадя, когато срещата приключи — отвърна през зъби Милтън.

— Не си правете труда — рязко каза Камерън. — Ще отнеса въпроса по-горе. И без това се чудя защо реших да говоря с вас. И двамата знаем, че Уолтън движи нещата.

И затвори на бесния Милтън Бък.

— Видях я преди два дни. Всичко е наред — увери го Грег Уолтън. — Не очаквам всеки ден да се свързва с нас.

— Аз пък очаквам — троснато рече Камерън Крю. Напрежението в гласа му се долавяше ясно по телефона. — Винаги отговаря на обажданията ми, обикновено в рамките на един час. А вече мина цял ден и цяла нощ.

— Тя работи, Камерън. Сигурно възстановява връзките си с Джеф Стивънс. Помолихме я да го направи.

— Точно затова се тревожа. Знаехте ли, че е напуснала „Жорж V“?

Последва дълга пауза.

— Сигурен ли си?

Камерън избухна.

— Господи, Грег! Та ти си от ЦРУ! Би трябвало да я наблюдавате.

— Ще я намерим — каза Грег Уолтън. Но увереността му вече беше изчезнала като въздуха от спукан балон. — Ще натоваря с това най-добрия си екип. Агент Бък...

— Агент Бък е проклет малоумник — яростно рече Камерън. — Забрави, Грег. Имаше своя шанс. Аз сам ще я намеря.

Президентът Джим Хейвърс говореше неестествено бавно. Сякаш можеше по някакъв начин да отложи отговора, като се тутка на всяка дума.

— Значи ми казваш, че и двамата са изчезнали?

— Така ми съобщиха от разузнаването — стегнато отвърна премиерът Джулия Кабът.

— Уитни и Стивънс?

— Да.

— Заедно?

— Очевидно.

— Мамка му.

Между двамата се възцари тежка тишина. Джулия Кабът я наруши първа.

— Няма ли да ми кажеш какво става, Джим?

— Какво искаш да кажеш? — ядосано попита президентът.

— Искам да кажа, *кой* е Хънтър Дрекъл? — Премиерът изрече името буква по буква. — Кой е всъщност?

Джим Хейвърс въздъхна тежко.

— Сложно е, Джулия.

— Опрости го.

Нова въздишка.

— Не мога.

— Е, жалко. Защото бях готова да заложа сериозна сума, че в момента Уитни и Стивънс правят точно това. И ако успеят, и *двамата* ще бъдем проснати на простора.

Пет минути по-късно Грег Уолтън от ЦРУ и Джеймс Макинтош от МИ-6 получиха обаждания от политическите си господари.

Езикът, използван от тях, беше различен.

Но посланието бе едно и също.

Открийте ги. Открийте ги веднага. Или уволнението ще е най-малката ви грижа.

[1] Наистина ли? За ЦРУ? (фр.) — Б.пр. ↑

26.

— Скоро ще започнем да се спускаме към Женева. Моля, закопчайте предпазните колани и се уверете, че багажът е прибран...

Трейси се размърда на мястото си, докато главната стюардеса повтаряше обичайната си рецитация. До нея Джеф беше заспал дълбоко. Наистина дълбоко — с отметната назад глава, отворена уста и здраво хъркане. Гърдите му се издигаха и отпускаха със същия спокоен ритъм, с който го правеха от самото излитане.

Трейси бе летяла безброй пъти с Джеф. Някои полети бяха луксозни, в пищни частни самолети, други си бяха чиста мизерия. Но винаги, без нито едно изключение, Джеф заспиваше.

При едно паметно пътуване крайниците на двамата бяха болезнено нагънати в сандъци с диаманти, сякаш бяха кукли. После сандъците бяха заковани, като им беше оставен малък отвор за дишане, и бяха натикани в леденостудения товарен трюм. През следващите осем часа не можеха да помръднат нито един мускул. Дори дишането бе трудно. И въпреки това Джеф отново успя да заспи, дори при този адски полет. Способността му да се изключва по желание, подобно на някаква електрическа играчка, беше колкото впечатляваща, толкова и вбесяваща.

Докато го наблюдаваше, Трейси отново се върна в миналите дни. Преди цялата тази лудост. Преди Никълъс. Преди всичко. С усилие пропъди спомените. Трябваше да остане в настоящето, ако искаше да оцелее.

Днешният полет бе точка, от която нямаше връщане. Трейси и Джеф вече официално действаха сами. Бяха се качили на самолета на „Ер Франс“ като господин и госпожа Крик, отиващи на ваканция в красивото планинско градче Межев. Ани Крик беше запалена скиорка. Браян също обичаше планините, но той отиваше там заради покера.

Идеята хрумна на Джеф. И с всеки изминал ден Трейси я харесваше все повече.

По-малко от ден след срещата им в Дома на инвалидите той нахълта в хотелската ѝ стая в Париж и изгърси:

— Ами ако не е заради парите?

Трейси вдигна уморено поглед от компютъра. През последните шест часа тя усърдно проверяваше всяка Кейт, Катрин и Катлийн, работила или спала с Хънтър Дрексъл, като сверяваше данните с базите данни на ЦРУ, МИ-6 и Интерпол. Очите ѝ се затваряха от умора.

— Кое да не е заради парите?

— Покерът. Ами ако е прикритие за нещо друго? Ами ако игрите са местата, на които се е срещал с другите заговорници? Където планира следващите атаки?

Въпросът бе толкова очевиден, че Трейси не можеше да повярва, че не се е сетила да го зададе първа. Че никой от двамата не се беше сетил.

— През цялото време приемахме, че играе, за да печели. За да живее с пари в брой, да стои под радара. Ами ако парите нямат нищо общо с това?

Трейси се съгласи да прекъсне безплодния лов на Кейт/Алтея и да провери другите известни участници в различните игри на Хънтър Дрексъл в Румъния, Латвия, Франция и Белгия.

В тях имаше нещо общо. Повечето игри се организираха от свръхбогати домакини като Паскал Кушен и Люк Шарл. Хора, които категорично попадаха в списъците с мишени на Група 99. Енергийният сектор, и по-конкретно фракингът, беше представен много добре. Както и изящните изкуства. Търговецът Антоан дьо ла Кор беше представил Хънтър на Кушен под името Лекс Брайтман. Люк Шарл беше легенда в света на изкуството.

— Възможно е Дрексъл да използва картините, за да насочва финанси към и от Група 99 — предположи Джеф. — И двамата знаем, че половината от най-големите търговци в Европа се занимават и с крадени вещи, и с пране на пари.

— Виж това! — развълнувано възкликна Трейси.

Бърза проверка на младия американски богаташ Джони Крей, който бе завел Хънтър на играта в Брюж, показва продължително флиртуване с радикални левичарски каузи.

— Арестуван при две антиглобалистки прояви в Щатите. Обвинен в опит за бомбен атентат в Давос миналата година, по време на икономическия форум!

— Какво е станало? — попита Джеф.

Трейси затрака на клавиатурата.

— Родителите му го измъкнали. Дарили близо трийсет милиона долара на някакъв швейцарски фонд за международно развитие.

Тя показва числата на Джеф. Още малко търсене свърза името на Джони Крей с неколцина известни членове и дарители на Група 99.

Когато няколко дни по-късно Джеф научи, че Крей в момента е в Межев и че ще участва в игра на покер в хижата на местния мултимиллионер Гюстав Ардент, който натрупал състоянието си чрез инвестиране във фракинг предприятия в Африка, двамата с Трейси веднага си резервираха билети.

— Събуди се. — Трейси го потупа по рамото. — Кацаме.

Джеф моментално се изправи, разтърка очи и се усмихна широко.

— Изглеждаш великолепно, както винаги, госпожо Крик. Готова ли си за пързалката?

Трейси завъртя очи. Джеф можеше да превърне всичко в игра. А това беше сериозно. ЦРУ и МЦ-6 можеха да ги спипат всеки момент. Бяха рискували всичко заради предчувствието, че Хънтър Дрекъл ще участва в играта в Межев утре вечер; че по някакъв начин двамата *ще успеят* да го измъкнат от хижата на Ардент без кръвопролитие; и че ако успеят, Хънтър ще каже истината.

Имаше три много големи „ако“.

И залогът не беше само отношенията на Трейси с началниците ѝ от ЦРУ. Беше избягала и от Камерън, като напусна „Жорж V“ без да остави съобщение за него и като унищожи стария си телефон, преди да напусне Париж. Не можеше да обясни дори на себе си защо го беше направила. Камерън бе положил толкова усилия да се грижи за нея. Дори я бе убедил да замине с него на Хаваите, което изобщо не бе характерно за Трейси. Тогава тя поиска това пътуване. Идеята да разчита на някой друг бе опияняваща. Но това време беше отминало. Сега Трейси бе по-силна, пък и без това не можеше да говори с Камерън, докато е с Джеф. Просто не можеше. Може би, след като всичко приключи, ще намери някакъв начин? Някакво бъдеще за двамата? Но дотогава...

Колелата на самолета докоснаха пистата с леко подрусване.

— Добре дошли в Женева.

Джеф караше като обезумял и им отне по-малко от час по магистралата Албервил — Шамони да се върнат във Франция и да пристигнат в Межев, идилично градче във Френските Алпи, в сянката на Монблан.

Межев оживяваше истински през зимата, когато обилният снеговалеж и множеството луксозни бутикови хотели го превръщаха в предпочитания ски курорт за известните парижани. Но градчето беше поразително красиво и през пролетта. Зелените склонове на Алпите се спускаха под синьото небе, покритите с постоянен сняг върхове продължаваха да искрят. Тротоарите се заемаха от масите на кафенетата, където гостите — предимно французи — се наслаждаваха на топъл, прясно изпечен хляб и лангустини и отпиваха леденостудено „Шабле“ под яркото слънце.

Браян и Ани Крик бяха отседнали в „Ле Ферм дьо Мери“ — великолепен, построен от дърво планински рай и може би най-елегантният хотел в града.

— Виж, скъпа. Имат страхотен спа център. Искаш ли да се запишем за някои процедури?

Джеф истински се забавляваше в ролята си на Браян Крик — гръмогласен, нахален и вулгарен американски простак, който изправяше на нокти всеки французин.

— Не е нужно. — Ани Крик бе много по-невзрачна. Работата ѝ бе да бъде забравена, бледа сянка на яркия си, пищен съпруг. — Дошла съм тук, за да карам ски.

— Разбира се, скъпа. Разбира се. А аз съм дошъл, за да правя пари! Ха-ха-ха! — Браян Крик се разсмя достатъчно силно, че да го чуе цялото лоби. — Дошъл съм да играя покер в къщата на Гюстав Ардент — каза той на рецепционистката. — Обзалагам се, че познавате Гюстав. Трябва да е най-богатият в града, нали?

Докато смаяната и ужасена рецепционистка ги регистрираше, Трейси седна на бара в лобито. Беше старомоден, от полиран месинг и дърво, а зад него имаше огромен панорамен прозорец, от който се разкриваше зашеметяващ изглед към Алпите. Планините събудиха спомени за Колорадо, за Ник и за Блейк Картър. Трейси изпита вина, когато си даде сметка, че рядко си спомняше за Блейк. Смъртта на Ник

беше изсмукала всяка капка мъка в нея. Но Блейк ѝ беше скъп приятел, част от семейството ѝ. Малко бяха хората, играли подобна роля в живота на Трейси.

Гюнтер Хартог.

Ернестин Литълчап в затвора.

— Приятели ли сте с мосю Ардент?

Някакъв англичанин беше седнал до Трейси и я заговори. Отне ѝ секунда да се сети къде е и коя е. „Ами Крик, вярна съпруга на Браян Крик. Богата домакиня от Охайо.“

— Не точно приятели. Съпругът ми го познава — стеснително отговори тя. — Дойде заради картите.

— Е, ако иска да направи пари, значи е дошъл на неподходящото място — каза англичанинът, оглеждайки със завист фигурата на Трейси. Дори облечена като Ани в широки панталони и блуза с висока яка, тя си оставаше най-привлекателната жена наоколо. — Гюстав Ардент неслучайно е най-богатият човек в Межев. Той никога не губи.

Ани Крик се разсмя.

— Всеки понякога губи. Господин...?

— Дейвис. Питър Дейвис.

Ръкуваха се.

— Ардент не губи. Ако съпругът ви е умен, ще стои далеч от онази хижа утре вечер.

Следващият ден се оказа ясен и ярък. Трейси прекара сутринта в наемане на ски и щеки и осигуряване на пропуск за лифтовете. Джеф обикаляше града като Браян Крик, купуваше часовници и бижута с надуті цени, пилееше пари и като цяло говореше колкото се може по-гръмко и просташки за покер, за Гюстав Ардент и плановите му за вечерта.

Двамата с Трейси обядваха във фондю ресторант в планината. Заведението бе достатъчно празно, за да позволи на Джеф поне за момент да поговори нормално и да излезе от ролята си.

— Изтощен съм — измърмори той.

— Пазарувал си до припадък, а? — подразни го Трейси.

— Сериозно говоря. Да се правиш на мишена за Група 99 не е толкова забавно, колкото изглежда. Половината сутрин крещях, а през

другата половина пръснах цяло състояние за боклуци, които не ми трябват.

— Направо ми се къса сърцето.

— Освен това спях лошо — многозначително добави Джеф. Ани Крик бе прекарала комфортна нощ в гигантското легло. Браян трябваше да се задоволи с канапето. Не че не беше удобно — Джеф бе спал дълбоко и на много по-лоши места, — но да лежи толкова близо до Трейси и да не може да я докосне или да я прегърне, си беше чисто мъчение. През цялата нощ почти не бе мигнал.

— Научи ли нещо повече? — попита Трейси.

Джеф кимна и отпи дълга глътка от студената бира.

— Първо, приятелят ти Питър е прав. Гюстав Ардент печели здравата, при това често. Толкова често, че гостите рядко посещават хижата му втори път. Парен каша духа. Говори се, че имал скрити камери, с които наднича в картите на противниците си.

— Значи мами?

— Кой знае? — сви рамене Джеф. — Така казват. Второ, не съм сигурен, че Дрексъл ще се появи.

Трейси посърна.

— Защо няма да дойде?

— Не съм казал, че няма. А че не съм сигурен. Доколкото чух, никой от жертвите тази вечер не отговаря на описанието на нашия човек. Играчите сме моя милост, някакъв енергиен богаташ от Рим, нашият приятел Джони и трима други.

— Продължавай.

Джеф отново отпи от бирата си.

— Единият е търговец на картини от Женева. Ларс Беренсен. Познаваш ли го?

Трейси поклати глава. Но това беше интересно. Поредният търговец на произведения на изкуството не можеше да е съвпадение. Освен ако...

— Възможно ли е той да е Дрексъл?

— Не мисля — отвърна Джеф. — Беренсен бил над шейсетте. Доста пресилено ми се вижда.

Трейси се съгласи.

— Ами другите двама?

— Очаква се да дойде някакъв бизнесмен на име Али Ласферли. Той е възможен кандидат, защото в Гугъл не съществува, макар че човекът, с когото говорих, каза, че бил французин от арабски произход.

— Дрекъл би могъл да изиграе такава роля — каза Трейси.

— Може би — съгласи се Джеф. — Предполагам, че довечера ще разберем. По-интересен ми е последният играч.

— Кой е той?

— Тя. Жена е. Вдовица от Сен Тропе. Само че е американка. При това богата. Искаш ли да познаеш името ѝ?

Косъмчетата на ръката на Трейси настръхнаха.

— Кейт?

Джеф се наведе към нея.

— Почти уцели. Госпожа Катрин Кларк.

— Наистина ли мислиш, че може да е тя?

— Не знам. Но довечера ще стане нещо. Сигурен съм.

— Трябва да дойда с теб — изтърси Трейси.

— Категорично не.

— Може да е опасно, Джеф.

— Именно.

Трейси отвори уста да протестира, но Джеф я прекъсна.

— Имаме план. Добър план. Няма причини да го променяме.

Той бръкна в джоба на самото си и извади нов предплатен телефон. За всеки случай и двамата сменяха телефоните си на всеки няколко дни.

— Дръж го включен. Ще ти се обадя, ако стане нужда.

Гюстав Ардент беше в лошо настроение. Поради три много основателни причини.

Жени.

Пари.

И хемороиди.

Жената на Гюстав Алис беше научила снощи за любовницата му Камил. Алис имаше досадно еснафско становище по темата, мърмореше и викаше, правеше непристойни коментари за изкуствените цици на Камил и заплашваше с развод. Гюстав просто не можеше да я разбере.

„Какво очакват жените, когато се женят за богати мъже? Моногамия ли?“.

Скандалът едва ли можеше да се случи в по-неподходящ момент. Гюстав и без това бе имал лоша седмица — бе изгубил милиони заради провалена инвестиция в Украйна. Земята, за която смяташе, че се пръска от шистов газ, всъщност даваше жалки добиви. Гюстав бе изхвърлил главния си инженер, но това далеч не оправи отвратителното му настроение.

За хеморойдите нямаше какво да се говори.

Все пак в иначе черното небе над Гюстав имаше и светлина — перспективата да одере гостите си на покер довечера. Той погледна през прозореца на Шале Мирабел и видя, че първите коли на гостите вече пристигат.

Тлъстото, натъпкано със спагети шкембе на Лука Андрони се появи от „Рейндж Роувър“.

„Свиня.“ Гюстав Ардент по принцип не харесваше конкурентите си в бизнеса, но бе резервирал специална ненавист за Андрони. Въпреки очевидната си тъпота италианецът бе спечелил много като бандит в Украйна. Полята за добив на Лука Андрони граничеха с тези на Гюстав, но въпреки това Андрони бе успял да изстиска милиони долари от своята земя, докато резултатът от дивия фракинг на Ардент беше жалко подобие на слаба пръдня.

Довечера Гюстав с удоволствие щеше да се постарее Лука да се прости с част от тези милиони. За разлика от все по-бездейните, мързеливи и алчни бедни на Европа, той не се нуждаеше от Група 99, която да му върши мръсната работа. Макар че като се замислеше, беше изненадващо, че човек като Лука Андрони все още не е станал мишена на организацията. Поне на хартия той изглеждаше идеален кандидат за техния злобен, уверен в собствената си правда комунизъм. Това беше проблемът с екстремистите. Никога не бяха на разположение, когато имаш нужда от тях.

Следващият пристигнал беше Ларс Беренсен, следван плътно от нелепия американец Браян Крик. С прегърбените си рамене, тътреща се походка и плешиво теме Беренсен приличаше на беглец от някоя местна клиника. Но дилърът на произведения на изкуството беше с много по-остър ум, отколкото можеше да се предположи по старческия му вид. Тази вечер носеше под мишница картина, предназначена за

негов клиент, госпожа Кларк. Кучката несъмнено бе платила много повече от реалната ѝ стойност. Но това си беше работа на Беренсен. Гюстав нямаше нищо против гостите му да правят бизнес в Шале Мирабел, особено ако водеха други богаташи на масата му за покер. Ларс Беренсен беше виновник за присъствието на богатата вдовица Кларк и арабина Ласферли. Беше си заслужил парите.

Браян Крик влезе в хижата, като говореше гръмогласно и потупваше месестите рамене на Лука Андрони на прага в проява на фалшива приветливост.

— Радвам се да се запознаем... — Бумтящият глас на американеца достигаше през прозореца до Гюстав. Чувал съм много за вас. Аз съм Браян. Браян Крик.

Гюстав се усмихна. Господин Крик щеше да бъде много по-тих, когато дойде време да си тръгне. И много по-беден.

Почука два пъти импланта в ухото си и зачака познатия глас. Два етажа над него техникът седеше под стряхата на къщата и гледаше картината от шестте камери на огромния свръхмодерен екран.

— Проба.

Ардент кимна едва забележимо към четвъртата камера.

„Ясно като камбана.“

Трейси седна на бара. Барманът подреждаше кристални чаши на рафта.

Огледа се за Питър Дейвис, но тази вечер англичанинът никакъв не се виждаше. Целият хотел сякаш бе почти зловещо притихнал.

Барманът се обърна.

— Какво да бъде, госпожо Крик?

— Джин с тоник, моля. „Гордънс“, ако имате. С лед, но без лимон.

— Веднага.

Трейси погледна неспокойно телефона си, после часовника на стената. Още бе едва седем. Помисли си как Джеф пристига за играта и очаква Хънтър Дрексъл или Алтея да се появят. Знаеше точно как се чувства в момента — притока на адреналин, опънатите до скъсване нерви. Също като в доброто старо време.

За момент изпита вина заради онова, което щеше да направи.

Но само за момент.

„Това не е игра — напомни си тя. — И не е доброто старо време. Колкото и да му се иска на Джеф. Имам работа за вършене.“

Джеф седеше на масата за покер, потрепвайки като заек.

— Мисля, че раздаването е мое.

Гюстав Ардент се усмихна самодоволно, свали на мекото зелено сукно втория си кент флош за вечерта и посегна към купчината чипове като дете, посягащо към сладкиш. Джеф беше виждал измамници през годините. Но този тип беше абсолютно безсрамен.

Не че на Джеф му пукаше за картите.

Нещо не беше наред. Ама изобщо не беше наред.

Нито Катрин Кларк, нито Али Ласферли бяха дошли за играта. Нито пък Джони Крей. Един отсъстващ можеше да е случайност, но трима? Нещо се готвеше.

Джеф не беше единственият разочарован от отсъствието на играчите. Гюстав Ардент очевидно бе бесен, че няма да може да опразни още три тлъсти портфейла.

А търговецът Беренсен изглеждаше така, сякаш всеки момент ще избухне в сълзи. Непрекъснато поглеждаше към вратата, сякаш се надяваше въпреки всичко, че те ще влязат. После погледът му се насочваше към грижливо опакованата картина, която беше донесъл, облегната на стената.

„Някой е предупредил другите. Но никой не е казал на Беренсен.“

Положението беше лошо поради много причини. Първо, планът за вечерта беше отишъл по дяволите. За пореден път жертвата им се беше измъкнала от мрежата.

Втората причина бе далеч по-лоша.

„Дрекъл и приятелите му от Група 99 знаят, че сме тук.

Знаят кои сме.

А знаят ли къде сме отседнали?“

Мислите му полетяха към Треиси в „Ле Ферм дьо Мери“. В безопасност ли беше тя? Изгаряше от желание да ѝ се обади, но не можеше да напусне масата преди Ардент да е обявил почивка, без да събуди подозрения.

Накрая, след като измина цяла вечност, Лука Андрони хвърли с отвращение картите си на масата и обяви, че си тръгва.

— Аз също. — Джеф се прозя шумно. Още играеше ролята на простака Браян. — Не мога да понеса повече пердах за една вечер. Благодаря за гостоприемството, Гюстав.

Извади чековата си книжка и остави на Ардент „подскачаща бомба“, както я наричаха с Трейси — чудесен фалшификат за половин милион долара, след което побърза да излезе в нощта.

Обади се на Трейси от колата, но тя не отговори.

„Странно.“

Събирай багажа — написа й съобщение. — Кларк и Ласферли не дойдоха. Връщам се след десет минути.

Остави колата запалена и влезе тичешком в хотела.

Без да поглежда момичето на рецепцията, което се мъчеше да привлече вниманието му, той влезе в чакащия асансьор и отиде право в стаята, за да открие, че картата-ключ не работи.

— Ани? Скъпа? — Той задумка силно по вратата.

„По дяволите, Трейси!“.

Изкара си го на момичето на рецепцията.

— Не мога да вляза в стаята си — разфуча се той. — И не мога да откроя жена си.

— Опитих се да ви кажа преди, господин Крик, когато влязохте. Госпожа Крик освободи стаята по-рано вечерта. Плати цялата сметка. Боя се, че реших, че и двамата напускате Межев, тъй като госпожа Крик взе целия багаж със себе си.

— Целият ли?

— Да, господине.

Мислите на Джеф запрепускаха.

„Лаптопът ми. Вторият ми телефон.“

— Ако още желаете стаята, с удоволствие ще активирам картата ви...

Но Джеф вече тичаше към изхода.

Трейси седеше на задната седалка на таксито и качваше последните файлове на Джеф на флашката си, докато приближаваха

Гренобъл. В този късен час пътищата пустееха. Щеше да стигне навреме за влака.

„Горкият Джеф. Дано да ми прости, след като всичко приключи.“

Джеф. Камерън. Грег Уолтън. Имаше много хора, на които щеше да ѝ се налага да дава обяснения. Но не ѝ пукаше. Единственият, който наистина имаше значение, беше Ник.

Трейси затвори очи и се съсредоточи върху лицето му.

„Близко съм, скъпи. Много близко. Ще го направя за теб, обещавам.“

Замъкването на Джеф до Межев и цялата постановка с покера беше сложно, но необходимо занимание.

Сега тя разполагаше с цялата информация, която ѝ бе нужна.

„Време е да приключи тази работа.“

Никога през живота си Джеф не беше карал толкова бързо.

Една част от него искаше да удуши Трейси с голи ръце, друга — да я целуне страстно и никога да не я пусне.

Не се беше променила. Никак. Независимо какво твърдеше.

И тази вечер го доказваше, както доказваше, че го бе лъгала от самото начало. Трейси знаеше къде е Хънтър Дрексъл. Вероятно знаеше коя е и Кейт. И това нямаше нищо общо с никакви тъпи игри на покер.

„Досетила се е, мътните да я вземат. И ме изкарва от играта. Още ми няма доверие.“

Цялата игра на покер е била постановка. Всичко — с изключение на това, че Гюстав Ардент е измамник. Джони Крей изобщо нямаше да пристигне. Колкото до Катрин Кларк и Али Ласферли, които и да са те...

Изведнъж му хрумна нещо. Джеф отби, спря и извади от жабката лист и химикалка.

Изписа внимателно всяка буква.

А-Л-И-Л-А-С-Ф-Е...

„Не може да бъде.“ Джеф се разсмя.

Името Али Ласферли беше анаграма.

На Сали Фейърс.

Може би идеята на Трейси за отдаване на почит?

Джеф излезе отново на магистралата, натисна здраво газта и изпита моментен прилив на радост. Трейси си оставаше същата чудесна, умна, коварна, измамна, свършена жена, каквато е била винаги. И ето че той я гонеше. Отново.

Погледна червената точка на сателитното проследяващо устройство, което бе свързал към таблото си, и се усмихна. Трейси се насочваше към гарата на Гренобъл.

Слава богу, че беше сложил устройството в телефона ѝ.

„Плътно зад теб съм, скъпа.“

Джеф Стивънс също не беше се променил.

Гренобълската гара се оказа по-оживена, отколкото беше очаквал в този късен час.

Гигантските табла в чакалнята обявяваха пристигането и заминаването на огромно количество влакове, много от които международни.

С проследяващото устройство в ръка Джеф си запробива път през тълпите уморени пътници към червената точка на Трейси.

Тя го водеше по права линия към тринайсети перон, от който всеки момент трябваше да тръгне влак. Надписът на бариерата уведоми Джеф за крайната му спирка — Рим — и времето на заминаване. Разполагаше с две минути.

— Billet. — Навъсеният контрольор изгледа кисело Джеф, когато се опита да си пробие път до перона.

— Закъснявам. Ще платя във влака! — Джеф почука трескаво часовника си.

— Billet — нетърпеливо повтори мъжът.

Джеф си помисли дали да не фрасне грозната, бузеста, жалка френска муцуна, но не можеше да си позволи да го арестуват. Не и преди да види физиономията на Трейси, когато седне срещу нея. „Радвам се да те видя тук, скъпа.“

Майната му на Хънтър Дрекъл. Заслужаваше си само заради физиономията.

Джеф се обърна и се втурна към касата, като едва не избухна от нетърпение, докато чакаше семейството пред него да приключи със спора за цената.

— Je vous en prie! — замоли се той, като размаха едри банкноти към тях и сочеше отчаяно влака за Рим. — Моля ви! Трябва да хвана влака. Спешно е.

Спринтира обратно до тринайсети перон и стигна точно когато бариерата се спускаше. И тогава я видя, в същото кремаво поло и сиви панталони, които бе носила по-рано, с прибрана назад коса. Намираше се в далечния край на перона, в първия вагон. Подала се от вратата, Трейси гледаше назад към чакалнята, докато служителят надуваше свирката. Очевидно доволна, тя се прибра във влака.

Джеф размаха билета към контрольора.

— Mon billet.

Пълният дребен мъж сви рамене.

— Съжалява — каза той на френски. — Закъсняхте. Бариерата е спусната.

Влакът потегли.

Лицето на Джеф помръкна, после се озари от бляскава усмивка.

— Много съжалявам — каза той. — Мисля, че не ме чухте правилно.

При контакта на юмрука му със скулата се чу хрущене. Контрольорът зави от болка и рухна на пода. Джеф прескочи преградата и се втурна към влака, който набираше скорост.

— Monsieur! — извика някой зад него. — Arrête!^[1]

Но Джеф не спря, а продължи да тича с протегнати напред ръце. Едва успя да отвори вратата и да скочи вътре, преди увеличаващата се скорост на влака да направи това невъзможно. Задъхан, но и усмихнат, той се преви и опря глава в коленете си, докато дишането му не се успокои.

„Стар съм за такива изпълнения. Особено по това време на нощта.“

След като дойде на себе си, Джеф оправя вратовръзката си, пригладя косата си и тръгна спокойно към вагона на Трейси. Беше в безопасност, поне засега. Влакът бе скоростен и нямаше да спре, докато не пресекат границата с Германия. След кратък престой в Мюнхен щеше да продължи на юг през Италия през нощта, за да пристигне в Рим утре по обяд.

Предостатъчно време, за да се наслади на триумфа си над Трейси — тя бе умна, но Джеф бе по-умен — и да я убеди, че тъй като никога

няма да успее да се отърве от него, ще е по-добре да му каже истината и да му позволи да ѝ помогне. Да хванат Дрекъл и Кейт.

Този път наистина.

Въпреки че влакът бе нощен, имаше само един спален вагон. Повечето вагони бяха с обикновени седалки, а над много от тях имаше малки картончета с надпис ЗАЕТО. Хората пиеха кафе, спяха или четяха новини на айпадовете си. Малкото разговори бяха приглушени и се водеха на френски, немски и италиански, сливайки се в едно тихо мърморене.

Вълнението на Джеф растеше, докато приближаваше първия вагон. Малката червена точка на проследяващото устройство светна ярко и спря да премигва.

Тя още бе тук.

Беше я намерил.

Щеше да бъде щедър в победата си. В края на краищата, тепърва трябваше да спечели Треиси. Нямаше да злорадства.

Видя я как се навежда напред и бърка в чантата си за нещо. За телефон.

Джеф се настани на мястото до нея и я изчака да вдигне глава, после замръзна от ужас.

— Добре ли сте? — Някаква жена, която не бе виждал никога досега, го гледаше въпросително. — Имате вид, сякаш сте видели призрак.

Джеф зяпна първо нея, после телефона в ръката ѝ. Беше телефонът на Треиси. Онзи, който ѝ бе дал в ресторанта преди по-малко от дванайсет часа.

— Телефонът... Откъде го взехте? — успя да измънка той.

— Нямам представа. — Жената се намръщи. — Не е мой. Току-що го открих. Някой сигурно се е объркал и го е сложил в чантата ми.

Сърцето на Джеф заблъска силно. В същия момент собственият му телефон избръмча — беше получил есемес.

Извади го от джоба си.

Само един човек имаше този номер.

Съжалявам, скъпи. Приятно прекарване в Рим. Т.

Джеф трескаво спря минаващия контролър.

— Извинете — каза той на развален френски. — Станала е грешка. Случаят е спешен. Трябва да слеза от влака.

Мъжът се усмихна.

— Съжалявам, мосю. Влакът ще спре чак на границата.

— Не разбирате...

— Не, мосю. Вие не разбирате. Ако имате нужда от доктор, имаме на влака.

Джеф се тръшна на мястото си.

Нямаше нужда от доктор.

Цяла минута се взираше в съобщението на Трейси, след което стана сковано и излезе в празния коридор, за да се обади.

Франк Дориън спеше дълбоко, когато телефонът му иззвъня.

— Изпуснах я.

Гласът на Джеф Стивънс го събуди на мига, сякаш някой бе плиснал чаша леденостудена вода в лицето му.

Генералът седна в леглото си.

— Къде беше, по дяволите?

— Няма значение — каза Джеф. — Трейси е в опасност. Реална опасност. Трябва ми помощта ти, Франк.

Камерън Крю стоеше при гроба на сина си.

Беше горещ нюйоркски ден, влажен и задушен, без никакъв вятър. По гърба на Камерън се стичаше пот, но той почти не забелязваше.

Гробището на църквата „Сейнт Люк“ в Куинс представляваше невзрачен парцел, по-голямата част от който беше обрасъл с бурени, сред които стърчаха ръждиви кръстове и надгробни камъни с полуизтрити надписи. Много от гробовете бяха на деца. Забравени деца, както изглеждаше. Въпреки това наоколо се долавяше някакъв покой, нещо красиво и потайно. Камерън често идваше тук и се грижеше за гроба на Маркърс — чиста и обикновена мраморна плоча.

Същото правеше и Шарлот, майката на Маркърс, макар че напоследък не бе идвала тук. Всъщност, майка ѝ, бившата тъща на

Камерън, официално съобщи миналата седмица за изчезването на дъщеря си. Камерън бе обещал да уведоми детективите, ако научи нещо за Шарлот.

Не беше получавал никакви вести и от Трейси, вече повече от две седмици. Сякаш всички изчезваха, напускаха живота на Камерън така внезапно, както се бяха появили в него.

„Всичко отминава. Нищо не е вечно. Най-малко любовта.“

Телефонът му иззвъня. Камерън се намръщи. Явно беше забравил да го изключи.

— Да? — рязко каза той.

— Имаме следа.

Мъжки глас. Глас, който Камерън не бе чувал от много време. От твърде много.

— Къде?

— Италия. Езерата.

— Кога ще бъдеш там?

— Утре. Трябват ми средства.

Камерън изсумтя цинично. „Както винаги, нали?“.

— Ще ти пратя още сто хиляди.

Затвори и се опита да си възвърне покоя, който бе изпитал преди няколко секунди, да почувства присъствието на Маркъс, но не успя.

Като бършеше потта от челото си, Камерън се обърна и бавно тръгна към колата си.

Трейси се усмихна, докато самолетът „Еърбъс 300“ се издигаше към синевата.

„Горкият Джеф. Осем часа във влак без надежда за избавление!“.

Вече несъмнено беше открил най-привлекателната жена във влака и й говореше настоятелно. Готов на всичко, за да се разсее от мисълта, че са го надхитрили.

Но той беше надхитрен. Всички бяха надхитрени.

Трейси злорадо отпи от шампанското си.

Денят на разплатата беше настъпил.

[1] Arrete! — Спрете! (фр.) — Б.пр. ↑

Лаго Маджоре беше като сън, като оживяла пощенска картичка. Трейси беше отседнала в малък пансион само на няколко минути път до брега. Всяка сутрин, след възхитителна закуска от пресни малини, местно кисело мляко и сладък хляб, който беше специалитет на заведението, тя слизаше до езерото да плува. Най-често беше сама и кристалните сини води бяха изцяло нейни. Чувстваше се като кралица, без никаква връзка с реалността в тези великолепни моменти.

Обърната по гръб, загледана в безоблачното синьо небе и Монте Роса, издигащ се над нея като някакъв доброжелателен гигант, Трейси си представяше, че е съвсем друг човек. Принцеса, носеща се в някакво приказно кралство. Или неспокойна душа, току-що пристигнала в рая.

Дали и Ники беше на някакво място като това? Надяваше се да е така. Тук се чувстваше близо до него, изпитваше мир и покой. Кое то беше странно, като се има предвид причината, поради която беше дошла.

От стар приятел бе научила, че Хънтър Дрекъл се е появил в Северна Италия. Антонио Сперото беше крадец джентълмен от Милано, специалист в кражбата на църковни майстори. Той също беше закоравял комарджия.

— Твоят човек се появи на игра на покер у Рока Боромео — каза Антонио на Трейси. — Или поне предполагам, че е твоят човек. Подвизава се под името Лестър Трент, за когото никой не е чувал.

— Ти беше ли на играта? — попита Трейси.

— Не лично. Мой приятел беше. Господин Трент се постарал един от двамата Анджео да олекне с повече от двеста хиляди евро. Причинил доста голяма суматоха, можеш да си сигурна.

— А този твой приятел разговарял ли е с него? — попита Трейси.
— Какво друго е научил?

Антонио Сперото се изкиска.

— Скъпа, тези неща не са като библиофилските клубове. Става въпрос за сериозен покер. На подобни игри не се водят празни

приказки. Макар че по някое време една от дъщерите на Боромео влязла в стаята, с което разсеяла някои от мъжете.

— Но не и приятеля ти, а? — подразни го Трейси. Антонио беше толкова гей, че в сравнение с него Либераче приличаше на мачо. Повечето му приятели бяха от същото тесто.

— Скъпа, Джовани може да оценява красотата във всичките й форми — нацупи се Антонио. — Но не. Подозирам, че е бил поразен от фреските. Знаеш ли, че фреските на Боромео са най-старите примери на нерелигиозни готически ломбардски творби, които все още съществуват? Били са създадени през 1342 г., а цветовете им блестят така, сякаш са ги положили вчера!

Трейси не знаеше. По-интересен й беше Лестър Трент.

— Трент оценил младата дама — каза Антонио. — Макар че се носят слухове, че по принцип предпочитал компанията на момичета, намиращи се доста надолу в социалната стълбица. Падал си по професионалистки.

— Проститутки?

— Така се говори — каза Антонио. — Твърди се, че там, където е отседнал, момичетата се редели на опашка.

Трейси си помисли за Сали Фейърс, за любовта и верността й към Хънтър. Сали беше отишла в Белгия, за да се опита да му помогне, и беше застреляна заради това. А ето че сега той беше тук и чукаше наляво и надясно, преди Сали да е изстинала. Несъмнено, докато планира следващото убийство от името на Група 99.

„Копеле.“

— Къде е отседнал? — попита тя.

— В една зашеметяваща средновековна вила на име Микеле, на друг частен остров. Собственост е на местна аристократска фамилия, Висконти. Сигурно я е наел.

— Висконти — промърмори Трейси. — Май съм чувала за тях.

Антонио сви рамене.

— Богати са. Не колкото Боромео, но и не им се налага да се трепят, за да свързват двата края. Притежават прочута колекция от бижута с диаманти, една от най-големите в Италия.

— Заради това трябва да е — ухили се Трейси.

Антонио Сперото я погледна тревожно.

— Трейси, нали няма да направиш някоя глупост?

— Аз? Никога.

— Този Дрекъл ми намирисва на голяма неприятност.

— Такъв е — сериозно рече Трейси. — Но той знае неща, Антонио. Неща, които трябва да науча.

— За бога, внимавай.

— Ще внимавам. — Трейси го прегърна. — Обещавам.

Следващата стъпка бе да измисли как да се добере до вила Микеле, без да предупреди Хънтър или някой друг за присъствието си. Засега не бе виждала никакви признаци от МИ-6, ЦРУ или Група 99, но знаеше със сигурност, че всички те са вложили значителни ресурси, за да разберат онова, което тя вече знаеше. Беше само въпрос на време да се появят при езерата. Трейси трябваше да приключи преди това да е станало и преди Дрекъл да поеме отново нанякъде.

За съжаление, достъпът до вилата на Висконти се оказа труден, отколкото беше очаквала. Отчасти защото самата къща представляваше истинска крепост от петнайсети век, с дебели метър и половина непреодолими стени, които да държат настрана мародерите от онази епоха. И отчасти защото се намиреше на малък остров или по-скоро на парче скала в самия южен край на езерото. Това означаваше, че е достатъчно близо до брега и всеки, който се опиташе да приближи с лодка, щеше да бъде забелязан както от големите петзвездни хотели в града, така и от множеството частни къщи по брега на езерото. На всичкото отгоре местният полицейски участък се намиреше почти срещу имота, сякаш предизвикваше някой да опита да проникне в него.

Въпреки всички тези препятствия, двайсет и четири часа по-късно Трейси вече имаше план.

Но преди да направи последната стъпка, трябваше да свърши още нещо.

След като се върна в пансиона, Трейси се обади на личния номер на Камерън от новия си италиански телефон. Обаждането се прехвърли директно на гласова поща.

„Странно. Сигурно пътува.“

Затвори.

Беше му звъннала, за да се сбогува. И да се извини. И да му каже, че го обича. Но не можеше да каже нито едно от тези неща на телефонен секретар.

„Може би така е най-добре.“

Тъкмо се канеше да изключи телефона, когато той извъня.

— Трейси? — Гласът на Камерън трепереше от тревога. — Ти ли си?

Трейси се поколеба. Вече съжаляваше, че го беше потърсила, но бе късно.

— Да. Аз съм.

— Слава богу. Направо не съм на себе си. Поне едната от вас е добре.

— Едната от нас ли?

— Шарлот изчезна — изтърси Камерън. — Бившата ми жена. Полицията е тук и... както и да е, няма значение. Къде си?

Трейси си пое дълбоко дъх.

— Няма значение. В безопасност съм.

— Изобщо не си в безопасност. И има значение.

Звучеше отчаяно, а Трейси се почувства ужасно.

— Обадох се да се сбогувам — изтърси тя. — И да ти благодаря. И да ти пожелаая щастие.

— Спри. — Тонът на Камерън изведнъж стана строг. — Трейси, чуй ме. Можем да говорим за „нас“ по-късно. Но точно сега съм сигурен, че си в сериозна опасност. — Открила си Дрексъл, нали?

Трейси не отговори.

— Ако си го открила, това е защото той иска да бъде открит, повярвай ми. Това е капан, Трейси.

— Не мисля — тихо рече тя. — Трябва да затворя.

— За бога, Трейси, събуди се! — отчаяно каза Камерън. — Капан е! Хънтър е искал да го откриеш.

— И защо?

— Защото знае, че ще се изправиш сама срещу него. И когато го направиш, ще те убие. — Гласът на Камерън отново омекна. — Моля те, скъпа. Кажи ми къде си. Кажи ми къде е Дрексъл. Няма да кажа нито на Уолтън, нито на Бък, кълна се. Лично ще ти помогна. Само не го прави сама.

Очите на Трейси се напълниха със сълзи. Тя погледна часовника си. След още шест минути щеше да е в състояние да проследи обаждането.

— Сбогом, Камерън. И късмет.

Затвори, махна батерията и захвърли телефона в запалената камина.

— Закъсня.

Франк Дориън изгледа намръщено Джеф Стивънс. Бяха се разбрали да се срещнат в дванайсет в кафе „Италия“ на Пиаца Гранде в Локарно. Сега беше дванайсет и три минути.

— Едва ли. — Джеф погледна часовника си „Патек Филип“ и седна. С ленени панталони, широка риза с къси ръкави и панамска шапка той се чувстваше чудесно в топлото време. За разлика от генерала, който беше с дебела риза, тежко вълнено сако, обувки с дебели подметки и плътни чорапи.

„Изглежда толкова типично по английски, че спокойно могат да го изложат в Британския музей“ — помисли си Джеф.

— Как така „едва ли“. Закъсняването си е закъсняване — озъби се Франк. — Даваш ли си сметка, че вината е изцяло твоя, че се намираме в това положение? Времето изтича, Джеф.

— Знам. Съжалявам.

— Съжаляването няма да спаси Трейси. Или някой от другите хора, които Дрекъл и мутрите му от Група 99 възнамеряват да убият.

— Господи, Франк, схванах, ясно? — Гласът на Джеф се пречупи. — Аз издъних нещата. Помислих си, че двамата с Трейси...

Остави изречението недовършено.

Франк Дориън отпи от чая си и се намръщи. Беше хладък и отворителен, като всяка чаша чай, която бе пил от пристигането си в Италия. Непотвърдените сведения на британски агенти, че Алексис Аргирос е бил забелязан при италианските езера, бяха достатъчни за Джеймс Макинтош да прати Франк тук.

Ако Аполон наистина беше в Северна Италия, по всяка вероятност и Дрекъл също бе тук. Макар че гъркът, който беше начело на Група 99, сам по себе си беше мишена.

Ироничното бе, че именно Франк Дориън бе настоял Джеф Стивънс също да дойде.

— Категорично не. — Джейми Макинтош още беше бесен от неблагоприятното решение на Джеф да излезе с Трейси. — Господин Стивънс показва съвсем ясно на чия страна. И тази страна не е нашата.

— Не ми пука на чия страна е — изтърси Франк. — Пак си остава най-добрият ни шанс да открием Трейси Уитни. А ще най-добрият ни шанс да се доберем до Дрекъл.

Накрая, макар и с неохота, Макинтош се съгласи. Американците напълно бяха изгубили контрол над Трейси Уитни. С Джеф Стивънс в екипа, наред с новите сведения за Аргирис, МИ-6 отново водеха.

„Само да знаехме къде се крие“ — горчиво си помисли Франк Дориън.

— Аргирис се е скатал, поне засега — каза той на Джеф. — Така че основният ни приоритет е да открием Трейси.

— Съгласен — рече Джеф. — Откъде предлагаш да започнем?

Имаше моменти, в които на генерал-майор Франк Дориън му идеше с най-голямо удоволствие да удуши Джеф Стивънс.

— Аз ли откъде предлагам...? Ти си онзи, който би трябвало да я надхитри, забрави ли? Макар че след малкия й номер с влака бих казал, че тази теория е доста съмнителна.

Джеф заби нещастно поглед в обувките си.

— Мисли, човече. Дрекъл е някъде тук. Трейси го търси. Мисли си, че е единствената, която знае, че той е тук, но греши. Аргирис е плътно зад нея.

— Или пред нея — каза Джеф. — Може пък Аргирис вече да е открил Хънтър.

— Може. И може да го е убил. Или може изобщо да не е имал намерение да го убива. Може да е дошъл, за да се срещне с Хънтър като с другар. С приятел. И съзаклятник. Може да планират заедно следващия Ньой.

Джеф потръпна.

— Да се надяваме, че не е така.

— Но Трейси не го знае — продължи Франк. — Мисли си, че е сама.

— Да.

— И какъв е планът ти? Какъв ще бъде следващият й ход?

Джеф затвори очи и се помоли за вдъхновение. За негово изумление, както и за огромното изумление на Франк Дориън, то го споходи.

Той рязко се надигна.

— Имам идея.

Трейси изгаси двигателя на катера, докато приближаваше до външната стена на вила Микеле.

Беше си сложила обувки с много високи токчета, мрежести чорапи и плътно полепваща по тялото ѝ рокля от черна ликра, която не оставяше почти нищо за въображението. Гърдите ѝ, които по принцип не бяха най-големият ѝ плюс, тази вечер изглеждаха огромни благодарение на сутиена с щедри подплънки. Тъй като подобен костюм не позволяваше лесно да скрие оръжие, Трейси носеше малка чантичка, евтина имитация на „Шанел“ от лъскава пластмаса.

Беше ѝ студено и неудобно и се чувстваше нелепо. Но премяната свърши работа. Старецът на пристана, който ѝ зае лодката, дори не я погледна втори път, нито поиска някакъв документ за самоличност. Всички момичета, които отиваха до вилата като гости на господин Трент, плащаха на връщане в брой. Проститутките бяха добри клиенти — редовни и надеждни, и лодките рядко им бяха нужни за повече от няколко часа.

Трейси се вписваше точно в описанието.

Старецът ѝ бе обяснил, че като стигне на острова на Висконти, трябва да завърже лодката, като прокара тежко въже през голяма желязна халка, забита в стената на частното пристанище. Халката приличаше на нещо, изкарано от средновековна тъмница — ръждива, скърцаща, огромна. Когато най-сетне завърза лодката, ръцете ѝ бяха премръзнали и ожулени, а дланите — изцапани с мръсотия и ръжда.

„Една истинска курва би имала влажни кърпички в чантата си — помисли си Трейси. — А аз имам само пистолет, нов мобилен телефон, записващо устройство и жица.“

Скочи от лодката на тънката ивица в подножието на стената и направи опит да се избърше в тревата. От дясната ѝ страна имаше стръмни стъпала, водещи към дървена врата, която на свой ред водеше към градините и самата вила. Охранителна камера точно над главата ѝ

се взираше сяпо в мрака към езерото. Трейси се промъкна под нея до стълбите и започна да се изкачва.

Беше се приготвила да се справи с ключалката, но дървената врата се оказа отворена. Гласът на Камерън Крю зазвуча в ушите ѝ. *Той иска да го намериш. Това е капан!*

Може и да беше вярно.

В такъв случай Хънтър Дрекъл би трябвало да внимава какво си пожелава.

Сърцето ѝ биеше бясно, докато прекосяваше грижливо поддържаната италианска градина. Очакваше всеки момент да завие аларма, да попадне в лъча на прожектор или охранителите да се втурнат към нея, събудени от пиянската си дрямка. Хрущенето на чакъла под краката ѝ звучеше оглушително, докато вървеше под сенките на тополите. Според проучването, което беше направила, във вилата нямаше кучета, но Трейси въпреки това очакваше всеки момент да чуе тежкото дишане на лигавещи се добермани, готови да я разкъсат на парчета. Беше прекарала половината си живот в проникване с взлом в скъпи домове, но притокът на адреналин при подобни начинания никога не намаляваше.

За последен път бе влязла с взлом в къщата на Франк Дориън. За миг си спомни какво ликуване бе изпитала онази нощ, когато откри харддиска от компютъра на принц Ахилеас и първите образи на Алтея/Кейт. Снимките бяха доказали, че генералът е излъгал за отношенията между капитан Боб Дейли и мъртвия принц, както и за някои други неща. Освен това бяха единствените известни снимки на Кейт. Жената, която бе убила Ник и твърдеше, че познава Трейси, но която и досега си оставаше толкова голяма загадка, колкото и в самото начало.

С известен късмет след няколко минути тази мистерия щеше да бъде разгадана. Трейси щеше да разговаря с Хънтър лице в лице и най-сетне щеше да научи истината. Цялата истина.

Най-сетне приближи къщата. Приклепнала ниско под прозорците на партера, тя се долепи до стената и одраска лошо краката си в розовите храсти, полепнали по вилата като бодливи раковини по корпуса на кораб. Вътре светеше. Трейси се заслуша. Чуваше класическа музика — соната, идваща някъде отвътре — но не и гласове. Цялото място изглеждаше зловещо притихнало. Спокойно, но не по добър начин. Долавяше се слаба миризма на готвена храна,

чесън, аншоа и лимон. Трейси видя, че френските врати на салона са широко отворени към градината, вероятно да пропускат хладния вечерен въздух.

Приблѝжи предпазливо с изваден пистолет, готова за битка. Не искаше да убива Хънтър, но трябваше да го надвие. Надяваше се, че доброволно ще се съгласи да говори. В края на краищата, в другия си живот той бе журналист. Разказвач на истории. А също и суетен егоист. Подобни хора винаги обичат да говорят. Но Трейси нямаше намерение да рискува.

За последен път пое дълбоко въздух и се втурна вътре.

28.

Помещението бе празно.

В единия му край имаше огромна камина, в която гореше огън. Пред нея лежеше захвърлен вестник — новият брой на „Ла Република“ — и наполовина изпита чаша уиски.

Музиката идваше някъде отвътре. Трейси тръгна в тази посока, с гръб към стената и извадено оръжие, като пристъпваше бавно по паркета на дългия коридор. Голямата двойна врата в края водеше към нещо като трапезария. Трейси различи дълга, грубо скована маса, в средата на която имаше ваза с яркосини хортензии. И изведнъж замръзна.

Ето го и него.

След всички съобщения, след всички неясни фотографии, след всички „ами ако“ и разминавания, Трейси най-сетне виждаше Хънтър Дрекъл с очите си. Русата коса я нямаше. Беше се върнал към обичайните си тъмни къдрици. И изглеждаше по-пълнен и здрав, отколкото на снимките от Монмартър. Облечен в пуловер и джинси, с гръб към Трейси, той носеше голяма купа салата към масата и приличаше на човек без никакви грижи. Куцаше едва забележимо и макар да изглеждаше, че е сам, подготвяше масата за двама.

Трейси тъкмо се чудеше кого ли очаква, когато гласът на Хънтър прозвуча високо и отекина от старите стени.

— Вие ли сте, госпожице Уитни? — Не погледна към нея, а продължи да подрежда масата. — Моля ви, не се спотайвайте в коридора. Влизайте.

Трейси пристъпи напред, като свали предпазителя на пистолета с ясно щракане.

— Това няма да ви е нужно — нехайно рече Хънтър, докато се обръщаше и я поглеждаше за първи път. — Невъоръжен съм. Както можете да видите.

Той разпери ръце настрани и се усмихна открито. Трейси разбираше какво е привлякло Сали Фейърс в него. Този фатален, момчешки чар. „Горката Сали.“

— Очаквах ви. Надявам се, че ще ми правите компания за вечеря? — той посочи мястото начело на масата.

Трейси подхвана играта му. Свали пистолета, сложи го внимателно до чинията си и седна.

— Доста труд сте си направили, господин Дрексъл.

Той леко се поклони.

— Опитвам се.

— Кейт ще вечеря ли с нас?

Хънтър повдигна за миг вежди.

„Изненадан е, че знам името й.“

— Не и тази вечер.

— Тя тук ли е? В Италия?

Зададе въпроса така небрежно, сякаш питаше за времето. Цялата ситуация бе толкова сюрреалистична, че нищо не й пречеше да го направи.

Хънтър отвори бутилка „Шато Мутон-Ротшилд“ и тапата звучно изпука.

— Не зная. Истината е, че не зная къде е.

— Но дори да знаехте, нямаше да ми кажете, нали?

Той напълни с въздишка чашата й и седна до нея.

— Не ви трябва Кейт, госпожице Уитни. Тя не е врагът. Надявах се, че вече сте го разбрали, особено като се има предвид колко общи неща имате помежду си. И каква почитателка ви е тя.

Трейси мълчаливо зачака да продължи.

— Кейт работеше за ЦРУ години наред като компютърен експерт в Лангли. Тя беше част от екипа, който се опитваше да проследи вас и Джеф Стивънс в славните ви години. Не знаехте ли?

Трейси поклати глава. Беше подозирала, че Алтея може да е вътрешен човек от някоя разузнавателна агенция, но не й бе минало през ума, че това би могло да обясни връзката между двете. „Смятала е, че ме познава, защото ме е следила през всички онези години. А аз никога не съм познавала нея.“ Сега това изглеждаше толкова очевидно.

— А Сали Фейърс сети ли се? — попита Трейси. — Затова ли беше убита.

Очите на Хънтър Дрексъл проблеснаха опасно.

— Чувствам се ужасно заради Сали. Обичах я.

Но още докато изговаряше думите, Трейси забеляза как Дрексъл оглежда оценяващо роклята ѝ. Не можеше да разбере що за тип е той.

Хънтър забеляза смущението ѝ.

— Има много неща, които не знаете, госпожице Уитни — каза той.

— Но вие ще ме просветлите. Нали?

Усмивката се върна, подобно на надникнало зад облаците слънце.

— Хайде да вечеряме.

29.

Храната бе превъзходна — пиле и лучена яхния с маслини и аншоа. За своя изненада Трейси си даде сметка, че е гладна. Изчака Хънтър да хапне пръв, преди да опита храната — след цялата смърт и унищожение, които бе причинил, отровителството бе нещо напълно очаквано от него — и направи същото с виното. Не след дълго те вечеряха спокойно и макар че пистолетът още се намираше под пръстите ѝ, напрежението между двамата бе намаляло.

— Откъде знаехте, че ще дойда? — попита накрая Трейси, като внимаваше да пие толкова вода, колкото и вино.

— Защото ви поканих. Е, все едно ви поканих. След като се уверих, че сте се отървали от ЦРУ и англичаните, ви подсказах къде съм. Погрижих се да бъда видян от подходящите хора. Знаех, че няма да устоите.

„Значи Камерън се оказа прав — помисли си Трейси. — Той наистина е искал да го открия.“

— Бих могла да ви застрелям — каза на глас тя.

Хънтър я погледна объркано.

— Защо ви е да правите подобно нещо?

— О, не знам. Може би заради Ньой? Заради всички онези мъртви тийнейджъри?

— Нямам нищо общо с Ньой — запротестира Хънтър.

— Британското разузнаване твърди, че сте били там. Нашето също.

— В такъв случай британското разузнаване греша! — Той изглеждаше искрено ужасен. — Опитвали са се да ви пратят в погрешна посока, госпожице Уитни. И изглежда са успели.

Трейси го изгледа скептично.

— Не сте дошли, за да ме убивате — каза Хънтър. — А защото искате да разберете истината. А аз ви пуснах, защото искам да я кажа.

— Изповед?

Той се ухили.

— Още ме смятате за лошия, нали?

Трейси отмести поглед. Истината бе, че вече не знаеше за какъв да го смята.

— Аз съм журналист — каза Хънтър. — Да казвам истината ми е работа. Проблемът беше да намеря някого, на когото мога да се доверя достатъчно.

— И смятате, че можете да се доверите на мен ли?

— Смятам... — Хънтър отпи от виното си, — че сте некорумпирана. Това ви отделя от почти всички други в цялата тази жалка каша.

Трейси знаеше, че я ласкае, но не реагира.

— За мен е чест.

— О, съмнявам се — каза Хънтър. — Вие ме смятате за терорист, така че бих се изненадал, ако мнението ми означава нещо за вас. Но въпреки това ще говоря с вас. Предполагам, че вече записвате? — Той кимна разбиращо към евтината й чанта.

Трейси извади от отделението за пудра цифровото записващо устройство и го постави на масата до пистолета.

— Винаги сте една крачка напред, нали, господин Дрексъл?

— В моята работа ако не си една крачка напред, си мъртъв — провлечено отвърна Хънтър. — Е, ще започваме ли?

Трейси седеше неподвижно и попиваше всяка негова дума.

— Всичко започна с един материал за „Ню Йорк Таймс“. — Дълбокият му, дрезгав глас на пушач отекваше в сводовете на вилата. — Тоест, беше *мой* материал. Пиших на свободна практика. Но планът ми бе да го продам на вестника. Срецах се с едно момиче от рецепцията.

— Фиона Барън — каза Трейси. Тя също можеше да играе играта с една крачка напред.

Хънтър се впечатли.

— Точно така. Фай. Както и да е, двамата с Фай скъсахме. А и редакторът не ми беше особен почитател. Ако трябва да съм честен спрямо него, беше си задник.

Трейси не попита за подробности. Можеше да си представи.

— Искях да подобря отношенията си с вестника. И единственият начин да го направя бе като напиша нещо абсолютно изумително. Това щеше да е големият материал, който да ме реабилитира в очите на всички.

— И за какво беше материалът?

— По онова време за фракинга — каза Хънтър. — И по-точно за корупцията във фракинг индустрията. Но колкото и ужасяваща да бе, тя се оказа само върхът на гигантски лайнян айсберг. Лайнеберг, както го наричах.

Той се усмихна, но на Трейси не ѝ беше до смях.

— Продължавайте.

— Корпоративната корупция се ширеше в глобални мащаби. Но най-вонящата бе ролята на правителството. Пари в брой срещу договори. Подкупи на дипломати. Затваряне на очите за нарушени човешки права. Агенти на ЦРУ, благословени от Вашингтон, се появяват в Китай с куфари, пълни с пари. Администрацията на Хейвърс се оказа затънала във всичко това до мръсните си бели якички. Президентът има фикс идеята да освободи икономиката ни от хватката на саудитците. Джим Хейвърс иска да остане в историята като човекът, сложил край на зависимостта на Америка от петрола и няма да спре пред нищо, за да го направи. Наистина пред нищо.

— Значи сте смятали да разобличите Хейвърс? — попита Трейси.

— Наред с други хора.

— И сте знаели достатъчно, за да го свалите от поста му?

— Със сигурност. Забелязах необозначени коли, паркирани пред дома ми. В един чудесен момент не можех да се изсера, без ЦРУ да знае. Никой не беше чел материала ми. Тогава всичко беше в главата ми. Но правителството знаеше какви въпроси задавам и на кого. Искаха ме мъртъв.

Трейси се намръщи.

— Доста сериозно обвинение. Не забравяйте, че става въпрос за същото правителство, което се опита да ви спаси в Словакия. Ако толкова са ви искали мъртъв, защо да си правят труда?

— Искаха ме мъртъв — повтори Хънтър. — Но искаха да изглежда като нещастен случай. Затова нямаше стрелби и отвлечения. А изтичане на газ.

— Я стига — каза Трейси. — Случва се да изтича газ.

— Именно. Само че това изтичане се случи само в моя апартамент и никъде другаде в сградата. Достатъчно въглероден окис, за да убие три пъти по-тежък от мен човек за по-малко от час. Знам го,

защото толкова откриха в кръвта на котарака ми, когато той умря вместо мен. Аз бях останал у една приятелка.

Явно Хънтър беше онзи с деветте живота.

— Седмица по-късно едва не излетях с колата си от магистралата за Атлантик Сити.

— Какво стана?

— Воланът ми блокира. И докато се усетя, излетях по една изходна рампа и се забих в дърво. Извадих късмет. Само счупена ключица и няколко цицини. Но ако не бях излязъл на рампата, със сигурност щях да съм мъртъв. И вероятно щях да отнеса със себе си още куп хора. По-късно човекът от сервиза ми каза, че някой е бърникал в кормилната част и е пробил малка дупка, за да изтече спирачната течност. Преднамерен саботаж.

Едно мускулче на челюстта на Трейси започна да потрепва.

„Преднамерен саботаж. На кормилната част.“

Абсолютно същото й бе казал Грег Уолтън за пикапа на Блейк Картър в нощта на катастрофата. Нощта, в която умря Никълъс.

— Американците не бяха единственото западно правителство, играещо мръсно във войните за шистовия газ — продължи Хънтър. — Всички бяха вътре. Британците, французите, германците, руснаците. Противниците биваха принудени да млъкнат, избягваха се такси и богатите от върха на индустрията ставаха още по-богати, подобно на комари, пируващи с кръвта на беззащитно животно. Онова, което ме шокира, бяха огромните мащаби на корупцията. Както и фактът, че никой не говореше за нея.

— И защо е така според вас? — попита Трейси.

— Нямам представа. — Хънтър напълни отново чашата си. — Може би никой не обръща внимание. Или може би обръщат внимание, но някой им затваря устата.

— Тоест ги убива?

— Понякога — каза Хънтър. — Между другото, сигурен съм, че точно това е станало със Сали. Тя самата работеше доста по темата, докато бяха. Някой е решил, че е време да спре с въпросите. Някой, който го е по-малко грижа за външния вид, отколкото вашите господари от ЦРУ. Но понякога хората биват купувани. Което ме води до следващата глава — Група 99.

Трейси се наведе напред. Точно това беше очаквала. Именно тук се събираха всички неща и парчетата на пъзела започваха да си пасват.

— И тъй, аз си пиша материала, разкривам всички мръсни пари и мръсна политика около фракинга, опитвам се да остана жив. И докато правя проучванията си, попадам на куп различни антииндустриални групи. Повечето от тях са природозащитници, с добри намерения и лоша организация, които правят всичко по силите си да са трън в задника на гигантите в добива на шистов газ и правителствата, които им помагат да си пълнят джобовете. И изведнъж изниква тази група, която се различава от всички останали.

— Група 99 — каза Трейси.

Хънтър кимна.

— Група 99 започна да проявява интерес, когато беше открит шистов газ в Гърция. Носеха се слухове, че представители на бившето кралско семейство са сключили огромна частна сделка за продажба на големи площи земя за фракинг. Семейството беше на път да стане червиво с пари, както и един-двама корумпирани служители на властта, както и самите индустриалци, разбира се. Но обществото нямаше да получи никакви облаги от експлоатирането на природните ресурси. По онова време положението в Гърция беше доста лошо. Бедните бяха на прага на бунт. Именно тогава чух за първи път за Аполон — Алексис Аргирос — и Алтея, жена от Запада, вероятно американка, която осигурява пари за групата и може би дори командва парада. Група 99 промени правилата на играта. Те имаха напълно различни цели от всички други, обявяващи се срещу фракинга организации. Не им пукаше за околната среда. Искаха икономическо равенство и наказание за алчните на върха. Освен това действаха по напълно различен начин. Не забравяйте, че по онова време не прибегваха до насилие. Бяха много умни и чаткаха от технологии. Бяха солидно финансирани. Много добре организирани, но без йерархия. И действаха по целия свят. За мен всичко това ги поставяше в уникална позиция да атакуват фракинг индустрията, може би дори да я сринат или най-малкото да сложат край на корупцията поне в Гърция.

Хънтър си пое дъх за първи път от доста време. Едва сега Трейси забеляза колко уморен изглежда той. Беше чакал дълго време да разкаже историята си, а сега, когато това най-сетне се случваше, усилието като че ли изсмукваше всичките му сили.

— Разкажете ми повече за Алтея — каза Трейси. — За Кейт. През цялото време ли знаехте коя е?

Хънтър разтърка очи.

— Не. Отначало не знаех. Знаех, че Алтея е посетила принц Ахилеас в Сандхърст. Принцът е знаел за сделката на семейството му с Кранстън и явно съвестта му е проговорила. Алтея го е накарала да се заинтересува от Група 99. Мисля, че идеята е била той да им помогне да разобличат или саботират по някакъв начин уговорката. Но той се изнерви и промени решението си. Както и да е, заминах за Англия. За да се срещна с него.

— Значи сте се срещали с принц Ахилеас? — Трейси за първи път открито показва изненадата си.

Хънтър кимна.

— Разбира се. Взех интервю от него за материала си.

— Тогава ли се срещнахте с Боб Дейли?

— Не. Само с принца.

— И какво каза той?

— Не много, доколкото става въпрос за фракинга. Беше много депресиран. Мразеше Сандхърст. Момчето явно беше гей и това му навличаше неприятности. Освен това се беше отчуждил от баща си. А командирът му го мразеше в червата си.

— Франк Дориън... — промърмори под нос Трейси.

— Стана ми мъчно, когато чух, че Ахилеас е сложил край на живота си — каза Хънтър, загледан в капките вино по дъното на чашата си. — Но не се изненадах. Боб Дейли каза същото за него, когато се запознахме по-късно в лагера в Словакия. Хлапето беше измъчена душа. Дватама бяха приятели, ако искате вярвайте.

— Знам — каза Трейси.

— Както и да е, Ахилеас така и не ми каза много за гръцката сделка. Каза ми обаче за Група 99. Беше направо заплепен от темата. И ми показва снимка на техния представител, с когото се е срещнал — Алтея. Не беше най-добрата снимка, както знаете. Неясна, лицето ѝ наполовина в профил. Но беше достатъчна, за да ме разтърси до дъното на душата.

— Защо?

— Защото осъзнах, че я познавам. И че моят материал ще стане много по-голям, отколкото съм си представял.

30.

— Истинското ѝ име е Катрин Еванс. — Хънтър погледна към Трейси, опрял лакти на масата. — Кейт. Познах я веднага щом видях снимката на Ахилеас. Бяхме съученици.

— *Съученици?* — Трейси се намръщи. — Нали казахте, че е била от ЦРУ?

— Беше. Но аз я познавах от преди, от Колумбия — обясни Хънтър. — Бяхме заедно в колежа.

— Значи сте били приятели?

На лицето на Хънтър се изписа носталгия.

— Повече от приятели. Кейт беше първата ми наистина голяма любов.

Трейси бе заинтригувана.

— Каква беше тя? Още в колежа ли е била радикална?

Хънтър се разсмя.

— Радикална? Как ли пък не. Ако трябва да изберете момичето, което е най-малко вероятно да се забърка с организация като Група 99, това щеше да е тя. Семейството на Кейт беше от Охайо. Добри хора, християни, републиканци. И богати. Баща ѝ притежаваше местен вестник, но бе направил повечето си пари на Уолстрийт. Едва ли е нужно да казвам, че изобщо не ме одобряваше.

Трейси зададе очевидния въпрос.

— И как едно красиво, богато момиче от Средния запад изведнъж попада в списъка на най-търсените от ЦРУ?

Лицето на Хънтър стана мрачно.

— Тя изгуби всичко — горчиво каза той. — Ето как. ЦРУ съсипа живота на Кейт и затова тя реши да им върне жеста.

Трейси зачака да обясни.

— След като двамата с нея скъсахме, тя започна да излиза с един тип на име Даниел Хершовиц. Около година по-късно се омъжи за него. Не го познавах добре, но всички казваха, че Дан е страхотен човек. Солиден, надежден. С две думи, всичко, което аз не бях. — Той се усмихна за момент. — Освен това беше невероятно умен, също като

Кейт. Тя беше страхотна с компютрите, затова я избраха да ви открие, а Дан беше някакво математическо чудо. Двамата бяха вербувани от Лангли преди още да завършат.

По начина, по който го разказваше, изглеждаше като щастлива история. Позлатени, надарени млади американци се влюбват и посвещават живота си на страната си. И в същото време някъде между тогава и сега всичко бе завършило с трагедия. С ужас, убийство и мъка.

— Какво се е случило? — попита Трейси, мъчейки се да овладее емоциите си. — Какво се е объркало?

— Не знам всички подробности. Дан бил в Ирак, на някаква строго секретна мисия на Управлението. У дома нещо се объркало, имало изтичане на информация и самоличността му била компрометирана. Успял да осъществи връзка и се разбрали да се срещнат в тайна квартира в Басра. Отишъл там с очакване да го измъкнат от страната, а вместо това бил посрещнат от трима души на Ал Кайда, ужасно измъчван и накрая пребит до смърт.

Трейси закри устата си с длан.

— Боже мой. Но как Ал Кайда са научили за тайната квартира?

Хънтър сви рамене.

— Въпросът остава открит. Кейт винаги е била убедена, че е вътрешна работа. Че ЦРУ е продало Даниел. По онова време още работеше в Лангли. Твърди, че е хакнала файлове от кабинета на директора, които доказват, че съпругът ѝ е бил предаден и убит. Но всичко било потулено. Докторите казали, че не била на себе си от мъка и се наложило да прекара следващата година в охранявана психиатрична клиника във Вирджиния.

— Господи Боже.

— Да. Била направо съсипана от мъка. И всички, на които се доверявала, я предавали... Или поне така смяташе. И все още смята.

Трейси не беше сигурна защо, но вярваше на разказа на Хънтър. Съдейки по малкото, което вече знаеше за ЦРУ и ФБР, и по начина, по който разузнавателната общност стягаше редиците си при опасност, историята на Кейт Еванс изглеждаше ужасяващо правдоподобна.

— Когато най-сетне излязла от психиатрията, вече имала цел. Единственото, което я интересувало, било да унищожи ЦРУ. Да си върне на всички, които имат пръст в убийството на Даниел и в онова,

което последвало. Това я отвело до Група 99 и всичко, което стана по-нататък. Кейт никога не е приемала тяхната комунистическа идеология за наказване на богатите. Самата тя от самото начало беше богата. Харесваше ги, защото подлудяваха ЦРУ и струваха на американското правителство милиони долари. Освен това тя е талантлив хакер с безценна вътрешна информация за начина, по който работи Агенцията. Кейт е човекът, превърнал Група 99 в глобална сила. Взела тайфа гневни хлапета от бедняшките квартали на Атина, Париж и Каракас, после се постарала да ги организира, финансира и насочи омразата им към една цел.

Трейси се облегна назад в стола си. За първи път започна да изпитва съмнения.

— Говорите така, сякаш й се възхищавате?

— Да.

— Ами насилието? Убийствата на всички онези невинни хора?

— С огромно усилие на волята пропъди лицето на Ник от ума си. — Ами Ньой?

— Това не беше тя — каза Хънтър. — Кейт изрично забрани атаката срещу училището. Но тогава тя вече беше изгубила контрола над Аполон — Аргирос — и мутрите му.

— А Хенри Кранстън?

— Кранстън заслужаваше да умре — с равен тон каза Хънтър. — Но Кейт не е планирала атентата срещу него.

— Но е била там! — възрази Трейси.

Хънтър поклати глава.

— Насадили са я. Казвам ви, не е нейно дело.

— Добре тогава — рече Трейси. — Боб Дейли? Кейт лично нареди убийството му. Чух записа. Каза на Аргирос да го застреля. Това е факт.

Хънтър въздъхна тежко.

— Знам.

— Тогава как може да я защитавате? Нали Боб Дейли е бил ваш приятел?

— Беше. Признавам, Кейт сгреши с Боб.

„Сгреши? — Подценяването бе толкова шокиращо, че Трейси не знаеше как да реагира. — Сгреши? Та те му пръснаха мозъка. Черепът му експлодира!“.

Хънтър рязко стана.

— Да идем отвън. Искам да подишам малко чист въздух.

Минаха по коридора към салона, откъдето бе дошла Трейси, и излязоха в градината. За изминалия час вятърът от прохладен бе станал пронизващо студен. Трейси затрепери в оскъдната си рокля. Хънтър бързо се върна вътре, взе кашмирено одеяло и го уви около раменете ѝ. Реши да не коментира факта, че пистолетът беше у нея и тя го стискаше здраво в ръка. Започваше да се доверява на Хънтър, но доверието ѝ си имаше граници.

— Благодаря — каза Трейси.

Хънтър ѝ напомняше в много отношения на Джеф. И двамата бяха невероятно чаровни, но и двамата използваха чара си, за да манипулират другите. „В този случай мен.“ Беше шантаво усещане да знаеш, че те прилъгват да се чувстваш в безопасност, но въпреки това да позволяваш да се случва.

Даде си сметка, че Хънтър беше говорил без прекъсване близо час, но въпреки това тя все още не знаеше защо Група 99 го беше отвлякла и какви са истинските му отношения с организацията. Колкото до Кейт Еванс и връзката ѝ с нея и смъртта на Ник, Трейси също продължаваше да се лута в мрака.

Спокойните води на Лаго Маджоре проблясваха в сребристо. Над тях тополите се извисяваха и поклащаха като тъмни гиганти, чиито покрити с пера пръсти шумолят заплашително на вятъра. От другата страна на езерото примигваха светлините на красиви уютни къщи, пълни ресторанти и хотели — омагьосващ свят на безопасност, нормалност и спокойствие.

„Намират се само на три километра оттук, но спокойно могат да са и на друга планета“ — помисли си Трейси.

Сега тя живееше в различен свят. Свят на мъчения и предателство. На лъжи и тайни.

В свят на смърт.

Хънтър вървеше до нея по чакълена пътека.

— Мисля, че все още имате погрешно впечатление за мен, госпожице Уитни — каза той. — Приятелите ви от Лангли са ви убедили, че симпатизирам на Група 99. Че подкрепям целите и одобрявам методите им.

Той повдигна ризата си, за да покаже белези от болезнени рани, синини, порязвания от нож и изгаряния по гърдите, ребрата и гърба.

— Изпитах лично методите на Група 99. Повярвайте, никой не ги мрази повече от мен. Те ме отвлякоха. Пребиха ме. Откраднаха една година от живота ми. Алексис Аргирос, несъмнено най-садистичното и зло човешко същество, което съм срещал някога, е някъде там в момента и се опитва да ме намери и убие. Нима наистина си мислите, че съм на *тяхна* страна?

— Мисля, че сте на страната на Кейт — тихо рече Трейси.

— Това е различно. — Гласът на Хънтър стана по-настойтелен. За първи път тази вечер Трейси долови гняв в него. — Кейт е болна. ЦРУ я разболя.

— Това не е извинение...

— А аз мисля, че е. ЦРУ пречупи психиката ѝ. Ако не го бяха направили, Аргирос никога нямаше да може да я манипулира по начина, по който го направи.

Трейси спря.

— Какво искате да кажете?

— Аргирос убеди Кейт, че Боб Дейли работи за ЦРУ. Че е участвал в съвместна операция на американците и англичаните в Ирак, при която Даниел е бил измамен и оставен да умре. Кейт наистина нареди екзекуцията на Боб. Но само защото вярваше, че той е убил съпруга ѝ. Лично според мен кръвта на Дейли е по ръцете както на Алексис Аргирос с яките му момчета, така и на ЦРУ. Аргирос е онзи, който превърна Група 99 в терористи, не Кейт. Той поведе малката си група гневни момченца точно натам, накъдето винаги е искал да върви.

„Гневни момченца...“. Кой друг се беше изразил така?

Мислите ѝ се върнаха обратно в Женева, към първата вечеря с Камерън Крю. Чу гласа му, сякаш стоеше до нея: *Те са само група гневни млади мъже... Наричам ги Изгубените момчета... Те не се борят за кауза. Борбата е тяхната кауза. Прибягват към насилие, защото то ги кара да се чувстват добре. Съвсем просто.*

Влязоха вътре. Хънтър затвори френската врата и дръпна завесите. После отиде до бара и се върна с две чаши с уиски.

— Вземете.

Подаде едната на Трейси. Тя я погледна, но времето за предпазливост изглежда беше отминало. Пресуши я на две бързи

гълтки и му зададе въпроса, който се въртеше в главата ѝ през цялото време, докато бяха отвън.

— Защо ви отвлякоха? Работите върху материала си за фракинга. Това не се харесва на индустрията. Нито на американското правителство. Но Група 99 и подобните на нея не би ли трябвало да са на ваша страна? Против корупцията, против богатството. Защо им е било да отвличат вас?

Хънтър я погледна с уважение.

— Това, госпожице Уитни, е наистина добър въпрос. Това е *въпросът*, нали? Защо Група 99 ме отвлече?

— И отговорът е...?

— Прост. Макар че ми се искаше сама да стигнете до него. Бях отвличен, защото някой го е наредил. Някой много богат и много могъщ. Някой, който е знаел, че съм го взел на прицел, и който има много за губене.

— Нали не говорите за президента Хейвърс?

— Не, не. Отвличането е прекалено туткава работа. Той би наредил да ме убият.

— Кейт?

Хънтър поклати глава.

Трейси се намръщи.

— Тогава кой?

— Аз.

Трейси и Хънтър рязко се обърнаха.

Камерън Крю се беше облегал на рамката на вратата и се усмихваше широко. В едната си ръка държеше питие, а в другата — „Колт Пайтър Елит“.

Беше насочен право в главата на Трейси.

31.

— Пистолетът, ако обичаш, скъпа.

Камерън продължаваше да се усмихва на Трейси. Същата непринудена топла усмивка, която помнеше от Женева, Ню Йорк, Хаваите и Париж. Усмивката, която я бе карала да се чувства в безопасност. Която я бе върнала към живота след смъртта на Ник.

Вярно беше, че Трейси никога не бе изпитвала същите дълбоки чувства към Камерън, които имаше към Джеф. Но Камерън ѝ бе дал нещо друго през краткото време, през което бяха заедно.

Спокойствие.

Доброта.

Надежда.

Сега Трейси чувстваше как и трите изтичат между пръстите ѝ като пясък.

— Пистолетът, Трейси. Постави го на масата, моля. Бавно.

Тонът му бе спокоен, дори нежен. Но пистолетът му продължаваше да е насочен между очите ѝ.

— Прави, каквото казва — прошепна Хънтър.

Камерън наблюдаваше като ястреб Трейси, която стана и внимателно остави оръжието си на ореховата масичка до камината. С всяка стъпка тя се опитваше да се настрои към новата реалност.

Камерън Крю не беше неин закрилник.

Не беше неин приятел.

Не беше дошъл да я „спаси“ от Хънтър Дрекъл или от някой друг.

Той беше онзи, от когото Трейси трябваше да бъде спасена.

— Благодаря — каза Камерън. — А сега седни. Ти също.

Той небрежно махна с пистолета към Хънтър, който седна до Трейси на канапето. Дори да беше уплашен, Хънтър не го показва — сложи крак върху крак и се настани удобно, сякаш тримата бяха стари приятели, седнали да побъбрят край огъня.

Камерън се обърна към Трейси.

— Съжалявам, че трябваше да се стигне дотук, скъпа. Наистина съжалявам. Надявах се на различен край. Но когато избяга от мен след Париж... когато настоя да продължиш сама след Дрексъл... наистина ме остави без избор.

Трейси потисна желанието си да се изсмее. Цялата ситуация изглеждаше толкова нелепа. Тримата стояха в тази великолепна стая като герои от някаква пиеса. С тази разлика, че им бяха объркали репликите. Сега Камерън играеше ролята на лошия терорист, а Хънтър бе погрешно разбираният герой.

„И в такъв случай аз коя трябва да съм? — зачуди се Трейси. — Дамата в беда ли? Не мисля.“

Когато погледна Камерън, в очите ѝ нямаше страх. А само любопитство. Най-сетне щеше да научи цялата истина.

— Значи си бил ти? — попита го тя. — Ти ли си уредил отвлечането на Хънтър?

— Да. Грешка, като си помисля сега. Трябваше да се погрижа да го убият. Но човек се учи от грешките си.

Трейси никога досега не го беше чувала да говори толкова коравосърдечно. Сякаш в тялото на Камерън се беше вселил някакъв напълно различен човек.

„Това ли е човекът, когото е познавала Шарлот Крю? Човекът, за който се опита да ме предупреди? Затова ли Шарлот се води изчезнала?“

— Значи ти си финансирал Група 99? И те са работили за теб?

— Утайки като Алексис Аргирос ще работят за всеки, който им напише най-тлъстия чек. Движещата сила за такива като него е алчността. Алчността и завистта, красиво опаковани като социална справедливост. Нали така, господин Дрексъл?

— Да. Точно това открих, след като разговарях с принц Ахилеас в Сандхърст. Група 99 също вземаше подкупи — обясни Хънтър на Трейси. — Дори така наречените добри момчета бяха корумпирани. „Крю Ойл“ ги притежаваше напълно и Аполон и мутрите му се гушеха като бандити от самото начало. Внимателно се целеха във всички конкуренти на Крю, а него самия не го докосваха. Отстраниха Хенри Кранстън, за да може Крю да се добере до шистовия газ на Гърция, при това на чудесна цена.

— Значи *ти* си убил Хенри Кранстън? — Трейси вече не можеше да скрие изумлението си. — Затова ли беше в Женева?

Камерън сви рамене.

— Аз съм бизнесмен. Защиствам бизнес интересите си.

— Като взривяваш конкурентите си?

— Ако се наложи. Само че на твое място не бих пилял сълзите си по Хенри, скъпа. Повярвай ми, не ги заслужава.

Трейси впери поглед в него. Не каза нито дума, но изражението ѝ говореше ясно: „Кой си ти?“.

Как бе възможно да се заблуди така ужасно, така фатално в някого?

Джеф се беше опитал да я предупреди, а тя бе приела, че просто ревнува.

Дължеше му извинение.

Запита се дали ще доживее да го направи.

— Нека да изясним нещата — каза тя. — Хънтър е знаел, че контролираш Група 99, така ли?

— Да.

— И че ги използваш, за да удариш конкурентите си?

— И правителства, когато иска да ги натисне — намеси се Хънтър. — Включително американското и британското. Именно Камерън е привлякъл Кейт в Група 99. Сближил се с Грег Уолтън, успял да се намърда като консултант на ЦРУ, след което дирижирал унищожителната кибератака срещу системите на Лангли, както и всичките онези злепоставящи изтичания на информация.

— Но... ти си бил спонсор на кампанията на Джим Хейвърс — каза Трейси. — Подкрепил си го.

— Открито, да. И той подкрепяше мен. Но в политиката няма такова нещо като доверие. Нито в живота, между другото. Човек трябва да държи приятелите си близо, а враговете още по-близо.

— Когато ме отвлякоха, отивах в офиса на Крю — каза Хънтър. — Искях да го притисна с доказателствата, да чуя неговата версия на историята. Вече знаех, че Група 99 получава сериозно финансиране от американски източник. Алтея-Кейт, както научих по-късно — е била използвана, за да изглежда, че тя е въпросният източник. А в действителност е била прикритие. Бързо разбрах, че зад нея трябва да има някой друг, някой много по-богат, който би извлякъл много повече

ползи. Крю изглеждаше логичният избор. Фракинг начинанията му като по чудо нито веднъж не бяха ударени от Група 99, а всичките му конкуренти търпяха големи щети. Камерън разполагаше и със средствата, и с мотива да си купи контрола върху Група 99 и е направил точно това. Само за две години „Крю Ойл“ стана най-печелившата фракинг компания в света.

Камерън кимна одобрително на Хънтър за описанието на способностите му.

— Освен това е действал умно — продължи Хънтър. — Погрижил се е да си създаде отлични връзки от двете страни на оградата. В Съединените щати ЦРУ ядеше от ръката му. Вече са го смятали за свой човек и затова изобщо не им е хрумвало да задълбаят точно в този заден двор. Колкото до администрацията на Хейвърс, „Крю Ойл“ направи огромно дарение за кампанията на президента. Освен това всички във фракинг индустрията гледаха на него като на един от добрите. Всички онези благотворителни мероприятия, неправителствени организации...

— Точно така — каза Трейси и се обърна към Камерън. Още се мъчеше да се хване за някаква сламка, да си върне онзи Камерън Крю, когото бе срещнала в Женева и когото бе харесала от пръв поглед. — Ти си връщаш... Било те е грижа за хората в района, в който работиш.

Той я изгледа съжалително.

— Чаровна идея, Трейси. Но невярна.

— Повечето дейности не са били благотворителни — обясни Хънтър. — Те са само фасада. Пране на пари, целящо финансиране на различни терористични или екстремистки групи, често с противоположни цели. Политиката на Крю е проста — дава пари на всички. Също като на Група 99, които се противопоставят конкретно на най-богатия един процент. Но в същото време той поддържа крайнодесни и антиимигрантски групи. Дава пари на политически сепаратисти, проислямски групировки, антиислямски групировки, републиканци, националисти. Идеята е да прави всичко, за да дестабилизира района, към който се е насочил — а това означава всяко място, богато на шистов газ. Полша, Гърция, Китай, Съединените щати. И после да използва политическата нестабилност, за да отстрани конкурентите си. В материала си наричам това „икономика на хаоса“.

— Икономика на хаоса! — Камерън се ухили. — Много добро. Харесва ми.

— Блестящо хрумване — каза Хънтър, обръщайки се към Трейси. — Работещо. Разбира се, в същото време и напълно отблъскващо от морална гледна точка. Камерън е идеалният образец за безсрамна алчност. Човешкото нещастие, страданията на другите не означават нищо за него. Честно казано, не бих избърсал подметката си с него.

Самодоволната физиономия на Камерън се стопи.

— Спести ми високопарните си лекции — озъби се той на Хънтър. — Простият факт е, че повечето страни нямат представа как да печелят от собствените си природни ресурси. Или не разполагат с необходимата инфраструктура, или им липсва политическа воля. Фракингът гарантира загуба на изборите. Но някой щеше да направи състояние от целия този шистов газ. Това беше сигурно. Аз само направих всичко по силите си, за да бъда този някой.

— Като финансиращ убийства и тероризъм ли? — извика му Трейси. — Като помагаш на садисти и убийци да превземат мирна организация като Група 99?

Камерън завъртя очи.

— Ох, я стига. Не бъди толкова наивна, скъпа. Група 99 изгаряше от желание да пръсне нечия глава много преди аз да се появя при тях. Така или иначе в крайна сметка щяха да прибегнат до насилието, със или без моята помощ. Аргирос и мутрите му са примитивни кръвожадни животни. Виж само какво направиха в Ньой... Рано или късно щяха да започнат да убиват хора.

— И ти просто си се погрижил да започнат по-рано — ехидно отбеляза Трейси, чувстваше се опустошена и засрамена.

„Аз ти се доверих! Влюбих се в теб. Или поне си мислех, че съм се влюбила.

Как е възможно да се случва това?“

Хънтър погледна въпросително Камерън. След размяната на думи с Трейси самодоволната му усмивка отново се беше появила.

— Даваш ли си сметка, че си психично болен? — попита го Хънтър.

Камерън леко се обърна и насочи пистолета си към него.

— Млъквай — озъби се той. — Никой не се интересува от мнението ти. Разбираш защо се наложи да наредя отвличането му — каза той на Трейси. — Ето ти един никой, който се смята за много важен. Женкар, пристрастен към комара и планиращ да унищожи не само мен, но и компанията ми, и всичко, за което съм работил така усилено.

Хънтър се разсмя. Липсата на страх у него като че ли бе замислена да предизвика Крю. И действаше.

— Ти си психопат.

— КАЗАХ ДА МЛЪКНЕШ! — Пистолетът в ръката на Камерън трепна. — Разговарям с Трейси, не с теб. Не съм психопат — каза той на Трейси. Изведнъж заприлича на много уязвим човек. — Или поне не повече, отколкото си ти. Не повече от всеки, който е минал през онова, през което сме минали ние, и осъзнава, че не му е останало нищо за губене. След смъртта на Маркъс всичко се промени.

За миг сърцето на Трейси се сви и тя отново изпита съчувствие към него. Старата връзка помежду им, искрицата, която бе запалена така неочаквано в Женева, се върна. Камерън беше изгубил Маркъс, а Трейси — Никълъс и това бе достатъчно, за да ги събере, да ги слее като емоция. Защото за известно време загубата на Никълъс беше единственото нещо в живота на Трейси. Единственото събитие, единствената емоция, единствената мисъл, единствената точка на съществуването ѝ. Камерън я беше намерил в този момент — или тя беше намерила него? — и двамата си бяха паснали като две парчета от пъзел.

Но вече не.

Не само заради факта че Камерън очевидно никога не е бил мъжът, за когото го бе смятала Трейси. Че беше объркан и опасен, убиец. Трейси също беше различна.

Болката от смъртта на Ник никога нямаше да я напусне. Но тя вече не беше единственото нещо. Имаше цял свят, пълен с други хора, други животы, други надежди и мечти. Трейси може и да не познаваше тези хора. Но те имаха значение. Човечеството имаше значение. Истината имаше значение. Поне за нея.

Камерън продължаваше да говори.

— Преди смъртта на Маркъс имах живот и извън бизнеса. Но след това „Крю Ойл“ беше единственото, което ми остана. Хората

говорят за морал, за справедливост, за добро и лошо, за Бог. — Той изсумтя презрително. — Всичко това са глупости. Животът и смъртта не подбират. Когато Маркърс умря, разбрах, че няма Бог. Няма справедливост. Няма добро и лошо. Няма милост. Да продължиш да се държиш така, сякаш ги има, би било просто... ирационално.

Той погледна умоляващо Трейси, сякаш я призоваваше да го разбере.

— Разкажи ми за Алтея — каза Трейси, за да спечели време. — За Кейт Еванс. Ти ли я вербува?

— Да. Запознахме се на една конференция в Ню Йорк. Когато погледнах в очите ѝ, сякаш погледнах в огледало. — Камерън въздъхна носталгично. — Не беше като между теб и мен. Нямаше физическо привличане. Но моментално разпознах отчаянието ѝ. Нуждата ѝ да замахне срещу един свят, който я бе ограбил от единственото, за което милееше. Не ѝ пукаше, че могат да я застрелят. Не ѝ пукаше какво ще стане с нея. Моята цел беше „Крю Ойл“. Кейт унищожаваше ЦРУ. Но двамата се разбирахме един друг. Тя беше готова да следва указанията ми, поне отначало.

— Ти ли ѝ каза да убие сина ми? — Трейси изгледа свирепо Камерън, като се мъчеше да запази спокойствие.

— Не! — Той изглеждаше истински ужасен. — Категорично не. Нямам нищо общо с инцидента с Ник, Трейси. Трябва да ми повярваш.

Трейси се загледа изпитателно в лицето му. Вярваше ли? Не знаеше. Вече нищо не знаеше.

— Помисли си само — каза Камерън. — Защо ми е да те лъжа?

— Защото така си правиш... — обади се Хънтър.

Камерън се обърна яростно. За един ужасен момент Трейси си помисли, че ще застреля Хънтър на място. Но той успя да се сдържи. Поне засега интересът му бе насочен повече към Трейси.

— След екзекуцията на Боб Дейли напълно изгубих контакт с Кейт — продължи той. — За мен Група 99 вече бяха изпълнили ролята си. Нямам представа защо Кейт реши да те въвлече и искрено ми се иска да не го беше правила. Онова, което имахме, беше истинско, Трейси. Онази вечер в Женева. Хаваите... Имах чувства към теб. Истински чувства. Чувства, които не вярвах, че ще изпитам отново.

Трейси вдигна ръка.

— Моля те, недей.

— Истина е. Опитах се да те държа близо до себе си. Да контролирам положението. Още се надявах по някакъв начин да те пощадя. Но когато англичаните включиха Джеф Стивънс и двамата започнахте заедно да затягате обръча около Дрексъл, разбрах, че няма надежда. Че след като откриете Хънтър, той ще ви каже истината за мен. И че вие ще се погрижите материалът му да бъде публикуван. Не можех да позволя това да се случи. Но наистина те обичах, Трейси. Не исках...

Преди да успее да завърши, Хънтър излетя от канапето като изстреляна ракета. С оглушителен шум, който бе наполовина писък, наполовина рев, той се хвърли към Камерън. Трейси гледаше като на забавен кадър как журналистът полита във въздуха с приведена глава и протегнати ръце и сграбчва пистолета на Камерън като ръгбист, хвърлящ се за топката.

Беше толкова неочаквано, че на Камерън му трябваше малко повече от необходимото, за да реагира.

Но това не беше достатъчно.

Трейси видя как изражението на Камерън се промени от изненада в гняв и после в решимост. Изстрелът проехтя като гръмотевица.

Куршумът улучи Хънтър толкова отблизо, че сякаш го спря наскреда полета, сякаш някой бе спрял видеозапис или нечия невидима ръка се бе протегнала и го бе сграбчила отгоре. После, подобно на чувал с камъни, той рухна на пода.

Трейси с ужас впери поглед в него.

Лежеше по гръб, с разперени настрани ръце, а безжизнените му очи гледаха празно нагоре, към нищото.

32.

Нямаше време за сълзи. Нямаше време за шок. Нямаше време за каквото и да било.

Хънтър Дрексъл беше мъртъв и след няколко секунди Трейси щеше да го последва.

Пистолетът ѝ още беше на масичката за кафе, на около шест метра от нея. Повече отчаяно, отколкото с надежда, тя се втурна към него.

— О, без тия.

Камерън се хвърли след нея и я сграбчи отзад за крака. Трейси откри, че полита напред със същото усещане за забавен кадър, което бе изпитала преди малко, сякаш гледаше как това се случва на някой друг и в същото време е напълно безсилна да го спре. Главата ѝ се стовари болезнено върху масата. От челото ѝ рухна кръв, която влезе в очите ѝ и я заслепи. Камерън затегна хватката около краката ѝ, докато пръстите на Трейси отчаяно драпаха към пистолета. По някакво чудо успя най-сетне да се добере до него и стисна студения черен метал. Но нямаше шанс да стреля. Камерън вече беше отгоре ѝ и цялата тежест на тялото му я притискаше към твърдото дърво на масата, смазваше я, изкарваше въздуха от дробовете ѝ като от стари духала. Топлата гъста кръв продължаваше да тече от раната на челото.

— Не се съпротивлявай, Трейси. Не прави нещата по-трудни.

Усещаше дъха му в ухото си и ударите на сърцето му в гърба си.

Успя леко да се извие, колкото да забие коляно в слабините му. Беше научила това движение преди години от Таи Ли, приятел на Гюнтер, експерт по бойни изкуства. Гюнтер ги бе посъветвал с Джеф да го посетят.

— Самозащитата може да е важна във вашата работа, скъпи мои — беше им казал той. — Прекарайте няколко часа с Таи. Няма да съжалявате.

Това беше преди много време. Трейси още помнеше как двамата с Джеф се кикотеха по време на уроците на сенсей Ли. Таи Ли беше стар и съсухрен, с лице като Маринован орех — макар че, както

казваше Джеф, един орех би имал повече чувство за хумор от него. Старецът приемаше джиу-джицу много сериозно и излайваше заповедите си подобно на тренировъчен сержант в казарма. Трейси не помнеше почти нищо от наученото, но точно това движение бе усвоила добре и беше прибягвала неведнъж до него.

Камерън изквича от болка и се сви на пода. Пистолетът му беше паднал в мелето. Трейси го изрита настрани и той полетя по паркета като засилена хокейна шайба.

— Кучка! — изсъска той. Болката го беше ядосала.

Сега или никога. Трейси се прицели в крака на Камерън и стреля. Но този път той се оказа прекалено бърз и изби ръката ѝ нагоре. Пистолетът изхвърча и куршумът се заби безполезно в тавана. Парченца гипс заваляха като сняг. В следващия миг Камерън вече бе сграбчил Трейси за раменете. Натискаше я отново на масата, но този път по гръб, така че тя виждаше лицето му. От челото му се лееше пот и капеше върху кожата ѝ. Лицето му, същото лице, което бе обичала, лицето на човека, с когото се бе любила само преди седмици, сега бе неузнаваемо, изкривено от противна комбинация на гняв и болка. Русата му коса беше полепнала по скалпа като мокра козина на куче.

„Той е куче — каза си Трейси. — Животно. Диво, смъртоносно и неспособно да изпитва съчувствие.“

Ръцете му се склупиха около шията ѝ, пръстите се свиваха около трахеята ѝ като боа удушвач.

— Съжалявам, Трейси — каза той, като хриптеше от усилието да я държи прикована. — Никога не съм искал това.

За своя изненада Трейси почувства как паниката започва да я залива като леденостудена вълна.

Беше си казвала безброй пъти след загубата на Ник, че вече не се страхува от собствената си смърт. А сега, докато хватката на Камерън се стягаше и тя се мъчеше да си поеме дъх, инстинктът за самосъхранение на тялото ѝ надделя. Беше уплашена и гневна.

Кой беше този мъж, че да я лишава от живота ѝ?

Кой беше този Камерън Крю, че да решава кой да живее и кой да умре? Чий живот има значение и чий няма? Кой истини могат да бъдат казани и кои трябва да останат покрити?

Не. Трейси нямаше да го позволи!

Но не можеше да направи нищо.

Краката ѝ се мятаха безполезно. Ръцете, приковани от коленете на Камерън, потръпваха и се дърпаха жалко, сякаш сами, в някакъв гротесков танц на смъртта. На устните ѝ изби пяна, докато напразно се мъчеше да се освободи от задушавашката хватка. Силите ѝ я напускаха с всеки миг, лишен от кислород. Трейси усети как очите ѝ се изцъклят, как кръвта се носи в черепа ѝ с такава сила, че заплашва да го взриви. Във филмите удушаването бе бързо — няколко секунди борба и после всичко свършва. Но в действителност изобщо не беше така. Не изгуби съзнание. Вместо това не можеше да направи нищо, освен да гледа как мъжът, когото бе смятала, че обича, я убива бавно и болезнено, как усилието да задуши живота ѝ си личи в разширените му ноздри и грозните, изпъкнали вени.

Отчаян, че това му отнема толкова много време, Камерън започна да я тресе яростно, подобно на териер, уловил плъх. „Опитва се да счупи врата ми“ — помисли си Трейси. Тя си представи как мозъкът ѝ се удря в черепа, подобно на мека какавида в пашкула си. Болката бе мъчителна. Вече не мислеше за оцеляване. Искаше единствено агонията да приключи.

И изведнъж стана точно това.

Нямаше изстрел. Или поне Трейси не чу такъв. Вместо това усети куршума като раздвижване на въздуха, като нежен шепот, сякаш някой — Бог? — ѝ пращаше милостива въздушна целувка.

Очите на Камерън Крю се опулиха от изненада. После падна върху Трейси, ръцете му пуснаха шията ѝ и увиснаха като на парцалена кукла.

Последният спомен на Трейси бе мъчителното усещане от въздуха, изпълващ отново празните ѝ бели дробове. Сякаш поглъщаше шепа бръснарски ножчета.

След това изгуби съзнание.

33.

Лондон. Три месеца по-късно...

Трейси се разхождаше в Кенсингтън Гардънс и се наслаждаваше на есенната прелест на парка и изненадващо топлото септемврийско слънце. Носеше раирани панталони, напъхани в жокейски ботуши, тъмносин пуловер, син шал с щамповани котви и разкопчан шлифер. Тъмната ѝ коса вече достигаше до раменете ѝ за първи път от смъртта на Ник, а бузите ѝ розовееха от здраве. Все още бе слаба — твърде слаба според докторите — но фигурата ѝ започваше леко да се закръгля. Вече не беше скелетът от юни, в разгара на преследването на Алтея и Хънтър Дрексъл.

Беше късна сутрин в делничен ден. Децата отново бяха тръгнали на училище, а родителите им на работа след дългото лято. Но паркът си оставаше оживен. Местни жители разхождаха кучетата си, треньори загряваха с учениците си под буквите, възрастни двойки се разхождаха, хванати за ръце, или четяха вестници на дървените пейки. Разбира се, тук бяха и вездесъщите туристи, които се тълпяха на шумни групички около двореца с надежда да зърнат Уил и Кейт или поне да си направят селфи пред някогашния лондонски дом на принцеса Даяна.

Трейси също се чувстваше у дома тук. В този парк. В този град.

Открай време обичаше Лондон. Никълъс беше заченат тук и макар да бе избягала от града малко след това, измъчвана от проваления ѝ брак с Джеф, тя знаеше, че е оставила част от сърцето си на това място. Колорадо бе ново начало, нов живот за нея и Ник. Благодарение на Блейк Картър това бе и радостен период в живота ѝ. Но след като Ник си отиде и работата ѝ за ЦРУ вече бе приключила, беше време да отвори нова страница.

Трейси си бе поиграла с идеята да се върне в Ню Орлиънс, където беше израснала. Или във Филадельфия, където бе щастлива за кратко време на младини. Преди самоубийството на майка ѝ. Но Лондон я привличаше най-силно, Лондон сякаш я зовеше да се прибере у дома.

Изкачи хълма от Кенсингтън Хай Стрийт, мина покрай двореца и продължи наляво по пътеката, която водеше към мемориалната площадка „Принцеса Даяна“ и Нотинг Хил. Мъж в старомодно палто от туид стана от една пейка и ѝ махна, докато тя приближаваше. Трейси му махна в отговор и ускори крачка.

— Много мило от твоя страна да го направиш. — Тя го поздрави топло с усмивка и прегръдка. — Сигурно имаш много по-важни неща за вършене, отколкото да обядваш с мен.

— По-важни от обяд с Трейси Уитни? — Генерал-майор Франк Дориън повдигна рунтави вежди. — Не мисля. Пък и не мога да се сетя за нещо по-забавно. Ще тръгваме ли?

Той сви ръка в лакътя и я предложи на Трейси. Беше старомоден, кавалерски жест, типичен за Франк, както тя вече знаеше. Смути се при мисълта колко силно се бе заблуждавала за него.

Генералът не бе имал нищо общо със смъртта на принц Ахилеас, макар да признаваше, че не харесвал момчето.

— Не беше заради това, че е гей. И пет пари не бих дал за това. Не можех да простя, че подкрепя Група 99, особено като се има предвид произходът му. Още преди да започнат с насилието, презирах техните идеи. Завист и огорчение, маскирани като борба за социална справедливост. Но след отвлечането на Боб Дейли маските им наистина паднаха, поне за мен. Боб беше чудесен човек и приятел на Ахилеас. Как можеше да продължи да флиртува с тях след това... — Франк поклати гневно глава.

Именно Франк беше спасил живота на Трейси във вила Микеле. Франк беше застрелял Камерън Крю и бе сложил край на терора му. По-късно обясни на Трейси как той и шефовете му от МИ-6 до самия премиер започнали да подозират американското правителство и Камерън Крю в двойна игра по отношение на Група 99. Освен това запълни някои бели петна около Хънтър Дрексъл и мотивите на Кейт Еванс да въвлече Трейси в цялата история.

— Както знаеш, Кейт е била част от американския екип, който се е опитвал да те проследи по времето, когато двамата с Джеф сте били на първо място в списъка на най-търсените. Винаги се е възхищавала на ума ти, на способността ти да оставаш една крачка пред Управлението. Мисля, че си се превърнала в нещо като идол за нея.

Някой, който изиграва ЦРУ в собствената му игра и печели. Един вид антигерой, ако искаш. Тя ти се възхищаваше.

— Имаше доста странен начин да го покаже — отбеляза Трейси.

Франк Дориън сви рамене.

— Не беше добре психически. Не бива да го забравяш.

В известен смисъл беше хубаво да знае всичко това. Кръгът най-сетне беше затворен. Но от друга страна, Трейси се чувстваше ограбена. Сега може би никога нямаше да разбере кой е отговорен за смъртта на Ник. Франк Дориън беше категоричен, че Кейт не е направила нищо, за да го нарани.

— Няма абсолютно никакви данни, които да я свързват с катастрофата — каза й Франк. — Всъщност сме сигурни, че по онова време е била в Европа. Грег Уолтън е изфабрикувал всички глупости, за да ти даде мотив да му помогнеш.

— Ако не е Кейт, тогава кой? — попита Трейси.

Франк поклати мило глава.

— Може би никой. Може наистина да е било нещастен случай, Трейси.

Сега това бе най-трудното за Трейси. Да живее с всички тези „може би“.

Днес обаче беше в добро настроение и бъдещето й се виждаше възможно. Двамата с Франк тръгнаха бавно през парка. Трейси се бе възстановила напълно от изпитанието в Лаго Маджоре, но докторите я бяха предупредили да не се натоварва и като никога тя следваше съвета им. Напрежението от последните шест месеца й се беше отразили тежко, но тя започна да го осъзнава едва след като всичко бе в миналото.

Сега с неохота трябваше да признае, че вече не е на двайсет и три. Стресът и изтощението вече не отскачаха от нея като хвърлени в реката плоски камъчета. А удряха. Болезнено.

— Изглеждаш чудесно — каза Франк. — Много френски.

Трейси се усмихна.

— Заради шала.

— Отива ти.

Няколко минути вървяха мълчаливо, а Трейси се беше облегнала на Франк като огъната от вятъра фиданка.

— Знаеш ли, май така и не ти благодарих както трябва — каза накрая тя.

— За какво?

Трейси се разсмя.

— Заради това, че ми спаси живота онзи ден. Ако не се беше появил... ако не беше застрелял Камерън...

— Хм — изсумтя намусено Франк Дориън. — Изобщо не трябваше да допускам да се стига дотам. Изобщо не трябваше да те губим от поглед.

— Искаш да кажеш, Джеф не трябваше да ме изпуска — закачливо рече Трейси.

— Не, не — отвърна Франк. — Не мога да допусна подобно нещо. Аз бях водачът на екипа. Отговорността е моя.

„Типичен британец — помисли си Трейси. — Толкова сдържан и дръпнат. Да не дава Господ да покаже емоция или да признае собствения си героизъм.“

Вече бяха стигнали върха на хълма. Франк я поведе към една свободна пейка, за да може Трейси да си поеме дъх.

— Предполагам, че си видяла това?

Той ѝ подаде новия брой на „Таймс“.

— Не! — Трейси радостно взе вестника. — Тоест, прочетох статията онлайн, естествено. Но не съм я виждала отпечатана. Навсякъде вестникът беше разграбен.

Никой не бе по-изумен от Трейси да научи, че Хънтър Дрексъл е жив, че е оцелял от изстреляния от упор куршум на Камерън онази нощ във вилата. В края на краищата, Хънтър бе паднал на пода пред нея, беше видяла празнината в очите му. Ако някой я беше попитал, Трейси щеше да се закълне, че той е мъртъв. Но се оказа, че по време на вечерята под дрехите си е носел бронежилетка. Ироничното бе, че я е сложил, за да се защити от нея, а не от Камерън Крю. Но така или иначе, тя бе спасила живота му.

Трейси научи с огромно облекчение, че Дрексъл е жив. Но въпреки това си оставаше със смесени чувства към него и към това на какво всъщност беше верен. Хънтър не бе казал на МИ-6 нищичко за местонахождението на Кейт Еванс и беше твърдо решен тя да не си плати за убийството на Боб Дейли — уж негов приятел — и за кибератаките на Група 99, организирани от нея. И макар да не бе

замесен в смъртта на Сали Фейърс или Елен Фубур, за Трейси той бе свързан с тези трагични събития по начин, който не го правеше симпатичен и не събуждаше доверие.

От друга страна, той бе минал през ада и бе рискувал много, за да може „Крю Ойл“ да си получи заслуженото и да разкрие истината както за световната фракинг индустрия, така и за Група 99.

За съжаление, това не бе цялата истина.

Трейси развълнувано отвори вестника и прегледа първите четири страници, посветени изцяло на статията на Хънтър. В нея имаше твърде много бомби, но най-шокиращото за Трейси бе онова, което беше пропуснал.

Не се споменаваха нито думичка за ролята на президента Хейвърс в корупционните практики, нито пък за издънната се спасителна операция в Словакия. Вместо това бе скалъпена някаква история как Хънтър успял да избяга, докато го прехвърляли от един лагер на Група 99 в друг. Даже по-лошо — той твърдеше, че е работил заедно с ЦРУ, докато бягал от Група 99, като помогнал да примамят водача на групата Алексис Аргирос, известен като Аполон, в капан, довел до смъртта му при атака с безпилотен самолет. Имена и места бяха спестени като „секретни“, което правеше цялата история удобно невъзможна за проверка. Междувременно Грег Уолтън и екипът му излязоха от всичко това чисти като сълза, а самият Хънтър бе представен и възхваляван като герой.

Трейси поклати глава.

— Още не мога да повярвам, че се е продал.

— О, не бих се изразил точно така — рече Франк. — Администрацията на Хейвърс изобщо не е толкова лоша, колкото я рисуваше Дрекъл. В крайна сметка тя просто е уредила по втория начин няколко сделки в интерес на американски компании. Ние самите също не сме цвете за мирисане.

— Не се и съмнявам — каза Трейси. — Но някой трябва да го каже!

— Сали Фейърс се опита — напомни й Франк. — И виж какво й се случи.

Трейси му върна вестника. Продължиха нататък.

— Мислиш ли, че американците са убили Сали? — попита Трейси.

Франк поклати глава.

— Не. Сигурни сме, че Крю е наредил удара в Брюж. Както и срещу Елен. Виждаш ли, Хънтър е споделял и с двете.

— Кейт не се споменава в статията — каза Трейси. — След всичко, през което преминахме. Името Алтея напълно липсва.

— Дрексъл настоя тя да остане настрана. — За първи път Дориън звучеше вбесен като Трейси. — Това беше условието му, за да си затваря устата за Словакия и президента. Знаем, че ѝ е дал над един милион долара от печалбите си на покер, вероятно за да започне нов живот някъде. И в крайна сметка всички имат интерес да забравят за нея и да се съсредоточат върху Аргирос. Безпилотният удар срещу Аполон беше успех. Изпускането на Алтея беше провал. След смъртта на Крю и Аргирос Група 99 е като с прерязани сухожилия. Хънтър Дрексъл е герой, президентът също. Всички са победители.

— Кажи го на вдовицата на Боб Дейли — горчиво отвърна Трейси. — Или на родителите на горките деца от „Кемп Парис“.

— Съгласен съм, скъпа — рече Франк. — Не е честно. Но пък животът по принцип рядко е честен, нали така? А, ето че пристигнахме. „Шез Патрик.“ Надявам се, че си гладна.

Завиха зад ъгъла и се озоваха на очарователна калдъръмена уличка. На няколко метра пред тях имаше невероятно хубав френски ресторант със синьо-бели платнени сенници над масите отвън, с прости плетени столове и саксии със самакитка над отворената врата. Трейси долови възхитителен аромат на чесън и бяло вино, от който устата ѝ се напълни със слюнка.

Вътре заведението беше претъпкано. Възрастен французин пое палтото и шапката ѝ. Мъжът се канеше да вземе тежкото палто и на Франк, когато телефонът му иззвъня.

— Извинявай — каза той на Трейси и забърза навън. — Ти влизай. Няма да се бавя.

Трейси последва оберкелнера през ресторанта. Мина покрай масите с карирани покривки и бърбещи клиенти и стигна до закътана маса в самостоятелна ниша в ъгъла.

Джеф Стивънс вдигна очи и се усмихна.

— Здравей, Трейси.

34.

Трейси се обърна и се втурна навън.

Огледа уличката, търсейки Франк Дориън. Но Франк беше изчезнал.

„Насадила ме е. Копелето ме насади.“

Когато се обърна, Джеф вече беше отвън. В тъмен костюм, който идеално подчертаваше сивите му очи, с къдравата тъмна коса, разрошена от вятъра, той изглеждаше толкова красив, колкото и в деня, когато Трейси го видя за първи път в едно купе на път за Сейнт Луис. Помнеше онази среща, сякаш бе вчера. Току-що бе направила първия си удар — бе отмъкнала бижута на Луис Белами за уродливия нюйоркски бижутер Конрад Морган. Джеф, представящ се за агент Томас Бауърс от ФБР, я бе измамил да му ги предаде. А после Трейси го бе измамила да ѝ ги върне.

Разбира се, това не беше се случило вчера. От онова пътуване във влака бяха минали десетилетия. Десетилетия на приключения и вълнение, на любов и загуба, на огромна радост и непоносима болка. Животът и смъртта на Никълъс лежеше между тогава и сега — непреодолима пропаст от мъка, която Трейси никога не би могла да пресече, независимо колко ѝ се искаше.

— Моля те — укорително каза Джеф. — Не бягай. Обядвай с мен.

— Не мога да повярвам, че Франк постъпи така — яростно промърмори Трейси.

— Не бива да обвиняваш Франк — каза Джеф. — Аз го помолих. Казах му, че искам да те видя.

— А аз му казах на съвсем разбираем език, че не искам да те виждам — отвърна Трейси.

Изражението на Джеф ѝ подейства като юмрук в корема.

Трейси смекчи тона.

— Идеята не е добра. Знаеш го.

— Става въпрос просто за един обяд.

Трейси го изгледа. Когато ставаше въпрос за двамата, нямаше такова нещо като „просто обяд“ и двамата го знаеха отлично.

— Трябва да поговорим — притисна я Джеф.

Трейси се поколеба само за секунда и Джеф се усмихна. Знаеше, че е спечелил.

Храната бе превъзходна. Нищо прекалено плътно и кремаво, каквато понякога бе френската кухня. Трейси си избра салата лангустини, чийто вкус направо експлодира в устата ѝ, а Джеф си поръча засищащ стек фрите, прокаран с добро бургундско за кураж.

Знаеше, че ще му е нужен.

През първия половин час говореха за случая. За Хънтър и Кейт, за безпилотната атака, убила Алексис Аргирос. За фракинг индустрията, корупцията и двуличието на политиците.

— Ако само повечето хора бяха честни като нас, а, скъпа? — обади се Джеф.

Трейси харесваше чувството му за хумор и му завиждаше за него. Искаше ѝ се още да може да се смее на света по начина, по който го правеше Джеф. Навремето се смееше много.

— Обичам те, Трейси.

Главата на Трейси се отметна назад, сякаш я бяха зашлевили. Това дойде така изневиделица, толкова неочаквано. Погледна Джеф гневно.

— Престани!

Очите му не се откъсваха от нейните.

— Защо?

— Знаеш защо. Никога няма да се получи.

— Защо да не се получи?

— Защото сме напълно несъвместими!

— Пълни глупости. Напълно съвместими сме.

— Докарваме се един друг до лудост — каза Трейси.

— Знам. — Джеф се ухили. — Не е ли чудесно?

Трейси не се сдържа и се усмихна. Но доброто настроение не продължи дълго. Джеф се пресегна през масата и взе ръцете ѝ в своите.

— Разкажи ми за Никълъс.

Трейси се намръщи.

— Какво имаш предвид? Какво да ти разкажа?

— Всичко. Как изглеждаше, когато се роди. Каква е била любимата му зърнена закуска. В каква поза спеше.

— ПРЕСТАНИ! — Трейси яростно тръсна глава. Опита да дръпне ръцете си, но Джеф я стисна по-силно. Клиентите от съседните маси се обърнаха. Беше болезнена гледка — Трейси се дърпаше и гърчеше в опит да се отскубне, подобно на насекомо с подпалени криле.

— Не мога да говоря за него — умолително рече тя. — Не и с теб. Не така.

— Как?

Трейси преглътна с мъка.

— Сякаш още е жив.

Тя заби поглед в покривката, избягвайки очите му. Той ѝ даде няколко минути, после отново се пресегна към ръката ѝ.

— Можеш да говориш за него, Трейси. Трябва да говориш за него — нежно каза Джеф. — Ако не изпуснеш мъката, накрая тя ще те убие. Ще те отрови отвътре като акумулаторна киселина. Както направи с Камерън Крю.

Трейси рязко вдигна глава.

— Може пък да искам точно това. Може да искам мъката да ме убие.

— Не вярвам — рече Джеф. — Знаеш, че Ник не би поискал подобно нещо.

Трейси гневно избърса сълзите си.

— Не разбираш, Джеф. Страх ме е, че ако дам отдушник на мъката си, ако се освободя от нея, ще се освободя от него.

— Никога няма да се освободиш от него — каза Джеф. — Отнася се и за двама ни.

— Да, но...

— Не става въпрос само за теб, Трейси! — прекъсна я Джеф нетърпеливо, отчаяно. — Аз имам нужда да говоря за него. Да науча за него, за живота му. Пропуснах го. Пропуснах го целия и никога не мога да върна тези години. Ако ти не ми разкажеш за него, аз с какво оставам? Как мога да тъгувам?

Трейси се чувстваше ужасно. Болката, изписана на лицето на Джеф, беше точно толкова истинска, колкото и нейната собствена. Как не я беше забелязала преди? В Париж или в Межев, когато бяха заедно? И тогава я е имало. Дали защото лицето на Джеф ѝ напомняше толкова много това на Никълъс, тя бе престанала да го възприема като личност сам по себе си?

Да. Точно това беше.

Но сега го виждаше. Джеф, нейния Джеф. Протегна ръка и го погали по бузата.

— Съжалявам. Много съжалявам.

Джеф целуна ръката ѝ.

— Недей да съжаляваш. Просто ми разкажи. Моля те. Разкажи ми за сина ни.

И Трейси заговори. Говореше, докато не приключиха с храната. Говореше, докато Джеф плащаше сметката. Говореше, докато кафетата им изстинаха, докато ресторантът се опразни и докато накрая управителят дойде и учтиво им съобщи, че затварят, за да се приготвят за вечерта.

Отвън слънцето се бе спуснало ниско и червено над уличката. Ярките златни листа се виеха около краката им и хрущяха под подметките им, докато вървяха, хванати за ръце, обратно към Нотинг Хил Гейт.

— Ще останеш ли известно време в Лондон? — попита Джеф.

Трейси кимна.

— За известно време. Може би за по-дълго. Още мисля. А ти?

— И аз още мисля.

Любовта висеше във въздуха около тях като живо същество, като призрак.

Трейси погледна в очите на Джеф и каза онова, което си мислеха и двамата.

— Не знам дали можем да се съберем отново. Обичам те, но...

Той я прекъсна с целувка.

— Не можем да се върнем назад. Можем да продължим само напред. Но не е нужно да го правим сами.

За момент Трейси си позволи да се надява, че може и да е прав.

— Трябва да вървя.

Джеф махна на едно такси и ѝ помогна да се качи.

— И да не ми изчезнеш отново.

— Няма. — Трейси се усмихна. — Обещавам.

— Утре е голямото приключение, Трейси — каза Джеф и почука на вратата, докато шофьорът потегляше. — И то идва, независимо дали го искаме или не.

Остана загледан как таксито се влива в лондонския трафик и изчезва в далечината.

ЕПИЛОГ

Джеф чакаше в мрака.

Беше много късно, почти два след полунощ, и паркингът пустееше.

Започна да го обхваща паника, че той няма да дойде. Че това ще бъде единствената събота вечер, когато кучият син няма да се появи в този изоставен крайградски мол, за да се срещне с информатора си. Но точно когато бе на ръба на отчаянието, той се появи, облечен безукорно както винаги, в скъп костюм и вратовръзка. Изчака „източникът“ му да изпълзи, парцалив, мръсен и отчаяно нуждаещ се от парите за дрога, които щеше да получи, задето е предал някоя фигура от подземния свят. После се огледа набързо и пристъпи напред.

Двамата разговаряха пет минути. После костюмът подаде снежнобял плик, както правеше винаги, и наркоманът побърза да се омете.

Онзи почти се беше качил в колата си, когато студеното дуло на пистолета на Джеф опря главата му зад ухото.

— Кой си ти?

Опитваше се да говори спокойно, но Джеф долавяше страха в гласа му и вонята по кожата му.

— Какво искаш?

— Истината — каза Джеф. Той бръкна в джоба на мъжа и извади пистолета му. — Обърни се.

Милтън Бък се подчини.

— С гръб към стената.

Бък направи две крачки назад, като гледаше яростно Джеф. Агентът на ФБР открай време ненавиждаше Джеф Стивънс. Този човек определено се смяташе за някакъв Робин Худ, а в действителност бе най-обикновен крадец.

— Какво означава това, Стивънс?

— Видях те. На записа от камерите в болницата. Бил си там, когато Никълъс е умрял.

Милтън Бък сви рамене.

— И какво?

— И такава, че си бил ти. Ходих в Стиймбоут Спрингс. Направих свое проучване. Ти си бил онзи, който е саботирал пикапа. Очаквал си Ник да умре, а когато това не е станало, си отишъл в болницата и си бърникал в упойката му. Уби един свестен мъж и невинно дете. Уби сина ми.

Милтън Бък се поколеба за момент. Помисли дали да не отрече, но беше ясно, че няма смисъл.

— Трейси знае ли?

— Не. Мисли, че е било нещастен случай. Истината би я убила.

Милтън Бък го изглежда яростно.

— Какво искаш? Извинение ли? Ами, няма да получиш. Не и от мен. Работата ми е да защитавам Америка, Стивънс. Да защитавам националните ни интереси. Мисията ми беше да неутрализирам заплахата от Група 99, когато тя беше глобална заплаха за икономическата стабилност. Смятахме, че Трейси има пряка връзка с Алтея. Тя трябваше да изпълни дълга си. Но отказа. Неведнъж. Затова аз изпълних своя дълг. Понякога това означава да вземаш трудни решения. И да, понякога означава, че трябва да умрат хора.

Джеф дълго време остана мълчалив. Накрая кимна и свали пистолета.

— Прав си.

Милтън Бък се намръщи. Изобщо не беше очаквал подобно нещо.

— Какво?

— Казах, че си прав. — Джеф се усмихна. — Понякога някои хора наистина трябва да умрат.

Вдигна ръка и изстреля два куршума между очите на Милтън Бък.

После се обърна и си тръгна.

БЛАГОДАРНОСТИ

Моите искрени благодарности на цялата фамилия Шелдън за това, че отново ми се довериха, и особено на Мери — благодаря ти за подкрепата и добротата през последните няколко години. И на Александра, чийто принос в „Безразсъдно“ беше безценен. Благодаря и на Люк Джанклоу, на Морт Джанклоу и на всички от „Джанклоу и Несбит“, особено на Хели Огден в Лондон и очарователната и проницателна Клеър Дипел в Ню Йорк. Огромни благодарности на всички от „Харпър Колинс“ и най-вече на редакторите ми Мей Чен в Ню Йорк и Ким Йънг в Лондон за всичките им съвети, здрава работа и, естествено, времето, което изгубиха заради мен, за да се получи добра книга. Самата истина е, че не бих могла да завърша „Безразсъдно“ без вас. Наистина съм ви благодарна.

И накрая, благодаря на семейството ми за безкрайната им обич и особено на съпруга си Робин. Обожавам те!

Тази книга е посветена на Белен Хормечи, една от най-старите ми и най-скъпи приятелки. Белс, ти си ми като сестра. Благодаря, че винаги те има.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.